

折腰

ปรปักษ์
ข้าม

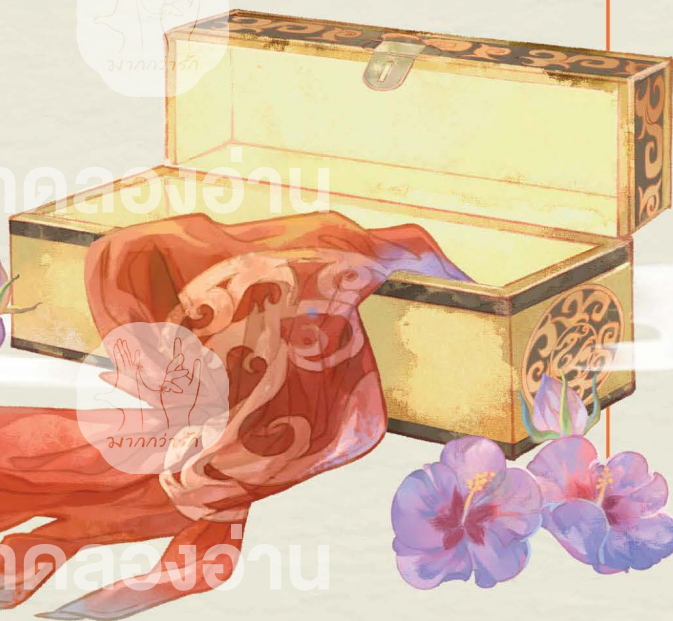
ทดลองอ่าน

4

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เพ็งไหลค่อ 蓬萊客 げียน
ถึงเจวียน แปล

折腰

ประเพณี
ช้านน

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

ฝั่งไหลเคอ 蓬萊舍 เขื่อน
ถ้ำเจียม แปล

折腰

ประเพณี
ช้านน

4

折腰

ประเพณี
ช้านน

4

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งก็เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

เรือนร่างอรชรเนียนลื่นซึ่งถูกห่อหุ้มอยู่ภายใต้ผ้าห่มแพรยามนี้ไม่มีอาภรณ์เลยสักชิ้น
นางเพียงขดนิ่งไม่ไหวติงอยู่ในอ้อมอกของเขา

"หมานหมาน..." หัวใจของเว่ยเซาเต้นรัวเร็วขึ้นอีกหน เพลิงปรารถนาที่เพิ่งกดข่มลงไปอย่าง
ยากเย็นพลันลุกไหม้ขึ้นมาแล้ว

เพียงเห็นแขนตาทั้งคู่ของสองตาที่ปิดอยู่นั้นสั่นไหวนิดๆ เขาก็ออกอาการหายใจติดขัด
เล็กน้อย

มือเล็กที่นิ่มนุ่มข้างหนึ่งพลันยื่นมาหา ก่อนไถ้วนแผ่วเบาไปบนงอข้อพับข้อศอกกำยำ
และเรียบลื่นของเขา

รูปมขนทั่วสรรพางค์กายของชายหนุ่มพลันผ่อนคลายพร้อมๆ กับขนอ่อนที่ลุกชูขึ้นทันใด

มากกว่ารัก ปรปักษ์จ้านน 4

เผิงไหลเค่อ เซียน ถิวเวี๋ยน เปา

《折腰》

Vol. 04

Original story and characters created and copyright © Author: 蓬莱客 Peng Lai Ke
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2375-4

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

พิวฟู

กร:ดาษถนนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

และแล้วเรื่องราวความรัก ความแค้น และการช่งชิงความเป็นใหญ่ของแผ่นดินฮั่นในเรื่อง 'ปรปักษ์จ้านน' ก็มาถึงเล่มจบกันแล้วนะคะ ความรักที่เหมือนจะหวานล้ำของเว่ยเซ้ากับเสี่ยวเจี๋ย แท้จริงแล้วทั้งสองได้เปิดใจที่จะรักกันจริงๆ หรือความแค้นที่เป็นปมในใจเว่ยเซ้ามันได้ปล่อยวางแล้วหรือไม่ ในเล่มนี้จะได้ลุ้นจนวางหนังสือไม่ลงเลยคะ

เมื่อสงครามครั้งยิ่งใหญ่ที่จะวัดว่าใครคือฮ่องเต้ตัวจริงในแผ่นดินกำลังปะทุ เป็นสาเหตุที่ทำให้เว่ยเซ้าต้องห่างจากภรรยาที่กำลังท้องลูกคนแรกของเขาไปอย่าง อารวณ และอุปสรรคของพวกเขาก็ครั้งนั้นนอกจากชิงชิวแล้วก็ยังมีทิวเหยียน อดีตคู่มั่นของเสี่ยวเจี๋ยที่นอกจากคิดทวงแผ่นดินฮั่นของเขาคืน ยังคิดจะทวงหญิงคนรักคืนด้วย ทั้งยังมีบททดสอบอื่นๆ ที่จะมาพิสูจน์ว่าสามีภรรยาคู่นี้รักกันมากพอหรือเปล่า

บทสรุปสุดเข้มข้นของความรักความแค้นจะลงเอยเช่นไร ได้หล้านี้ผู้ใดจะได้เป็นผู้ครอบครอง ถ้าท่านนักอ่านอยากรู้เรื่องราวต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เสี่ยวเจี๋ย ชื่อเล่นว่าหมานหมาน วิญญาณมาจากยุคปัจจุบัน มีความสามารถในการคัดอักษร เป็นคนฉลาด รักครอบครัว ปรับตัวเก่ง
- * เว่ยเซ้า ทายาทหนึ่งเดียวของสกุลเว่ย เป็นแม่ทัพใหญ่ ครองดินแดนโยวโจว มีปณิธานรวบรวมแผ่นดิน มีความคิดบุรุษเป็นใหญ่เหนือสตรี
- * หลิวเหยียน บุตรชายหลงหย่าอ๋อง อดีตคู่หมั้นเสี่ยวเจี๋ย นิสัยรักมั่นไม่ปล่อยวาง
- * ต้าเจี๋ย ลูกพี่ลูกน้องของเสี่ยวเจี๋ย มีสมญานามคู่กับเสี่ยวเจี๋ยว่า 'สองเจี๋ยแห่งเหยียนโจว' บอบบาง
- * ปี้จ้อ สามิของต้าเจี๋ย อดีตเป็นหนุ่มเลี้ยงม้า มีวรยุทธ์ ถูกเรียกขานว่า 'บุรุษนัยน์ตาสิมรกต'
- * สวีฮุ่ยฉิน ท่านย่าของเว่ยเซ้า ผู้นำตระกูลในช่วงที่บิดาของเว่ยเซ้าตาย ใจดีมีเมตตา เด็ดขาด รักหลานชายมาก
- * ซิงชวี่น อดีตมีตำแหน่งอัศวรเสนาบดี สุดท้ายตั้งตนเป็นฮ่องเต้เอง นิสัยละโมภโลกมาก

- * ดิงขวี บุตรบุญธรรมของหยวนเจ้อ เปลี่ยนเจ้านายอยู่บ่อยครั้ง มีวรยุทธ์สูงส่ง
- * เฉียวผิง บิดาของเสี่ยวเฉียว เจ้าเมืองตง รักบุตรชายบุตรสาว มาก เป็นผู้ที่ราษฎรเหียนโจนนับถือ
- * ชุนเหนียง แม่ของเสี่ยวเฉียว รักเสี่ยวเฉียวเหมือนลูก ติดตาม มาถึงสกุลเว่ยด้วย

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ณพุดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

35

เมืองขึ้นตุกกลายเป็นกองบัญชาการชั่วคราวเพื่อเตรียมการ
 ชุ่่มกำลังพลรับศึกของเว่ยเซ่า บรรรยากาศเหนือท้องฟ้าของเมืองนี้
 แปรเปลี่ยนเป็นตึงเครียดแล้ว

หลายวันต่อมา ในที่สุดชาวเมืองก็สังเกตเห็นเหล่าแม่ทัพซึ่งสวม
 ชุดเกราะถืออาวุธคมกริบพากันเร่งรุดมาถึงที่นี้อย่างต่อเนื่องจากทุกสารทิศ
 ด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึม ผู้คนเริ่มถกความเห็นกันด้วยความกระวนกระวาย
 ใจว่าการศึกระลอกใหม่กำลังจะมาเยือนอีกครั้งแล้วใช่หรือไม่

สิ่งที่ชาวเมืองทั้งหลายคาดเดากันนั้นมึผิดแต่อย่างใด

หลี่เต๋ย่น หลี่ฉง จางเจี้ยน เว่ยเหลียง...บรรดาแม่ทัพชาญศึก
 ได้อาณัติของเว่ยเซ่าเหล่านี้เมื่อได้รับข่าวและเตรียมการป้องกันแนวหลัง
 พร้อมสรรพแล้ว ต่างก็ทยอยรุดจากแต่ละพื้นที่ในมณฑลโยวโจวและ
 ปิงโจวมายังเมืองขึ้นตุกภายในไม่กี่วันตามคำสั่งเรียกตัวด่วน

ทัพแหวนน้ำเริ่มทยอยเคลื่อนพลลงใต้ไปตั้งทัพอยู่ทางฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำหวงเหอแล้ว

ประตูทั้งสี่ทิศของเมืองซินตู จากเข้าจรดค้ำหรือกระทั่งดึกดื่น ค่อนข้างก็ยังมีม้าเร็วควบตะบึงเข้าออกเป็นระยะปานสายฟ้าแลบ เพื่อนำส่งรายงานและข่าวสารด้านต่างๆ

โถงประชุมในเรือนด้านหน้าของจวนซินมักจุดไฟสว่างจนยามดึกสัปดาห์หรือถึงขั้นได้รุ่งก็ยังไม่ดับมอด

เว่ยเซ่าหรือแผนงานและกำหนดยุทธวิธีอยู่ที่นั่นกับเหล่าที่ปรึกษาแม่ทัพ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายกองเสบียงและคลังของเขา

พวกเขาเตรียมการเพื่อศึกใหญ่นี้กันมานานแล้ว ดังนั้นแม้บรรยากาศจะตึงเครียด ทว่าทุกสิ่งล้วนดำเนินไปอย่างเรียบร้อยเป็นขั้นตอน เพียงแต่เว่ยเซ่ามีงานรัดตัวมากขึ้น ยามกลางวันจึงเป็นไปไม่ได้ที่เสี่ยวเฉียวจะได้พบเจอเขาอีก ส่วนยามกลางคืนเขาก็กลับมาดึกดื่นมากเสมอ

บางครั้งกระทั่งถึงครึ่งคืนหลังแล้ว เขาเพิ่งจะนอนลงได้ไม่ทันไร ก็ต้องถูกข่าวใหม่ที่เพิ่งส่งมาถึงจากแนวหน้าที่แม่น้ำหวงเหอเรียกตัวออกไปอีก

ครึ่งเดือนต่อมา ในวันหนึ่งของปลายเดือนสิบเอ็ดเว่ยเซ่าก็กำหนดแผนรับศึกขั้นสุดท้ายเสร็จสิ้น

เขากำหนดให้สร้างค่ายล้อมรั้วขึ้นที่ทำข้ามปากหลี่หยางทางเหนือของแม่น้ำหวงเหอเพื่อใช้เป็นค่ายบัญชาการใหญ่ในศึกนี้ ให้ตั้งค่ายสนับสนุนขึ้นที่อำเภอเกาถิงและอำเภอพันจินสองแห่ง และให้ตำบลหวงฉือซึ่งอยู่ห่างออกไปสองร้อยลี้ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นคลังเสบียง

สร้างแนวป้องกันตั้งรับอย่างรัดกุม ส่วนทัพใหญ่จะชุมนุมโจมตีซึ่งในวันในศึก
ตัดสินที่ฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำหวงเหอ

อีกสามวันให้หลังเว่ยเซ่าก็จะอำลาเมืองขึ้นตุแล้ว เขาเป็นผู้นำทัพใหญ่
มุ่งหน้าไปยังอำเภอหลี่หยาง

ในวันเดียวกันนั่นเอง เสี่ยวเฉียวก็ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจาก
สวีฮูหยิน

เนื้อความในจดหมายเรียบง่ายยิ่ง มีวาจาประโยคเดียวเท่านั้น
นางบอกเพียงว่า... 'ส่งจิ้งหลินไปศึกแทนย่าด้วย'

บัดนี้เว่ยเซ่ามีไพร่พลถึงสี่แสนนาย ทว่าเกือบแสนนายถูกจัดวางไว้
ตลอดแนวป้องกันชายแดนทิศเหนือจากตะวันออกจรดตะวันตกซึ่งยาว
นับหลายพันลี้

ผิดกับราชวงศ์ฮั่นที่ถูกเหล่าขุนศึกแบ่งแยกดินแดนจนเกิดศึกสงคราม
ขึ้นไม่หยุดหย่อน ชนเผ่าชยงหนูที่อยู่คนละฟากฝั่งเหนือใต้ของแม่น้ำ
ซังกานกลับเข้าสู่ยุคทองอันรุ่งโรจน์ที่สุดในรอบร้อยปี

ยามนี้ฉานอวี่เสียไม้แม่สูงวัยแล้ว ข้าบุตรชายหลายคนก็แก่งแย่ง
ชิงดีกันจนก่อให้เกิดคลื่นใต้น้ำซัดโหม ถึงขั้นเกือบهلكของม้าศึกสกุลเว่ย
ยังเคยได้เหยียบย่ำไปจนถึงทุ่งหญ้าของราชสำนักชยงหนูคนหนึ่ง แต่
กระนั้นในใจของเว่ยเซ่าก็รู้กระจ่างดีว่าฉานอวี่ผู้นำชนต่างเผ่าในแดนเหนือ
ซึ่งผงาดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกับท่านปู่ของตนผู้หนึ่งคือหนึ่งในจอมทัพชั้นยอด
จำนวนน้อยที่ตนเคยได้พบพานมาในชีวิต

ในช่วงหลายสิบปีภายใต้การปกครองของฉานอวี่ผู้นี้ ชยงหนู

ไม่เพียงมีราษฎรเพิ่มจำนวนขึ้นมาก ทหารม้าก็เพิ่มพูนจากไม่ถึงหนึ่งแสน ในยุคท่านปู่ของเว่ยเซ้ามาเป็นสามแสนตามที่กล่าวอ้างอยู่ในปัจจุบัน

ควรรู้ว่าม้าศึกล้ำค่าอย่างมาก กล่าวได้ว่าในบางแ่งมูมแล้วม้าศึกหนึ่งตัวยังสูงค่ากว่าพลทหารหนึ่งนายอย่างเทียบไม่ติด

สิบปีมานี้ในสถานการณ์ที่การบุกกลงใต้ถูกสกุลเว่ยสกัดเอาไว้ ชยงหนู่ภายใต้การปกครองของฉานอวี่อี่เสียโมก็ไต่ยึดครองดินแดนผืนใหญ่ทางตะวันตกของผู้ปกครองสิบกว่าชนเผ่า อาทิ ตงหู่ ฮู่ยโม ซู่เซิน และโหลวหลัน ส่วนทางเหนือยังพิชิตได้แค่วันชวีเซอ แคว้นเก้อคุน แคว้นซินหลี่ และแคว้นอื่นซึ่งเป็นชนเผ่ายงธนูเช่นเดียวกัน

กระทั่งเว่ยเซ้าซึ่งกล้าแข็งอย่างทุกวันนี้แล้วก็ยังมีอาจไม่ยอมรับว่าฉานอวี่ของชยงหนู่ผู้เป็นดั่งไม้ไผ่ดั่งนี้หาใช่ศัตรูที่ตนจะดูเบาได้ มณฑลที่ตนช่วงชิงมาจากมือของผู้อื่นเช่นเหลียงโจว ปิงโจว และจี้โจว อาจสูญเสียได้ ทว่าโยวโจวจะสูญเสียไปมิได้เป็นอันขาด

ไพร่พลที่เขาทิ้งไว้ส่วนนี้ไม่เพียงเป็นเสมือนกำแพงหมื่นลี้พิทักษ์ชายแดนทางเหนืออีกชั้นหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นสิ่งที่มีไว้เพื่อเป็นรากฐานในแนวหลังของมณฑลโยวโจวด้วย

ฉะนั้นไม่ว่าแนวหน้าจะเกิดอันใดขึ้น เขาก็ไม่อาจโยกย้ายกำลังพลส่วนนี้มาใช้เป็นอันขาด

พรุ่งนี้ยามเหมา ภายหลังที่เซินธรวบแล้วเขาจะนำไพร่พลสามแสนที่สามารถเรียกระดมได้เดินทัพลงใต้ไปสมทบกับทัพแนวหน้า เพื่อทุ่มตีทัพใหญ่ห้าแสนของชิงชวี่นที่ฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำหวงเหอในศึกชี่เซ้าครั้งนี้

เว่ยเซ่ารู้ดีว่านี่มิใช่ศึกที่ง่ายตาย

จริงอยู่ซึ่งซิวฉินลำพองตนไม่ฟังเสียงใคร ทว่ามีอาจดูแลคนซุ่มกำลังของซิวฉินได้ ทั้งมีอำนาจจากการสยบหยวนเจ้อเมื่อปีที่แล้วเป็นแรงหนุน การรุกขึ้นเหนือครั้งนี้ย่อมต้องรุนแรงดูจุน้ำหลากกาโถมเป็นแน่ แต่เว่ยเซ่ามิได้รู้สึกครั้นคร้ามเลยสักนิด ตรงกันข้ามนับแต่ที่รู้ว่าซิวฉินตั้งตนเป็นฮ่องเต้แล้วมุ่งหมายจะยกทัพขึ้นเหนือมาปราบปรามเขานั้น โฉมหน้าในกายของเขากลับสูบฉีดเร็วแรงจนถึงขั้นร้อนระอุเดือดพล่านเลยทีเดียว

เขารู้สึกได้ว่าสงครามนี่นำมาซึ่งความฮึกเหิมอย่างที่ไม่กล่าวได้ว่าไม่เคยมีมาก่อน เพราะครั้งนี้ผิดแผกไปจากการศึกน้อยใหญ่ที่เขาเคยเผชิญตลอดหลายปีที่ผ่านมา มันคือศึกตัดสินแครงระหว่างเขากับหนึ่งในคู่ต่อสู้ที่กล้าแข็งที่สุดในแดนจงหยวน

พายุกำลังจะปั่นป่วนแผ่นดินอันยิ่งใหญ่ไพศาล สถานการณ์โดยรวมของจิ๋วโจวกำลังจะเริ่มต้นเปิดบทใหม่นับแต่บัดนี้

แผนการรบโดยรวมได้จัดวางกำลังคนเสร็จสิ้นแล้ว เพียงรอคอยที่จะเช่นธงรบแล้วกรีธาทัพในเช้าพรุ่งนี้เท่านั้น

กระนั้นชั่วขณะนี้พวกกงซุนหยางกับเว่ยเจี๋ยนก็ยังคงอยู่ในโถงประชุม พวกเขากำลังคร่ำเคร่งตรวจสอบความถูกต้องครั้งสุดท้ายของรายละเอียดการคุมลำเลียงเสบียง รหัสคำพูดกับหนังสือยืนยัน รวมไปถึงเรื่องปลีกย่อยอื่นอีกสารพัดที่ดูเหมือนจุกจิกหยุ่มหยมแต่แท้จริงแล้วล้วนไม่อาจมีข้อผิดพลาดได้

ยามที่ท้องฟ้าเพิ่งจะมีดลลง เว่ยเซ่าก็กลับมาแล้ว

ทั้งที่กองทัพจวนจะเคลื่อนพลอยู่รอมร่อ ทว่าหลายวันมานี้ในห้วงความคิดอันฮึกเหิมของเว่ยเซ้าซึ่งแทบจะถูกการศึกยึดครองพื้นที่ไปทั้งหมดนั้นกลับยังคงคุณภาพของสวานน้อยที่กำลังอุ้มท้องทายาทให้แก่ตนอยู่นางนั้น

เขาเดินเข้ามาในเรือนเซ่อหยาง ทันทีที่ซ็อนต๋าซิ่นก็เห็นแสงไฟสีเหลืองสลัวซึ่งกรองผ่านหน้าต่างออกมา ฝัก้าวของเขาชะงักเล็กน้อยในหัวใจค่อยๆ พริ้งพวดูด้วยความสงสารระคนอาวรณันแซมซัน ครึ่งเดือนมานี้ไม่ว่าเขาจะกลับตีคืนเพียงใด แสงไฟหลังหน้าต่างบานนี้ล้วนจืดสว่างเพื่อเขาเสมอมา

เขาย่างเท้าเร่งความเร็วไปถึงเชิงบันได หุญจรับใช้อาวุโสที่เข้าเวรอยู่เมื่อมองเห็นเขาแล้วกำลังจะเดินตรงมาต้อนรับ เขาจึงแสดงท่าทีให้นางเงียบเสียวไว้ ตนเองเพียงเดินปราดขึ้นบันไดไปถึงหน้าประตูในไม่กี่ก้าว ผลักเปิดประตูที่จับไว้อย่างแผ่วเบา ก่อนเดินอ้อมจากบังลมอย่างเบามือเบาเท้าเข้าไป แล้วก็เห็นว่าเสี่ยวเฉียวยังมีไต้เอนนอนอยู่บนเตียง

นางนั่งหันหลังให้เขาอยู่เบื้องหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง บนโต๊ะวางกระบอกจดหมายที่เปิดออกแล้วกระบอกหนึ่ง

นางก้มหน้าอยู่ดูคล้ายกำลังอ่านจดหมาย ครั้นไต้ยินเสียวผีเท้าของเขาเดินเข้ามา นางก็วางจดหมายฉบับนั้นพับบแล้วถือโอกาสทับไว้ใต้กล่องเครื่องประทีนโคม

เว่ยเซ้าเดินมานั่งคุกเข่าด้านหลังภรรยา ก่อนจะสวมกอดเอวนาง พลางแนบฝ่ามือบนหน้าท้องที่นูนขึ้นเล็กน้อย "ใครส่งจดหมายมาหรือ"

เสี่ยวเฉียวเหวียนหันหน้ากลับไปสบสายตาเขาก่อนจะคลี่ยิ้มตอบ
"พี่สาวข้าที่หลังปี เมื่อครู่แม่ทัพยกยานำมาส่งให้"

ประกายตาของเว่ยเซ้าไหววูบเล็กน้อย เพียงขานอ้อโดยไม่สอบถาม
อันได้อีก

หลายวันก่อนหยางซิ่นส่งสารแจ้งรายงานข่าวของหน่วยสอดแนม
ที่ชุ่มวางไว้... ความว่าหลิวเหยียนไปยังอำเภอหลังปีอีกคราแล้ว น่าจะ
ไปเพื่อเยี่ยมคารวะปีจื้อ

ผลเป็นเช่นไรในเวลาอันสั้นยังไม่อาจล่วงรู้ได้ เพียงเห็นแต่ไกลว่า
ปีจื้อส่งหลิวเหยียนออกจากหลังปีด้วยตนเอง

สามารถไปเยือนถึงเรือนซานสามครั้งสามคราก็เพียงพอให้มองเห็น
ถึงความจริงใจแล้ว คงยากที่จะไม่ประทับใจ

เว่ยเซ้ายื่นใบหน้าเข้าไปสูดดมกลิ่นหอมระรวยจากเรือนผมของนาง
อย่างลึกล้ำฟอดหนึ่ง แล้วใช้สันจมูกไลด์ิงหูที่นิ่มนุ่มและขาว่างดุจหยกนั้น
ก่อนจะเอ่ยถามเสียงอ่อนโยน "วันนี้หามาหมานเหน็ดเหนื่อยหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวปรายตามองเขาปราดหนึ่ง ในเมื่อหยางซิ่นสวมมิภักดี
ต่อเว่ยเซ้าแล้ว เรื่องที่หลิวเหยียนโผล่เข้ามาในสถานการณ์อันซุลมุน
ของมณฑลสวี่โจวโดยปราศจากซึ่งค้ำกลางนี้ นางไม่เชื่อหรือกว่าเว่ยเซ้า
จะไม่ระแคะระคายเรื่องนี้เลยสักนิด ทว่ายามอยู่ต่อหน้านาง เขากลับ
ทำเฉยไม่เอ่ยถึงสักคำ

"ท่านพี่ยังจำคุณชายแห่งหลงหย่าหลิวเหยียนได้หรือไม่" เสี่ยวเฉียว
อิงซบบนแผงอกของเขาแล้วเอ่ยถาม

เดิมทีเว่ยเซ้ากำลังคลอเคลียใบหูของตนกับนางพลางเลื่อนฝ่ามือใหญ่

ขึ้นสู่อุปถัมภ์แล้วสอดเข้าสาบเสื่อไปสะกิดเสื่อชั้นในตัวน้อย กระทั่งได้ยิน วาจาที่เขากระซิกไปวูบหนึ่งทว่ามิได้ยุติแต่อย่างใด ยังคงเขี่ยเปิดผ้าเนื้อบาง ที่ห่อหุ้มด้านในชั้นนั้นต่อ ก่อนจะแนบใจกลางฝ่ามืออันหยาบกร้านนิตๆ กอบกุ่มลงบนผลท้อคุ่มๆ ซึ่งทั้งนิ่มละมุนทั้งแปรเปลี่ยนเป็นอวบน้ำอิมขึ้นทุกวัน จากการตั้งครมร์

"เอ๋ยถึงเขาทำไม่เล่า" น้ำเสียงของเว่ยเซ่าเรียบเฉยขณะบรรจง คลึงเคล้นและสัมผัสกับความนุ่มหยุ่นของผลท้อทั้งคู่ที่อยู่ในฝ่ามือตน เลี้ยวเฉียวบังคับพามือใหญ่นั้นออกไปจากสาบเสื่อ ก่อนผลจะจาก แฉงอกของเขาแล้วหมุนกายมานั่งคุกเข่าประจันหน้ากัน

"แม่ท่านพี่จะไม่ไถ่ถามว่าในเจตนาของพี่สาวข้าพุดอย่างไรบ้าง ทว่าข้ากลับปรารถนาจะบอกเล่าต่อท่านพี่"

สายตาทั้งคู่ของเว่ยเซ่าจับจ้องบนดวงหน้านาง

"พี่สาวเล่าว่าหลงหายอ่องให้เกียรติมาเยือนถึงสามครั้งก็เพื่อ เชื้อเชิญปี่จื้อไปรับใช้ ทว่าจนแล้วจนรอดปี่จื้อก็ได้ตกปากรับคำ พี่สาว ยังบอกว่าปี่จื้อรู้ดีว่าเรื่องที่หยางชิ่งถอนทัพนี้เกิดจากเจตนาของเยียนโหว ในเมื่อความเข้าใจผิดถูกขจัดสิ้นแล้ว เขาก็ไม่ปรารถนาให้เกิดเหตุขัดแย้ง อื่นได้อีก ข้ารู้ว่ปี่จื้อเป็นคนยึดมั่นในสัจจะ เขาทำเช่นนั้นท่านพี่คงจะวางใจ ได้แล้วกระมัง" เลี้ยวเฉียวเอ่ยตามตรงโดยไม่ปิดบัง

เว่ยเซ่าเพ่งพิศสองตาของนาง ชั่วอึดใจต่อมากลับเอ่ยขึ้นว่า "ข้าไม่ชอบหลิวเหยียน"

ถ้อยคำของเขากับสิ่งทีนางพุดไปเมื่อครู่เป็นคนละเรื่องกันชัดๆ

"หมางหมาง เขาคืออดีตคู่หมั้นของเจ้า และข้าก็รู้ว่าเจ้าเคยมี

ใจตรงกับเขา บัดนี้เขาจงใจกระทำเช่นนี้ย่อมมุ่งหมายที่จะช่วงชิงได้หล้า เช่นเดียวกัน ฉะนั้นหากวันหน้าเขาตกมาอยู่ในกำมือข้าเมื่อไร ข้าก็จะไม่ยั้งมือไว้ไมตรีเป็นอันขาด เจ้าอย่าได้ตำหนิข้าเลย!" เขาเอ่ยเน้นที่ละคำ ด้วยน้ำเสียงที่หนักหน่วงยิ่ง

เสี่ยวเฉียวตะลึงวูบ นางมิได้นึกถึงหลิวเหยียนผู้นี้มานานมากแล้ว ทว่ายามนี้ความทรงจำล้วนพรุ้งีพรู้ออกมาอีกครา ทั้งห้วงฝันเกี่ยวกับภาพช่วงสุดท้ายในชาติก่อน ตั้งแต่ละภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง ถูกเขาลักพาตัวระหว่างทางที่นางถูกส่งไปยังเมืองอวี๋หยางในวันรุ่งขึ้น หลังจากเข้าพิธีมงคลกับเว่ยเซ้าเมื่อสองปีก่อน สายตาอันแปลกพิกลที่หลิวเหยียนจับจ้องมาเมื่อถูกนางปฏิเสธอย่างนุ่มนวลนั้น จนทุกวันนี้ เมื่อนางหวนระลึกถึงก็ยังคงจำได้อย่างชัดเจน

นางเงี่ยบงันไปทันใด

"ในจดหมายของพี่สาวเจ้ามีเอ่ยถึงเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องกับหลิวเหยียน บ้างหรือไม่" เว่ยเซ้าถามขึ้นอีกด้วยน้ำเสียงที่ฟังคล้ายไม่ใส่ใจ

เสี่ยวเฉียวล้งเลเล็กน้อย ขณะกำลังจะส่ายหน้าปฏิเสธ เว่ยเซ้าก็โน้มกายมาด้านหน้า ยกมือยื่นไปหยิบจดหมายผ้าไหมฉบับนั้นที่ถูกลงทับไว้ใต้กล่องเครื่องประทีนโคมออกมา

เสี่ยวเฉียวไม่คิดว่าเขาจะหยิบจดหมายต่อหน้านางเช่นนี้ หัวใจจึงเต้นกระตุกวูบ

ทันทีที่เห็นมือของเขาแตะถูกจดหมายผ้าไหม นางก็ยกมือวางกดลงบนหลังมือของเขาตามจิตใต้สำนึก

เว่ยเซ้าเงยหน้าขึ้นเพ่งตามองนาง

เสียวเฉียวตกใจพร้อมตระหนักได้ว่าไม่เหมาะสม
ถ้อยคำของหลิวเหยียนที่ฝากมาในท้ายจดหมายของต้าเฉียวนั้น
สัญชาตญาณบอกนางว่าไม่เหมาะที่จะให้เว่ยเซ่าได้เห็น

ศึกใหญ่ใกล้จะปะทุขึ้นแล้ว แน่นอนว่าเจตนาเดิมของนางคือ
ไม่ปรารถนาให้เขาเกิดความระแวงแคลงใจโดยใช่เหตุ ทว่าการที่นาง
ขัดขวางเขาไว้เช่นนี้เกรงว่ามีแต่จะให้ผลในทางตรงกันข้าม ดังนั้นนางจึง
คลายมือออกแล้วเอ่ยว่า "หากต้องการอ่านจริงๆ ท่านก็อ่านเองแล้วกัน"

เว่ยเซ่าสบตานาง หัวครู่ก็ค่อยๆ คลายมือจากจดหมายผ้าไหม
ซึ่งอยู่ระหว่างร่องนิ้วของตนแล้วนั่งยี่ตกายตรงเช่นเดิม

"ข้าต้องการให้เจ้าบอกข้าด้วยตนเอง" น้ำเสียงของเขาอัดแน่น
ด้วยคำสั่ง

เสียวเฉียวลอบถอนหายใจ

"ในจดหมายฝากถ้อยคำมาส่วนหนึ่ง ความว่าเขาจะวางเรื่อง
ในอดีตแล้ว ขออวยพรจากแดนไกลให้ข้าอยู่ดีมีสุข...เช่นนี้ดียิ่งมิใช่หรือ"

เว่ยเซ่ามีสีหน้านิ่งขรึม เนิ่นนานไม่พูดจา สุดท้ายจึงคลี่ม้วนงกศีรษะ
รับว่า "ใช่ ดียิ่ง"

จบคำเขาก็กางสองแขนมาหา เสียวเฉียวจึงกระเียบเข้าไปใน
อ้อมกอดของเขา

ชายหนุ่มก้มหน้าลงจุมพิตกลิบปากอันหอมกรุ่นชุ่มชื้นคู้่นั้น ทว่าจู่ๆ
เขาก็นึกถึงข่าวลือที่แพร่สะพัดมาจากฝั่งทิศใต้ของแม่น้ำหวงเหอว่าซึ่งชวน
ประกาศจะจับเป็นเขาแล้วชิงตัวเสียวเฉียวเข้าสู่หอดอกบัว แม้รู้ดีว่านี่
เป็นเพียงการแสร์งวางโตข่มขวัญ เป็นลูกไม้สะกปรกที่ใช้จู่โจมจิตใจ

ก่อนการศึก มุ่งหมายที่จะก่อกรรมสติของเขาเท่านั้น แต่ในใจของเขายังคงเกิดไฟโทสะคุ้ขึ้นนิดๆ อยู่ดี ด้วยเหตุนี้ขณะติดพันอยู่กับกิลิปปากของนาง เรี่ยวแรงที่ใช้จึงเพิ่มพูนขึ้น

แม้เพิ่งจะล่วงเข้าสู่ช่วงต้นของฤดูเหิมันต์ และสภาพอากาศในเมืองซินตูก็มีได้เหน็บหนาวเท่าที่เมืองอวี๋หยาง ทว่าเพื่อให้การดูแลเสี้ยวเฉียวมังกกรดิน* ที่อยู่ใต้พื้นเรือนซ่อหยางของจวนซินจึงถูกจุดไฟแล้ว ภายในห้องยามนี้อบอุ่นดังฤดูวสันต์ ไอร้อนในกายของเว่ยเซ่าจึงยิ่งเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

นับแต่ตรวจพบว่าเสี้ยวเฉียวมีครรภ์จวบจนปัจจุบัน ตลอดช่วงสองสามเดือนมานี้เว่ยเซ่าก็ยังคงนอนเคียงนางเช่นเดิม

ด้วยกลัวว่านายท่านจะไม่รู้การควรไม่ควร ชุนเหนียงจึงแอบกำชับเสี้ยวเฉียวว่ามีอาจารย์หมอเป็นอันขาด ต่อมาเมื่อจงเอ๋อมาถึงก็เป็นกังวลเช่นกันว่าคู่สามีภรรยาหนุ่มสาวนอนร่วมเตียงกันทุกราตรีอาจหักห้ามใจมิได้ไปชั่วขณะ ดังนั้นจึงเคหาโอกาสสื่อความถึงเรื่องนี้ต่อหน้าเว่ยเซ่าแล้วอย่างอ้อมค้อม

อันที่จริงต่อให้ไม่มีคำเตือนของจงเอ๋อ เว่ยเซ่าเองก็ระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง

นับแต่เสี้ยวเฉียวตั้งครรภ์ เนื่องจากทั้งวันนางดูอ่อนเพลียไม่สดชื่น นางในสายตาของเขาจึงกลายเป็นหุ่นแก้วเคลือบสีขึ้นหนึ่งที่เพียงกระทบถูกก็กลัวว่าจะแตกร้าวย อย่าว่าแต่เพื่อฝันที่จะได้สนิทสนมกับนางเลย กระทั่งกลางคืนยามหลับไหลเขาก็เปลี่ยนเป็นสงบเสงี่ยม กลัวว่าตนจะवादชา

* มังกกรดิน (ดีหลง) คือทางใต้ดินซึ่งขุดไว้ใต้เรือนโดยเฉพาะตำแหน่งในวังเพื่อนำส่งไอร้อนจากเตาไฟที่จุดอยู่ตรงปากทาง

ไปทับถูกท้องของนางได้

เพียงแต่อดกลั้นมาเนิ่นนานเพียงนี้แล้ว หากมองไม่เห็นก็ยิ่งพอ
ทำเนา แต่ในเมื่อมีโคมระยาศราญปานลุ่มชาติลุ่มเมืองอยู่ตรงหน้าทุกวัน
ทั้งนางยังเป็นของเขาก็ด้วย ทว่ากลับได้แต่มองโดยไม่อาจแตะต้อง
นี่เป็นความทรมานอย่างหนึ่งโดยแท้ ยิ่งคิดว่าพรุ่งนี้ก็จะต้องจากไปแล้ว
เขาจึงทนไม่ไหวอีกต่อไป

ชายหนุ่มซ้อนอุ้มภรรยาขึ้นกลางอากาศแล้วพานางมาส่งถึงบนเตียง
เขาฟูบอยู่ตรงหน้าอกนุ่มพลาจุมพิตนางอย่างเร้าร้อน ขณะที่มือ
ก็มีได้ยู่ว่าง แหวกเปิดสาบเสื่อของนางทันใด

เมื่อชุดแพรบางของนางถูกเปลื้องออกกึ่งหนึ่งก็เผยให้เห็นไหล่ผ่อง
ดุจสลักเสลาขึ้นจากหยก พร้อมกันนั้นผลท้อที่อิมประณิตสีชาวพิสุทธ์
สองผลก็ดันตัวออกจากใต้ร่มผ้าที่เคยปิดบังเอาไว้ เผยโฉมอันขาวละลาน
จนแทบจะแยงตาเขาทีเดียว

เว่ยเซ่าเพิ่งพิศแว่นิ่ง ก่อนจะคลั่งเคลันผลท้อทั้งคู่อย่างเนิบช้า
และเพิ่มแรงมือขึ้นทีละน้อย สุดท้ายศีรษะของเขาก็ซุกซบลงไปอีกกรอบ
ครั้งนี้เขากดใบหน้าลงไปทั้งดวง

เพียงครู่เดียวเท่านั้นหยุดเห็งอันร้อนผะผ่าวก็แตกพลั๊ก อาบชโลม
แผ่นหลังของเขาไว้ชั้นหนึ่ง

จู่ๆ เขาก็ผละจากนางในฉับพลัน ก่อนจะทิ้งร่างหงายลงบนหมอน
หอบหนักราวกับจวนจะหายใจไม่ออกขณะเอ่ยเงิมง่า "ในห้องนี้ร้อนอ้าว
เหลือเกิน ข้าอดจู้จนแทบทนไม่ไหวแล้ว...ขอไปอาบน้ำก่อน"

เว่ยเซ่ากระตุกผ้าห่มมาปิดคลุมเรือนร่างอันงามอ่อนช้อยของนาง

ไว้อย่างมิดชิด จากนั้นพลิกกายลงจากเตียงพุ่งปราดเข้าห้องอาบน้ำ
ไปทันที

เสียงน้ำซ่าๆ ดังออกมาจากในห้องอาบน้ำ

เว่ยเซ้ารั้งอยู่ด้านในเป็นนานสองนาน จวบจนผืนกตข่มเพลิงปรารภณา
ที่ทะลวงใจอยู่ลงไปได้แล้วถึงค่อยระบายลมหายใจยาวเหยียด ก่อนจะ
คลุ่มเสื่อตัวหนึ่งลวกๆ แล้วเดินออกมา

เห็นเสี่ยวเฉียวยังคงขดร่างอยู่ในผ้าห่มเช่นเดิม นอกผ้าห่ม
เผยออกมาเพียงดวงหน้าน้อยๆ พวงแก้มอมชมพูนั้นขึ้นสีแดง ดวงตา
หลับปริ้มคล้ายเข้าสู่ห้วงนิทราไปแล้ว เขากลับหายใจขึ้นเตี้ยไปใหม่
พอกอดนางเข้าสู่อ้อมอกอีกครั้งก็ต้องตะลึงงันอย่างช่วยไม่ได้

เรือนร่างอรชรเนียนลื่นซึ่งถูกห่อหุ้มอยู่ภายใต้ผ้าห่มแพรวามนี้
ไม่มีอาการเลยสักชิ้น นางเพียงขดนิ่งไม่ไหวติงอยู่ในอ้อมอกของเขา

"หมานหมาน..." หัวใจของเว่ยเซ้าเต้นรัวเร็วขึ้นอีกหน เพลิงปรารภณา
ที่เพิ่งกตข่มลงไปอย่างยากเย็นพลันลุกไหม้ขึ้นมาแล้ว

เพียงเห็นแพขนตาทั้งคู่ของสองตาที่ปิดอยู่นั้นสั้นไหวนิดๆ เขาก็
ออกอาการหายใจติดขัดเล็กน้อย

มือเล็กที่นุ่มนุ่มข้างหนึ่งพลันยื่นมาหา ก่อนไล่วนแผ่วเบาไปบน
กล้ามเนื้ออัมกรกระชับกำยำและเรียบลื่นของเขา

รูปชุมชนทิวสรรพางค์กายของชายหนุ่มพลันผ่องคลายพร้อมๆ กับ
ขนอ่อนที่ลุกชูขึ้นทันใด

มือเล็กยังคงปลอบประโลมเขาด้วยรักพลางเคลื่อนลงสู่เบื้องล่าง
ไปที่ละน้อย

เว่ยเซ่าหลับตาลง สีหน้าแม่เกร็งเพียงใดทว่าในลำคอกลับเปล่งเสียง
คร่ำครวญอย่างแสนพ้อใจ ประดุจแมวดตัวหนึ่งที่ได้แอบแสงตะวันในฤดูเหมันต์
ทั้งยังได้นายหญิงอุ้มขึ้นตักมาลုပ်ได้

ยามอื่น ทั้งในและนอกจวนขึ้นลั่นสว่างไสวไปด้วยแสงไฟ

พวกหลี่เตี๋ยนและเว่ยเหลียงอยู่ระหว่างทางขณะกำลังนำหน่วย
องครักษ์ไปในชุดเกราะอันวาววับจับตาควมม้ามายังจวนขึ้นเพื่อเตรียมรับ
เว่ยเซ่าออกจากเมือง

ส่วนเสี่ยวเฉียวกำลังกัลดหมดเกล็ดมังกรตัวสุดท้ายตรงช่วงเอว
ของชุดเกราะให้เว่ยเซ่า จากนั้นจึงคลี่ยิ้มกล่าวว่า "ท่านย่ามีจดหมายมา
บอกให้ข้าส่งท่านไปศึกแทนนางด้วย ข้ากับลูกของเราจะคอยท่านกลับมา
พร้อมชัยชนะ"

เว่ยเซ่าผงกศีรษะตอบ "วางใจรอข้ากลับมาเถอะ" เหมือนเขาจะ
ถูกคิดอะไรขึ้นได้จึงเอ่ยเสริม "เมื่อวานท่านกงซุนเตือนข้าว่าต้องป้องกัน
ซึ่งซวี่นจะฉวยโอกาสลอบบุกก่อวุ่นเหี้ยมใจ ข้าใคร่ครวญดูแล้ว
จะให้หยางซิ่นอยู่รอคำสั่งก่อน หากเป็นไปตามที่ท่านกงซุนคาดไว้
ข้าจะให้เขายกทัพไปช่วยเหลือ"

เสี่ยวเฉียวเอ่ย "ท่านพี่ใคร่ครวญรอบด้าน หมานหมานซาบซึ่งใจ
ยิ่งนัก ข้ารู้ว่าศึกนี้สำคัญต่อท่านพี่มาก หากหยางซิ่นมีภารกิจอื่นอยู่แล้ว
ท่านพี่ก็สั่งโยกย้ายไปก่อนได้อย่างเต็มที่ วันนี้ข้าจะส่งจดหมาย
ไปเหี้ยมใจเตือนให้ท่านพอเตรียมการป้องกันโดยด่วน หากไร้กำลัง
จะปกป้องตนเองจริงๆ ถึงตอนนั้นค่อยขอความช่วยเหลือจากท่านพี่"

อีกครึ่ง"

เว่ยเซ่าเฟ่งพิศนาง ชั่วครู่ให้หลังจึงพยักหน้าเล็กน้อย

"นายท่าน แม่ทัพเหลยแจ้งว่าเหล่าแม่ทัพมาถึงนอกจวนขึ้นแล้ว ขอเชิญนายท่านไปเช่นรงรบและตรวจพลเจ้าค่ะ" จงเอ๋อรายงานอยู่นอกประตู

"ท่านพี่ไปเถิด" เสี่ยวเจียวยิ้มกล่าว

เว่ยเซ่าหมุนกายเดินมุ่งไปด้านนอก แต่แล้วก็ชะงักฝีเท้า เขาเดินย้อนกลับมาถึงข้างกายนางแล้วยื่นแขนรบกวนนางเข้าสู่อุ้มอกกอดไว้แนบแน่น กำลังแขนมหาศาลนั้นราวกับทะลวงผ่านชุดเกราะอันแข็งแกร่ง แทรกซึมเข้ามาสู่กล้ามเนื้อและกระดูกของเสี่ยวเจียวที่ละน้อย

เว่ยเซ่าก้มศีรษะลงจุมพิตบนหน้าผากนางก่อนจะคลายวงแขน เขาเดินไปเปิดประตูแล้วก้าวยาวจากไป

ยามฝันฟ้าบุรพาวจวนสว่าง เสี่ยวเจียวยืนอยู่บนยอดดงหนานไถ โดยมีจงเอ๋อกับซุนเหนียงเคียงข้าง นางทอดสายตามองไกลออกไปนอกกำแพงเมืองทิศใต้ นอกจากขุนเขา ลำน้ำ และท้องทุ่งแล้ว ก็ยังมีธงทิวเนืองแน่นปานหมู่ดาว ทวนวงเดือนวับัววาดตั้งสายฟ้าทัพใหญ่ของเว่ยเซ่าค่อยๆ เคลื่อนพลมุ่งลงใต้แล้ว

ฤดูเหมันต์ปลายรัชศกไท่อันที่สอง ทัพใหญ่ของชิงชวี้นอกจากเมืองลั่วหยาง ผ่านด่านหู่เหลามาตั้งทัพอยู่นอกด่านตรงฝั่งทิศใต้ของแม่น้ำหวงเหอ

สองทัพคั่นกลางด้วยสายน้ำ สังกะการณ์กันและกันอยู่ครึ่งเดือน

ในที่สุดซึ่งชีวิตก็เป็นฝ่ายทนไม่ไหว เลือกว่าวันส่งซึ่งเหวยบุตรชายของตน กับตั้งชีวิตให้ผืนน้ำทำข้ามแม่น้ำจากท่าข้ามปากหูลูเหลาไปด้วยวิธี ผูกเรือต่อกันเป็นสะพาน หมายถึงมันที่จะตรงไปบุกตีค่ายใหญ่ของเว่ยเซ่า ซึ่งตั้งอยู่ที่ท่าข้ามปากหูลูเหลา

เว่ยเซ่าจึงส่งถ่านฟู่กับเหลยเหยียนให้นำไพร่พลหนึ่งหมื่นไปปักธงทิวลวงว่ามีทหารอยู่ที่ฝั่งทิศเหนือ จากนั้นระดมยิงเกาทัณฑ์ต่อเนื่อง เป็นระลอก ทำที่สกัดขวางการข้ามแม่น้ำของอีกฝ่ายอย่างสุดกำลัง รอจนกำลังหลักฝ่ายซึ่งชีวิตข้ามแม่น้ำมาได้เกินครึ่งถึงได้หยุดยิง ก่อนจะส่งพลางถอยพลางเพื่อหลอกล่อข้าศึกเข้ามาในวงล้อมที่ซุ่มรออยู่แล้วลวงหน้า

สิ้นเสียงกลองไฟอันสะท้านฟ้าสะเทือนดินหนึ่งหน หลี่เตี๋ยนจางเจี้ยน หลี่ฉง และเว่ยเหลียงก็นำทหารที่ซุ่มซ่อนอยู่ทั้งสี่กองออกมาฆ่าฟัน ตั้งชีวิตกับซึ่งเหวยตั้งตัวไม่ติดถึงกับออกคำสั่งฆิตพลาด ทั้งสองไม่อาจต้านทานการโจมตีอันเฉียบขาดดูต้นได้ไหว พวกกันถอยร่นกลับมายังสะพานเรือหมายจะถอนทัพหนี

แต่ไม่คิดว่าสะพานเรือซึ่งผูกติดกันหลายสิบลำนั้นได้ถูกพลธนูบนหลังม้าซึ่งเว่ยเซ่าให้ซุ่มอยู่ฝั่งทิศเหนือของท่าข้ามปากหูลูเหลา ตั้งแต่แรกแล้วยิงเผาด้วยลูกธนูไฟชุบน้ำมันถง* สะพานเรือถูกทำลายลงท่ามกลางแสงเพลิงและควันหนาที่บดบัง ส่งผลให้ทัพผู้ถูกรานไร้ทางถอยซ้ำร้ายทหารแดนเหนือก็ไล่ล่ามาถึงแล้ว

หลังเผชิญการศึกอันดุเดือดไปหนึ่งศึก ทัพฝ่ายซึ่งชีวิตบ้างถูกเด็ดชีพ บ้างถูกจับเป็นเชลย บ้างร่วงตกร่น้ำ สูญเสียไปอย่างมากมาย ซึ่งเหวยเอง

* น้ำมันถง คือน้ำมันซึ่งสกัดได้จากเมล็ดของต้นโหยวถง (มะเขายาหิน) มีคุณสมบัติแห้งเร็ว ขึ้นเงา ติดแน่น ทนความร้อน

ก็ถูกยิงสังหารด้วยท่าเกาทัณฑ์ ส่วนดิงซวีล่าแดงความกล้าเช่นหมา
ผาวงล้อมอันแน่นหนาออกไปจนได้ เขานำทหารที่เหลือหนีหัวซุกหัวซุน
ไปทางตะวันตกกว่าร้อยลี้ สุดท้ายพบเรือข้ามฟากลำหนึ่งจึงบังคับเรือ
ข้ามแม่น้ำ ฟ่ายกลับมามีสุขภาพดูจนคนโกรั่น

ศึกแรกที่ท่าข้ามฟากหู่เหลา ซึ่งซิวินสูญเสียไพร่พลไปหมื่นเศษ
ประเดิมศึกด้วยความปราชัยเช่นนี้ ทั้งยังเสียบุตรชายไปหนึ่งคน ทันที่
ที่รู้ข่าว ซึ่งซิวินก็ทุบอกกระต๊อบเท้า รวดร้าวจนแทบไม่ยอมมีชีวิตอยู่
ล้นคำสาบานจะขอชำระแค้นล้างความอับยศนี้ให้จงได้

ครึ่งเดือนต่อมา ซึ่งซิวินต่อสะพานแพขึ้นบนเรืออีกหน ครึ่งนี้ได้รับ
บทเรียนแล้วจึงทิ้งกำลังพลอยู่เฝ้าสะพานด้วย ส่วนตนเองนำพาทัพใหญ่
ข้ามแม่น้ำไปอีกเป็นรอบที่สอง

เว่ยเซ่าเป็นผู้นำทัพคอยดักรุมโจมตีซึ่งซิวินบนท้องทุ่งทิศเหนือ
ของแม่น้ำหวงเหอด้วยตนเอง สองฝ่ายต่างทุ่มกำลังหลักเข้าสู่สนามรบ
รวมกันทั้งสิ้นหลายแสนนาย

การศึกอันดุเดือดดำเนินไปเป็นช่วงๆ สองฝ่ายต่างมีผู้บาดเจ็บ
สูญเสีย

จวบจนกลางราตรีหนึ่งในอีกครึ่งเดือนให้หลัง เมืองสิงหยางฝั่งทิศใต้
ของแม่น้ำหวงเหอพลันปรากฏเพลิงกลุ่มใหญ่พวยพุ่งขึ้นท่วมฟ้า

คลังเสบียงของซึ่งซิวินซึ่งตั้งอยู่ที่นี้ถูกทัพล้อมรบของเว่ยเซ่าอย่าง
หยางขึ้นกับกัวเฉวียนจูโจมตีโดยไม่คาดฝัน ทหารรักษาการณ์ตั้งตัวไม่ติด
เสบียงสิบส่วนจึงถูกไฟไหม้ครั้งใหญ่เผาผลาญไปหกถึงเจ็ดส่วน

เมื่อข่าวแพร่สะพัดออกไป ขวัญทหารฝ่ายซึ่งซิวินก็ระส่ำระสาย

อย่างหนัก เว่ยเซ้าจึงฉวยจังหวะนี้ยกพลมหาศาลมาถล่มซ้ำ ซึ่งซิววินไม่อาจต่อกรได้ไหว เขาหวุดหวิดจะถูกปิดล้อมอยู่ที่ท่ามกลางกองทัพอันโกลาหลเสียแล้ว ยี่งี้ที่ได้ตั้งขีวคุ่มกันจนสุดกำลัง ทั้งยังแลกเปลี่ยนหมวกเกราะเพื่อช่วยล่อทหารที่ไล่หลังกมา ซึ่งซิววินถึงถอยกลับฝั่งที่คิดมาได้ที่สุดในที่สุด

เพื่อสกัดข้าศึกที่ตามไล่ล่า ทันทีที่ข้ามแม่น้ำมาแล้วจึงสั่งเผาทำลายสะพานแพ ทอดทิ้งไพร่พลที่เหลืออยู่เบื้องหลังโดยไม่ใยดี

สองศึกล้วนแต่พ่ายแพ้ ชุมกำลังหลักของซิววินบอบช้ำสาหัส ความเอิกเขิมสูญสิ้นไปทันใด เขายังไม่เต็มใจที่จะรามือแต่เพียงเท่านั้น ทว่าชั่วขณะนี้ก็ยังไม่กล้าเป็นฝ่ายยกทัพบุกไปอีก ประจวบกับสภาพอากาศที่หนาวจัดขึ้นทุกวัน เขาจึงบัญชาให้เหล่าทหารตั้งกระโจมค่ายกันตรงนั้น คุ่มเชิงอยู่ตรงข้ามแม่น้ำกับเว่ยเซ้าไปก่อนชั่วคราว

วันนี้ขณะที่ซิววินทอดตาไปยังฟากตรงข้ามมองดูค่ายทิศเหนือ แล้วทอดถอนใจด้วยความคับแค้นอยู่นั้น ผู้ตรวจการจิ้งฉางก็เสนอแผนขึ้นว่า "บัดนี้ฝ่าบาททรงเป็นผู้มีบารมีเหนือใครในใต้หล้า เหล่าผู้ปกครองในจังหววนนอกจากกัวเจี๋ยนกับหยางซิ่นแล้ว ผู้อื่นล้วนศิโรราบต่อฝ่าบาททั้งสิ้น กัวเจี๋ยนและหยางซิ่นสองคนคิดคดเป็นกบฏตามบัญชาของเว่ยเซ้าแล้ว เช่นนั้นก็ปล่อยให้พวกมันลอยนวลไปสักพักก่อน รอให้ฝ่าบาททรงคุมสถานการณ์โดยรวมในแดนเหนือได้แล้วค่อยลงดาบกับสองคนนั้นก็ยังไม่สาย หยวนเจ้อเองก็เกรงว่าจะมีใจเป็นอื่น ฝ่าบาททรงมีอาจใช้สอยให้ความสำคัญได้ ในบรรดาผู้ปกครองที่เหลือยังมีฮั่นจงโหวเอี๋ยเจี๊กงผู้เป็นสหายแต่ด้วยเยาว์ของฝ่าบาท ยามที่พระองค์ทรงขึ้นครองราชย์ เขาก็

ถวายหนังสือกราบทูลแสดงความยินดี ไ้ยฝ่าบาทไม่ออกกราชโองการ
บัญชาให้เขาเร่งนำทัพมาช่วยสนับสนุนแล้วพะยะคะ ประการแรกเป็นการ
เสริมสร้างพระบารมี ประการที่สองยังชมขวัญเว้ยเซ้าให้หวั่นเกรงได้"

ซึ่งชวี่นพลันยินดี เขารีบส่งจ้จ้งฉางไปประกาศราชโองการที่เมือง
ฮั่นจงโดยด่วน

เยวี่ยเจ้จ้งกัรับราชโองการแล้วน้อมเชยู่จ้จ้งฉางไปพ้านักที่เรือ่นรับรอง
ก่อน ส่วนตนเองก็กลับเข้ามายังห้องชั้นใน รอจนเรียกตัวที่ปรึกษาจางเยี่ยน
กับหลัวเสี้ยนเข้ามาโดยพร้อมเพรียงแล้ว สีหน้าของเยวี่ยเจ้จ้งกัก็เปลี่ยนไป
เขาขว้างราชโองการฉบับนั้นลงพื้นก่อนเอ่ยด้วยโทสะ "ซึ่งชวี่นกักับบริเวณ
ฮ่งเต้น้อยไ้ไว้ในตำหนักเย็นที่ซานเมืองลัวหยางทิศตะวันตกแล้วไม่พอ
เขายังเฝอยตั้งตนเป็นฮ่งเต้ก็มิใช่หรือ บัดนี้ไปปราบปรามเว้ยเซ้า
ก็พ้ายแพ้ให้ทั้งสองศึก ไม่มีปัญญากระทั้จ้งจะข้้ามแม่น้ำหวงเหอแล้วยัง
กล้าเรียกข้้าไปช่วยสนับสนุนอีกหรือ"

จางเยี่ยนกล่าว "ซึ่งชวี่นระดมพลอยู่ทางฝ้ังทิศใต้ของแม่น้ำหวงเหอ
ยามนี้เมืองลัวหยางต้องว่างเปล่าเป็นแน่ ข้้าขอเสนอให้นายท่าน
ฉวยโอกาสงามที่หาได้ยากในรอบพันปีนี้ยกทั้ไปชิงเมืองลัวหยางมา
เสียเลย เมื่อยึดได้ลัวหยางและคุมตัวฮ่งเต้น้อยไ้ไว้ได้แล้ว นายท่านก็จะ
สามารถใช้พระนามของฮ่งเต้น้อยเรียกเหล่าผู้ปกครองทั้หวล้้าให้ร่วมกัน
กำราบซึ่งชวี่นได้ ถึงตอนนั้นเบ้ืองหน้ามีเว้ยเซ้า เบ้ืองหลังมีนายท่าน
เมื่อตีกระหนาบทั้สองทาง ซึ่งชวี่นก็มีแต่ทางตายสถานเดียวแล้ว เมื่อใด
ที่ซึ่งชวี่นถูกโค่น นายท่านก็จะมีควมชอบในการถวายอารักขา ได้ห้ล้้า

ยังจะมีผู้ใดไม่ยกย่องนายท่านขึ้นเป็นผู้นำอีกเล่า"

หลัวเสียนกล่าวเห็นพ้อง

ขณะที่เยวี่เจ็งกงนั่งคิดอยู่นั้น เขาก็ได้ยินคนผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นที่หน้าประตูว่า "มิได้นะขอรับ!"

ครั้นเยวี่เจ็งกงซ้อนตาขึ้นก็พบว่าผู้พูดคือจู่เจิงที่เพิ่งจากชิงชวี่น มาขอสวามิภักดิ์ตนเมื่อเดือนก่อน

เยวี่เจ็งกงขุ่นเคืองอยู่ในใจจึงขมวดคิ้วถาม "เจ้ามีความเห็นอันใดหรือ"

จู่เจิงเข้ามาด้านในก่อนเอ่ยตอบ "ข้าโชคดีที่ฮั่นจงโหวไม่รังเกียจยอมรับตัวไว้ ดั่งคำกล่าวที่ว่ากินเบี้ยหวัดของผู้อื่นย่อมพึงรับใช้ผู้นั้นด้วยความซื่อตรง ข้าจึงขอแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา ข้าติดตามชิงชวี่นมานานปี รู้จักคนผู้นี้ดียิ่ง บัดนี้เขายึดถือความคิดตนเป็นที่ตั้งเลือกใช้แต่คนสนิท มากแผนการทว่าไร้ซึ่งความเด็ดขาด ทั้งยังทะเยอทะยานเกินตัว ในอดีตมีทหารเซียงโนมณฑลเหลียงโจวที่อยู่ใต้อาณัติของเผิงเจาให้ใช้สอยได้ ทหารเหล่านั้นห้าวหาญชาญศึก ทว่ายามนี้เผิงเจาเสียเหลียงโจวรวมทั้งทหารเซียงไปแล้ว แม้ทัพและทหารใต้บัญชาของชิงชวี่นน้อยนักจะมีผู้ภักดีที่ไม่ครั้นคร้ามต่อความตาย ย่อมยากจะสำเร็จการใหญ่เป็นแน่

กลับกันเมื่อหันไปดูเว่ยเซ่า คนผู้นี้ทั้งหนุ่มแน่น เปี่ยมด้วยความสามารถมากไหวพริบ ทั้งเฉียบขาดอาจหาญ แข็งแกร่งไร้ผู้ต้านทาน ได้บังคับบัญชาก็ยังมีความเก่งแม่ทัพกล้าอีกมากมาย คนผู้นี้ต่างหากคือศัตรูตัวฉกาจสำหรับงานใหญ่ในการรวมใต้หล้าของฮั่นจงโหว บัดนี้

หากปล่อยให้เว่ยเซ่าโค่นล้มชิงชิวินลง คมกระบี่ของเว่ยเซ่าย่อมจะชี้ลงได้
มาโดยราบรื่นประดุจผ่าลำไผ่ แสนยานุภาพเกรียงไกรบานเขมือบกลืน
สายรุ้ง ได้หล้านี้จะไม่มีผู้ใดต่อกรกับเขาได้อีก ต่อให้ฮั่นจงโหวยัดครอง
เมืองลั่วหยางเอาไว้ได้ก็เกรงว่าจะมิใช่แผนการที่ยั่งยืน"

สีหน้าดูแคลนแต่แรกเริ่มของเยวี่ยเจิ้งกงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นจืดจ่อ
ครั้นเห็นจู่เจิงหยุดพูดไปจึงรีบเชื้อเชิญให้นั่งลงพร้อมเร่งรัดให้อีกฝ่าย
กล่าวต่อ

จู่เจิงนั่งลงแล้วจึงเอ่ยเสริม "ตามความเห็นของข้า ฮั่นจงโหว
ควรสนองราชโองการยกทัพไปปราบเว่ยเซ่าร่วมกับชิงชิวินเถิด รวมกำลัง
ของฮั่นจงโหวกับชิงชิวินบดขยี้เว่ยเซ่าทิ้งเสียก่อน เมื่อสิ้นเว่ยเซ่าแล้ว
ชิงชิวินที่เหลืออยู่ก็เป็นเพียงพวกไผ่สูงเกินศักดิ์ ด้วยความสามารถ
เหนือสามัญของฮั่นจงโหวแล้ว ชิงชิวินมีหรือจะคู่ควรให้ต้องกลัวเกรง"

เยวี่ยเจิ้งงยินดีเป็นล้นพ้น เขาลุกขึ้นคำนับก่อนกล่าว "ข้าได้ทำนามา
ก็ราวกับได้ไข่มุกอันล้ำค่า ก่อนหน้านี้เป็นข้าเองที่บกพร่องละเลย ขอท่าน
อย่าได้ถือสา!"

ซานเมืองลั่วหยางทิศตะวันตกมีตำหนักเย็นอยู่แห่งหนึ่งนามว่า
ตำหนักอู๋เยียน ในอดีตเคยเป็นอุทยานหลวง ทว่ายามนี้ถูกปล่อยให้
ทรุดโทรมมานานแล้ว ภายในมีแต่วัชพืชชกรเรือ่กับไยแมงมุมและฝุ่น
ที่จับหนา

น่าเวทนาฮ่องเตฮั่นหลิวทงซึ่งถูกจับขึ้นเป็นฮ่องเต่หุ่นเชิดตั้งแต่
วัยแค่นี้จนทุกวันนี้เขาก็ยังไม่เคยได้สบายใจเลยสักวัน ในอดีต

ถูกคุกคามด้วยอำนาจบารมีของซึ่งชีวิตประจำวันต้องอยู่อย่างตัวสั่นนั่งงายามนี้ยังถูกบังคับให้สละราชบัลลังก์แล้วถูกส่งตัวมายังตำหนักเย็นแห่งนี้

หลิวทงรู้ดีว่าที่ซึ่งชีวิตยังละเว่นชีวิตตนอยู่นี้เป็นเพียงลูกไม้ที่กระทำให้คนทั่วหล้าดูเท่านั้น ข้าเรือก็ตองลงมือสังหารตนให้สิ้นซากอยู่ดี เขากับข้ารับใช้ส่วนพระองค์ที่เหลืออยู่ข้างกายเพียงไม่กี่คนจึงตื่นผวากลัดกลุ้มกันทุกวัน มาอยู่ที่นี้ได้ไม่นานเขาก็ล้มป่วย ทว่าไหนเลยจะมีใครเชิญหมอมาเจียดยาให้ มีแต่ปล่อยให้ไปไปตามยถากรรมเท่านั้น

พริบตาที่ล่วงเข้าสู่เดือนอ้ายของปีใหม่แล้ว ท่ามกลางฟ้าดินอันเหน็บหนาว หลิวทงที่ถูกกักขังอยู่ที่นี้มาหลายเดือนก็ซุบซอมจนถึงขั้นเห็นกระดูก ทั้งไม่รู้ข่าวคราวภายนอกเลยแม้แต่น้อย

วันนี้ขณะหลังน้ำตาอยู่กับมหาดเล็กซึ่ง หลิวทงพลันได้ยินเสียงตวาดอันสับสนดังมาจากนอกตำหนักผสมปนเปกับเสียงปะทะกันของอาวุธ เขานึกว่าซึ่งชีวิตส่งคนมาฆ่าตนแล้วจึงขวัญกระเจิงจนเนื้อตัวสั่นเทิ้ม

ซึ่งซึ่งรีบแบกหลิวทงขึ้นหลังแล้วหนีไปทางสวนดอกไม้ท้ายตำหนัก ทว่าหนีไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงไล่หลังมา ขณะที่ทั้งสองสะดุดล้มลงพื้นหลังดาบี่รอกคมอาวุธที่มแทงเข้ามานั้นกลับได้ยินเสียงตะโกนขึ้นว่า "ฝ่าบาททรงมีต้องกลัว พวกกระหม่อมมาช่วยพระองค์หลบหนีออกจากที่คุมขังพะยะค่ะ!"

เมื่อเบิกตาขึ้นหลิวทงก็จดจำได้ว่าผู้มาทั้งสองคนคือแม่ทัพตรวจการวังหวังป้ากับรองแม่ทัพต่งเจิง

ปีที่แล้วพอซึ่งชีวิตซึ่งราชสมบัติตั้งตนเป็นฮ่องเต้ก็เช่นฆ่าผู้เห็นต่าง

ครั้งใหญ่ หวังป่าแม้มีโทษที่ว่ามิกล้าเอื้อนเอ่ย เขาได้แต่ก้มศีรษะศิโรราบตามคนหมู่มากไปก่อน เมื่อเขาล่วงรู้ว่าอดีตฮ่องเต้ถูกคุมตัวอยู่ในตำแหน่งคูเยียน ข้างกายเหลื่อมหาดเล็กเพียงสองสามคน กำลังอยู่ในภาวะคับขันอย่างที่สุด ในใจเขาจึงอัดอั้นเป็นเท่าทวี

หวังป่ามีไมตรีที่ดีกับต่งเจิงมาแต่ไหนแต่ไร หลายวันก่อนต่งเจิงนัดพบเขาอย่างลับๆ เมื่อทั้งสองพบหน้ากัน ต่งเจิงก็แจ้งข่าวที่ตนเองได้มาว่าอีกไม่นานซึ่งขวัญจะปลงพระชนม์อดีตฮ่องเต้แล้ว จบค้ำน้ำหูน้ำตาทีไหลพราก ขอร้องให้หวังป่าช่วยอดีตฮ่องเต้ออกมาเพื่อรักษาแสงสว่างอันริบหรี่ของราชวงศ์ฮั่นเอาไว้ หวังป่าตัดสินใจเด็ดขาดในทันที ลอบส่งคนในครอบครัวให้แยกย้ายไปก่อน วันนี้จึงนำองครักษ์หลายสิบคนที่ภักดีต่อตนบุกเข้ามาฆ่าทหารรักษาการณ์ในตำแหน่งเย็นแล้วรุดมาถวายการรักษา

หวังป่าและต่งเจิงคุยเข้ากับพื้นก่อนถวายบังคมกล่าว "โจรเฒ่าซึ่งขวัญกระทำการผีเนลลิตสวรรค์ ทวยเทพและผู้คนต่างล้วนขุนแค้นพวกกระหม่อมได้ข่าวว่าโจรเฒ่าหมายปองร้ายต่อฝ่าบาท จึงรีบฉวยโอกาสนี้ตะลุมข่าฟันเข้ามาช่วยพระองค์ออกจากที่คุมขัง ฝ่าบาทโปรดเสด็จไปพึ่งพิงราชินิกุลที่เมืองยงก่อนค่อยออกประกาศปราบปรามซึ่งขวัญเกิด เรียกระดมเหล่าผู้ปกครองทั่วหล้าให้มาถวายการรักษา พิทักษ์แผ่นดินราชวงศ์ฮั่นของเรา"

หลิวทงเพิ่งจะเป็นเด็กชายที่อายุยังไม่ถึงสิบปี ยามนี้มือเท้าอ่อนปวกเปียกไปหมดแล้ว ไหนเลยจะสามารถเดินเหินได้อีก ความคิดของตนเองยิ่งไม่มีแต่อย่างใด

รองจนถูกหวังป่าแบกขึ้นหลังออกมาจากตำหนักเย็น กระทั่งได้เห็นศพของทหารรักษาการณ์ที่เคยเฝ้าคุ้มครองตนสืบกว่านายนั้นทอดร่างเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น กลิ่นคาวโลหิตคั่งสูงปะทะจมูกแล้ว หลิวทงถึงค่อยแน่ใจว่าหวังป่ากับต่งเจิงเป็นขุนนางผู้รักชาติต่อราชวงศ์ฉินและกำลังปกป้องตนอยู่จริงจิตใจของหลิวทงจึงสงบลงได้บ้าง

ไม่ว่าจะหนีออกมาอย่างไรไม่ทันพ้นระยะยิงธนูก็จะมีทหารไล่ล่ามาจากทิศทางของเมืองลั่วหยางเสียแล้ว ในที่สุดข้าวกักรั่วไหลออกไปจนได้รองแม่ทัพองครักษ์วังอู๋ตงสวี่เจี้ยนถึงได้นำไพร่พลสองร้อยรุดตามมาด้วยตนเอง

หวังป่ากับต่งเจิงคุ้มกันหลิวทงลัดเลาะเส้นทางในป่าหนีตายไปทางทิศตะวันตก ทว่าเพิ่งจะหนีไปได้ไม่กี่สิบลี้ ทหารที่ตามล่าพวกเขาก็ไล่หลังมาถึงแล้ว องครักษ์ผู้ติดตามของหวังป่าแม้เสี่ยงตายต้านขวางเอาไว้ให้แต่เจินใจที่น้ำน้อยยอมแพ้ไฟ ท้ายที่สุดจึงถูกปิดล้อมอยู่กลางทุ่งร้างไร้หนทางให้หลบหนีไปได้อีก

สวี่เจี้ยนถือดาบมาพร้อมกับจิตสังหารที่พลุ่งพล่าน ทว่าหวังป่าหาได้ครั่นคร้ามแต่อย่างใด หลังจากบังรำงหลิวทงที่กำลังแผดเสียงร้องไห้ไว้ด้านหลังแล้ว เขาก็ทวาดดาบสวี่เจี้ยนที่ยอมเป็นสุนัขรับใช้แล้วเอ่ยต่อทั้งน้ำตา "แผ่นดินราชวงศ์ฉินสี่ร้อยปีของเราถึงกับต้องล่มสลายด้วยน้ำมือของโจรเผ่าเช่นนี้! วันนี้ต่อให้ข้าต้องจบชีวิตลงที่นี้ก็นับว่าสมความปรารถนาของขุนนางผู้โดดเดี่ยวแล้ว!"

ขณะที่หวังป่าหลังน้ำตา ต่งเจิงก็เหลียวซ้ายแลขวาด้วยสีหน้าร้อนรุ่มคล้ายกำลังรอคอยผู้ใดอยู่

สวีเจี้ยนโนไหนเลยจะสนใจให้มากอีก เขากุมดาบบุกเข้ามาคว้าคอเสื้อของหวังป้าไว้ ช่วงเวลาที่เจือมือหมายจะลงดาบนั้นเอง เบื้องหลังพลันมีลูกธนูชนนางแอนด์อกหนึ่งยิงมาเสียบเข้ากลางหลังของสวีเจี้ยนพอติบพอตี สวีเจี้ยนถึงกับล้มลงพื้นสิ้นใจคาที่

เดิมทีหวังป้าก็กว่าวันนี้ตนเองต้องจบชีวิตที่นี่เสียแล้ว ทว่าจู่ๆ กลับบังเกิดจุดพลิกผันขึ้นมาเสียได้ เขาเห็นไพร่พลที่มีได้ชูธงกองหนึ่ง เช่นฆ่ามาจากด้านข้าง บุรุษที่นำหน้าสุดอยู่ในวัยยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี ศีรษะสวมหมวกเกราะพู่แดง บนร่างสวมชุดเกราะมังกรแบกแปดอัญมณีดวงหน้าหมัดจตุรพักก ราศีโดดเด่นเหนือสามัญ ได้ร่างควบอาซาฟวงที่มุ่งมายังทิศทางนี้ หวังป้าจึงอดไม่ได้ที่จะตกตะลึง

เหล่าองครักษ์วังอุดรที่ไล่ตามมาพร้อมกับสวีเจี้ยนเห็นผู้เป็นหัวหน้าถูกยิงตายไปแล้ว ซ้ำไม่ไกลกันยังมีไพร่พลกองหนึ่งฆ่าฟันมาอีก ภายหลังกด้านรับอยู่ครู่เดียวจึงพากันหนีเตลิดไป

บุรุษผู้นั้นลงจากม้าแล้วเดินก้าวยาวตรงมาทางหวังป้ากับตงเจิงหวังป้าที่เพิ่งเฉียดตายมาหวุดหวิดยังคงไม่กล้าเชื่อสายตาตนเองด้วยไม่รู้จักบุรุษผู้นี้ ขณะตกตะลึงระคนคลางแคลงไม่แน่ใจอยู่นั้น เขาก็เห็นแม่ทัพหนุ่มผู้เฒ่าเดินเข้ามาใกล้ก่อนจะคุกเข่าถวายบังคมต่อหลิวหวังที่ยังคงนั่งไร้อาวุธอยู่บนพื้น จากนั้นกล่าวว่า "กระหม่อมหลิวเหยียนแห่งหลวงหยามมาถวายอารักขาล่าช้า เป็นเหตุให้ฝ่าบาททรงได้รับความตระหนก มีโทษสมควรตายหมื่นครั้งพะยะค่ะ!"

หวังป้าก็อย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าหลวงหย่าอ่องหลิวเหยียนจะปรากฏกายเช่นเทพสวรรค์จุติลงมา ทั้งยังช่วยชีวิตพวกตนให้พ้นอันตราย

ได้อย่างไม่คาดฝัน เขารีบเดินขึ้นหน้าไปคารวะทันที

หลิวเหยียนกล่าวว่า "แม่ทัพตรวจการวังเป็นขุนนางผู้ปราบศัตรูของราชวงศ์ฮั่น แม่ข้าจะอาศัยอยู่หลังหยาดนไถล แต่ก็ได้ยินชื่อเสียงของท่านมานานแล้ว อย่าได้บั่นทอนอายุขัยของข้าเช่นนี้เลย เดิมทีข้าเพียงคิดแต่จะเอาตัวรอดเท่านั้น ทว่าซึ่งซวี่นกระทำกรณีย์ลิดฟ้า เสียงประณามของราษฎรพลุ่งพล่านดุจน้ำเดือด ทั้งข้ายังรู้ว่าฝ่าบาททรงถูกคุมขังอยู่ในตำหนักเย็น ให้อุสีกทั้งเจ็ดทั้งแค้นยิ่งนัก ข้าในฐานะราชินิกุลอันไพบูลย์จะทำไมมองไม่เห็นได้เล่า ดังนั้นจึงได้ฉวยโอกาสนี้รุดมาถวายการช่วยเหลือ สวรรค์ช่างมีตาโดยแท้ พวกเราถึงได้มาพบกันที่นี่เช่นนี้!"

หวังป้ายินดีเป็นล้นพ้น ทางด้านต่งเจิ้งก็มาคารวะหลิวเหยียนเช่นกัน จากนั้นพวกเขาจึงหารือกันอย่างเร่งรีบ

หลิวเหยียนครุ่นคิดก่อนกล่าวว่า "ใจรเผาได้ทั้งทหารรักษาการณ์อยู่ในลั่วหยางด้วย หากรู้ว่าฝ่าบาทเสด็จหนีออกมาแล้ว เขาจะต้องไล่ล่ามาอีกแน่ ที่นี้ไม่เหมาะจะรั้งอยู่นาน มีผู้เร่งออกเดินทางตามข้าไปพำนักที่หลังหยาก่อนแล้วค่อยหารือกันให้ถี่ถ้วนดีหรือไม่"

หวังป้ากับต่งเจิ้งล้วนเห็นพ้อง เมื่อแบกหลิวทงขึ้นหลังแล้ว คนทั้งคณะก็รีบรุดไปทางตะวันออก ตลอดทางพวกหลิวทงไม่เพียงต้องแต่งกายปลอมตัวเพื่อหลบหลีกทหารที่ไล่ล่า ทั้งยังต้องนอนกลางดินกินกลางทรายและวกอ้อมเปลี่ยนเส้นทางไปมา พวกของหลิวทงจึงลำบากตรากตรำไม่น้อย

เดิมทีหลิวทงก็ล้มป่วยมานานแล้ว ทั้งได้รับความตื่นตระหนกไปหนึ่งรอบ หลังออกเดินทางมาแล้วอาการจึงยิ่งทรุดหนักลง

วันนี้ในที่สุดก็มาถึงเมืองหยางตูซึ่งอยู่ห่างจากหลวงหยานในระยะเวลาอีกเพียงไม่กี่วันเท่านั้น

พอรุ่งเช้าหลิวเหยียนกับพวกหวังป้าและต่งเจิงก็มาคอยอยู่นอกห้องเพื่อรอหลิวทงออกเดินทาง ทว่าคอยอยู่นานก็ไม่เห็นอีกฝ่ายออกมาเสียที ครั้นเข้าไปในห้องถึงค่อยพบว่าตั้งแต่เมื่อคืนไม่รู้ว่าเป็นยามใด ฮ้องเต๋นน้อยได้ทรงสิ้นลมสวรรคตไปเสียแล้ว

คนทั้งหมดมองหน้ากันด้วยความตื่นตระหนกก่อนจะร้องไห้กันสุดเสียง

เหลียงจี้เจ้าเมืองหยางตูซึ่งเป็นขุนนางผู้รักดีต่อราชวงศ์อันมาตั้งแต่วรุ่นเมื่อได้ยินข่าวนี้จึงรุดมาร่วมพิธีศพด้วย

หลังร้องไห้ไว้อาลัยเสร็จสิ้นแล้ว คนทั้งหมดก็หารือกันรอบหนึ่ง ต่างเห็นพ้องต้องกันที่จะยกหลิวเหยียนขึ้นสืบราชบัลลังก์

แรกเริ่มหลิวเหยียนปฏิเสธไม่ยอมรับ บอกว่าตนไร้คุณธรรมความสามารถ ไม่อาจนั่งในตำแหน่งอันสูงส่งนี้ได้ ทว่าพวกหวังป้า ต่งเจิง และเหลียงจี้พากันคุกเข่าวิงวอนไม่ลดละ หลิวเหยียนถึงได้จำใจมงกุฎศีรษะในที่สุด

เขากำหนดให้หลวงหยานเป็นเมืองหลวงชั่วคราวในทันที จากนั้นจึงบวงสรวงสวรรคตจัดตั้งกรมกองต่างๆ แล้วออกราชโองการประกาศต่อได้หล้า

เมื่อข่าวนี้แพร่ออกไป เจ้าเมืองในพื้นที่ใกล้เคียงไม่ว่าจะเป็นมู่มิง ตงไหล และซย่ามี้ก็ล้วนพากันมาสวามิภักดิ์ ในราชสำนักลั่วหยางก็มีขุนนางใหญ่เช่นโด้วอู่กับเต็งชวิน รวมทั้งขุนนางอื่นอีกยี่สิบกว่าคน

ฉวยจังหวะที่ซึ่งขวัญยกทัพไปศึกยังไม่กลับมาทยอยมาสวามิภักดิ์
ที่กลางหยาเพื่อสนับสนุนหลิวเหยียนเป็นฮ่องเต้

เพียงไม่นานราชสำนักย่อมซึ่งตั้งขึ้นที่กลางหยาก็ถูกคนทั่วหัวลำ
มองว่าเป็นราชสำนักอันอันชอบธรรม ส่วนลั้วหยางกลายเป็นเมืองหลวง
ของฝ่ายกบฏไป

วันนี้เหล่าขุนนางมาเข้าเฝ้าหลิวเหยียนเพื่อหารือเรื่องปราบปราม
ซึ่งขวัญ

พวกหวังป่ากับได้ขู่เสนออย่างแข็งขันให้ฉวยโอกาสที่ซึ่งขวัญกำลัง
เปิดศึกใหญ่กับเว่ยเซานี้เคลื่อนพลไปกู้เมืองลั้วหยางคืนโดยเร็วที่สุด
ยามที่เอ่ยถึงจุดสะเทือนใจ แต่ละคนล้วนน้ำหูน้ำตาองหน้า

หลิวเหยียนตอบรับปากเปล่าเพื่อปลอบประโลมคนทั้งหมดไปก่อน
รจนผู้คนออกไปแล้วจึงร้องตั้งแจ้งไว้สอบถาม "ท่านมีความเห็นเช่นไร"

ต่งเจิ้งซึ่งในทางลับได้กลายมาเป็นนักรบกล้าตายของหลิวเหยียน
ตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนแล้วตอบว่า "หวังป่ากับได้ขู่เพียงแต่อวดเก่ง
ด้วยลมปาก ยามนี้แม้ฝ่าบาททรงมีเจ้าเมืองต่างๆ มาสวามิภักดิ์รับใช้แล้ว
ทว่าล้วนแต่เป็นกลุ่มอำนาจเล็กๆ ทั้งสิ้น ไม่อาจให้ความสำคัญได้ กำลังพล
ในพระหัตถ์ที่ฝ่าบาททรงสามารถใช้สอยได้อย่างแท้จริงนั้นยังคงมีอยู่
จำกัดยิ่ง ต่อให้กู้คืนเมืองลั้วหยางได้จริง แต่หากซึ่งขวัญยกทัพกลับมา
พวกเราจะต้านรับได้อย่างไร ฉะนั้นฝ่าบาทจะทรงฟังพวกหวังป่ามิได้
พะยะคะ"

หลิวเหยียนจดจ่ออยู่ชั่วครู่ก่อนถามขึ้นอีก "ศึกระหว่างซึ่งขวัญกับ

เว่ยเซ่าครั้งนี้ท่านมองแพ้นะไว้อย่างไร"

ปลายปีที่แล้วหลังจากชิงชวินพายแพ่ไปสองครั้งก็ได้เยี่ยเจ็งกง เคลื่อนพลมาสนับสนุน เมื่อต้นปีทัพของชิงชวินจึงฉวยจังหวะที่แม่น้ำหวงเหอผนึกแข็งยกพลมหาศาลรุกข้ามแม่น้ำไป

ยามนั้นสองฝ่ายเปิดศึกใหญ่กันที่อำเภอเกาถัง เว่ยเซ่าพิจารณาจากสถานการณ์แล้วก็ให้ถอยแนวรบไปยังทุ่งมู่เหยี่ย ก่อนจะได้กลับโดยใช้ประโยชน์จากแนวป้องกันของค่ายสนับสนุนที่ตั้งไว้ก่อนหน้า จึงสกัดการโจมตีอันเกรี้ยวกราดดุจน้ำหลากของทัพฝ่ายชิงชวินเอาไว้ได้

ถัดจากนั้นสภาพอากาศก็เลวร้ายขึ้น ประสบเข้ากับพายุหิมะซึ่งรุนแรงที่สุดในรอบหลายสิบปี ทหารและม้าศึกของทั้งสองฝ่ายแข็งตายไปนับไม่ถ้วน จำต้องยุติการปะทะกันในสนามรบก่อนชั่วคราว สองฝ่ายต่างสร้างค่ายของตนขึ้นที่ทุ่งมู่เหยี่ย บัดนี้กำลังคุมเชิงกันอยู่

ต่งเจิงครุ่นคิดชั่วคราวก่อนกล่าวตอบ "เดิมทีโจรเด๋มาก็ใช้ไพร่พลห้าแสนสู้กับสามแสน ได้เปรียบทางด้านกำลังพลอยู่ก่อน ยามนี้ยังเชื่อเชิญเยี่ยเจ็งกงมาจับมือร่วมรบด้วยอีก เขี้ยวเล็บยิ่งคมกล้าเป็นเท่าตัว ทัพใหญ่ก็ข้ามแม่น้ำหวงเหอไปได้แล้ว ตามความเห็นของกระหม่อม เว่ยเซ่ามีโอกาสชนะไม่มากสักเท่าใดนัก สิ่งที่กระหม่อมเป็นกังวลคือ หากโจรโหดชิงชวินกุมชัยเคลื่อนพลกลับมาแล้ว จะต้องยกทัพใหญ่มาโจมตีฝ่าบาทเป็นแน่ ด้วยขุมกำลังของฝ่าบาทในยามนี้ เกรงว่าคงยากจะต้านทานได้"

หลิวเหยียนขบคิดไม่พุดจา ก่อนจะถามอีกว่า "ทางด้านหยวนเจ้อ มีข่าวแล้วหรือไม่"

ไม่นานหลังจากที่หลิวเหยียนซันเป็นฮ่องเต้ก็ได้ส่งคนไปพบหยวนเจ๋อ ที่มณฑลซิงโจวแล้ว ทว่าจนบัดนี้ยังคงไม่มีคำตอบจากหยวนเจ๋อแต่อย่างใด

ขณะที่ต่งเจิ้งกำลังจะสายหน้า หลิวซันก็สาวเท้าเดินเข้ามาด้านใน ประคองกระบอกลีสารด้วยสองมือก่อนคุกเข่ากราบทูลว่าทูตของ หยวนเจ๋อมาถึงแล้ว ยามนี้อยู่นอกตำหนัก กำลังรอฝ่าบาทเรียกตัวเข้าเฝ้า

หลิวเหยียนรับสารมาอ่านคร่าวๆ รอบหนึ่งอย่างรวดเร็ว

หยวนเจ๋อกราบทูลมาในสาร ความว่าสกุลหยวนได้รับ พระมหากรุณาธิคุณจากฮ่องเต้มาทุกสมัย ที่ผ่านมามีใครจะทดแทนคุณ ทว่าอับจนหนทาง ยามนี้ราชสำนักสั่งได้สถาปนาฮ่องเต้ผู้จะฟื้นฟูราชวงศ์ ขึ้นใหม่แล้ว ตนปลาบปลื้มจนหลังน้ำตา ยินดีนำพาไพร่พลสองแสน ที่อยู่ในสังกัดมาถวายการรับใช้สนองพระบัญชาเพื่อร่วมกอบกู้บ้านเมือง

เมื่ออ่านจบแววดตาของหลิวเหยียนสั้นไหวเล็กน้อย ก่อนส่งต่อ สารฉบับนั้นให้ต่งเจิ้ง

แรกเริ่มต่งเจิ้งอ่านจบแล้วยินดีเป็นบ้าเป็นหลัง ทว่าจิตใจต่อมากลับเอ๋อด้วยความวิตกกังวล "ฝ่าบาท หยวนเจ๋อมาสวามิภักดิ์เช่นนี้ เกรงว่าคงมีเจตนาอื่นเคลือบแฝงอยู่ ฝ่าบาททรงมีอาจไม่ป้องกัน"

หลิวเหยียนเดินไปที่ริมหน้าต่าง เขาทอดตามองออกไปแสนไกล เงามืดที่นิ่งสนิทนั้นดูคล้ายไม่สะทกสะท้าน

ทั้งที่จริงสองมือของเขาซึ่งยึดจับลายฉลุบนหน้าต่างอยู่ค่อยๆ กระชับแน่นขึ้นทุกที จนกระทั่งข้อต่อนิ้วเผือดขาว เส้นเลือดสีเขียวปูดโปน

เช่นเดียวกับในหัวใจของเขาชั่วขณะนี้ซึ่งถาโถมด้วยเกลียวคลื่น ที่ซัดโหม

สองปีก่อนภายหลังหยวนเจ้อปราชัยต่อชิงชวี่น เป็นเหตุให้ชื่อเสียงย่อเย็บจนเกือบตัวช่อนคมนับแต่นั้นมา กระนั้นอุฐูที่ผอมตายก็ยังคงตัวใหญ่กว่าม้าอยู่วันยังค่ำ ต่อให้เขาบากบั่นพากเพียรสักเพียงใดก็ยังห่างชั้นกับขุมกำลังของหยวนเจ้อในยามนี้ชนิดที่ไม่อาจเพื่อฝันไปเทียบได้ บัดนี้อีกฝ่ายตอบรับคำชักจูงของเขา ยินดีมาสวามีภักดีรับใช้เช่นนี้ ย่อมต้องมีเจตนาอื่นเคลือบแฝงเป็นแน่ ซึ่งเขารู้แจ้งแก่ใจดี

ทว่า...แล้วอย่างไรเล่า

ในบรรดาผู้คนมากมายที่ห้อมล้อมอยู่ข้างกายและหนุนเขา เป็นฮ่องเต้อยู่ในตอนนี มีผู้ใดที่ปราศจากจุดมุ่งหมายของตนเอง

บ้างทำเพื่อจารึกนามไปชั่วกาลในฐานะวีรชนผู้ภักดี บ้างทำเพื่อลาภยศสรรเสริญ และแน่นอนว่าย่อมไม่ขาดพวกที่เบนทางเสียตามทิศทางลมหรือต้องการแสวงหาที่พึ่งพิง

เขาต้องการขุมกำลังของหยวนเจ้ออย่างเร่งด่วน ไม่ต่างกับหยวนเจ้อในยามนี้ที่ต้องการหีบยี่มฐานะของเขาเพื่อกู้อำนาจคืนมา

ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดเขาต้องไม่ใช้สอยหยวนเจ้อด้วยเล่า

ทำยที่สุดแผ่นดินจะตกอยู่ในกำมือของผู้ใด ถึงตอนนั้นก็ต้องดูกันที่ฝีมือของแต่ละคนเอง

เพื่อวันนี้เขาได้อดกลั่นรอคอยมานานนักแล้ว

เขาจะไม่ปล่อยให้โอกาสที่หากพลาดไปแล้วชั่วชีวิตก็อาจไม่มีวันได้พบเจออีกเป็นรอบสองเช่นนี้ให้หลุดลอยไปเป็นอันขาด

ความแค้นของบ้านเมืองและวงศ์ตระกูล ความอัปยศที่ถูกช่วงชิง ภรรยา รวมถึงดวงหน้าอันไร้เยื่อใยขณะหญิงคนรักเอ่ยกับเขาว่าอดีต

ไม่อาจไขว่คว้า ดวงหน้าซึ่งมักผุดขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจในทุกราตรี
ที่เขาอยากจะเข้าสู่ห้วงนิทราได้นั้น ช่วงขณะนี้คล้ายดั่งแปรสภาพเป็น
กองเพลิงอันรุ่งโรจน์กลุ่มหนึ่ง ซึ่งเริ่มไหม้ไหม้ขึ้นจากก้นบึ้งหัวใจของเขา
จนส่งผลให้เส้นเลือดขยายตัว และจิตวิญญาณแทบสลายเป็นเถ้าธุลี

"ร่างราชโองการแต่งตั้งหยวนเจ้อเป็นสมุหกลาโหมควบตำแหน่ง
แม่ทัพใหญ่ ถือตราทองสายม่วง ให้รุดมาถวายงานโดยด่วน"

หลิวเหยียนหมุนกายซำๆ กลับมาแล้วเอ๋อด้วยน้ำเสียงที่เรียบสงบ

บนพื้นที่อันรกร้างของทุ่งมู่เหยี่ย ลมเหนือคำรามหวีดหวิว หิมะ
หนาหนักปลิวว่อน ธงซึ่งปักอยู่เหนือยอดตระโคมในค่ายทหารถูก
กระแสลมบ้าคลั่งโหมตีจนโง้งงอนแง่น รวากับพริบตาต่อมาจะ
หลุดปลิวออกไปอย่างไรราย่างนั้น

สถานที่ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเจาเกอ* มาเพียงเจ็ดสิบสี่แห่งนี้เอง
ที่เคยเกิดตำนานธงขาวหวานทอง** วิหคชาดล้อมเรือน***

ที่ว่าปัจจุบันที่นี้เป็นดินแดนอันเหน็บหนาว ทอดมองไกลไปจน
สุดสายตา สิ่งที่ปรากฏให้เห็นมีแต่หิมะอันขาวโพลน

นี่คือฤดูเหมันต์ซึ่งหนาวจัดอย่างยากจะพบพานในรอบหลายสิบปี

* เมืองเจาเกอ คือเมืองหลวงของราชวงศ์ซาง (ราว 1600-1046 ปีก่อนคริสตกาล)

** ธงขาวหวานทอง มีที่มาจากยุทธการมู่เหยี่ยซึ่งเป็นศึกปราบท้าวซางโจ้วหวังแห่งราชวงศ์ซาง ขณะที่
โจ้วหวังปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์โจว (ราว 1046-256 ปีก่อนคริสตกาล) ตรัสปลุกเร้าขวัญทหารก่อนการศึกนั้น
ในพระหัตถ์ขาวถือธงขาว (คือธงประดับขนหางจามรีที่ใช้ในการบัญชาทัพ) ในพระหัตถ์ซ้ายถือขวานทอง
(คือขวานด้ามยาวซึ่งเป็นเครื่องประกอบยศและอาวุธของโอรสสวรรค์) ต่อมากำว่าธงขาวหวานทองจึงถูกใช้
เปรียบเปรยถึงการศึก

*** วิหคชาดล้อมเรือน มีที่มาจากนิมิตมงคลก่อนที่โจ้วหวังจะปราบซางโจ้วหวัง กล่าวคือปรากฏลูกไฟ
ตกจากฟ้าลงบนเรือนที่ประทับของโจ้วหวัง ก่อนจะหมุนวนและกลายร่างเป็นวิหคชาดเปล่งเสียงสะท้าน
ชั้นเมฆ

แม้เวลาล่วงเข้าเดือนสอง ฤดูกาลอย่างฤดูวสันต์แล้ว ทว่าสภาพอากาศกลับไม่มีที่แว่วว่าจะเปลี่ยนเป็นอบอุ่นขึ้นเลยสักนิด

สภาพอากาศอันเลวร้ายนี้เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาอย่างมาก ทุกวันล้วนต้องมีข่าวรายงานมาว่าพลทหารและม้าศึกแข็งตาย ผู้ที่เจ็บป่วยจากอากาศหนาวยิ่งมีมากมาย สถานการณ์เช่นนี้ส่งผลให้เว่ยเซ่าไม่อาจจัดกระบวนพลไปเปิดศึกซึ่งหน้ากับทัพของชิงชวินและเยวี่เจ็งกงได้โดยราบรื่นอีก

ปัญหาซึ่งกวนใจเขาอยู่นี้ก็กำลังกวนใจชิงชวินและเยวี่เจ็งกงเช่นเดียวกัน

ดั่งนั้นภายหลังศึกใหญ่ที่อำเภอเกาถังเมื่อคราก่อน สองฝ่ายจึงไม่เคยได้รบพุ่งกันในศึกใหญ่อีกเลย เพียงเผชิญหน้ากันในศึกที่ไม่เจ็บไม่คั่นบ้างประปราย ผู้ใดก็ไม่มุ่งบ่ามเป็นฝ่ายรุกก่อนอีก ทว่าก็ไม่ยินดีที่จะถอยหลังไปแต่เพียงเท่านี้เช่นกัน

ยามนี้สองฝ่ายต่างตั้งค่ายซึ่งมองเห็นกันได้ในระยะไกลโดยมีแม่น้ำหวงเหอสายเก่าคั่นกลางอยู่ ต่างคนต่างกำลังรอคอยให้สภาพอากาศดีขึ้น ขณะเดียวกันก็กำลังรอคิวโอกาสที่จะสามารถโจมตีจุดตายของอีกฝ่ายได้ในคราวเดียว

การคุมเชิงกันเช่นนี้ได้ดำเนินมากกว่าครึ่งเดือนแล้ว

วันนี้เพิ่งจะยามโพล่ว ผืนฟ้าก็เริ่มมืดแล้ว เว่ยเซ่าสวมรองเท้าหุ้มข้อยามที่เขาเดินเข้าไปบนหิมะซึ่งสูงหนาถึงน่องก็บังเกิดเสียงดังสวบสวบ ขณะที่เขาทิ้งรอยเท้าแต่ละรอยไว้บนพื้นหิมะ

เขาเพิ่งกลับจากตรวจการณ์สภาพพื้นที่ของแม่น้ำหวงเหอสายเก่า

ขณะกำลังจะเข้าสู่ประตูค่าย เขาอาศัยแสงสนธยาล้ำสุดท้ายที่เหลืออยู่
รำไร เห็นได้แต่ไกลว่ามีพลทหารนายหนึ่งยืนตัวตรงพิงอยู่ที่มุมของ
รั้วกำแพงค่าย มีอกุมทวนยาวเล่มหนึ่งในอาการแน่นิ่งไม่ไหวติง
บนหมวกเกราะและป่าไหล่ลั่นวณปกคลุมด้วยหิมะหนึ่งชั้น

เมื่อเห็นเว่ยเซ่าก็ชะงักฝีเท้า เหลยเหยียนรีบวิ่งเร็วตรงไปตรวจสอบ
ก่อนจะกลับมารายงานเสียงเบาด้วยสีหน้าอันหนักอึ้ง "ตายแล้วขอรับ"

เว่ยเซ่าเพิ่งมองพลทหารที่ยืนแข็งตายนายนั้นอย่างเงี้ยวบังัน คู่หนึ่ง
จึงค่อยหมุนกายเดินเข้าประตูค่ายไป

รอนจเขาเข้ามาในกระโจมใหญ่ของจอมทัพ เพิ่งถอดหมวกเกราะ
กับเสื้อคลุมตัวหนาที่เกาะเต็มไปด้วยหิมะออก เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้า
ระลอกหนึ่งดังขึ้นที่นอกกระโจม กงซุนหยางกับเว่ยเฉวียนมาถึงแล้ว

กงซุนหยางกลับมาโอรุณแรงอีกครั้ง ด้วยกลัวว่าเขาจะทานทนต่อ
อากาศที่หนาวจัดไม่ไหว เว่ยเซ่าจึงกำชับเป็นพิเศษให้เติมถ่านไฟ
ในกระโจมของอีกฝ่ายเพิ่มหนึ่งเท่า

เห็นกงซุนหยางพอเข้ามายังไม่ทันจะได้เอ่ยปากพูดก็ไอไซลกก่อนแล้ว
เว่ยเซ่าจึงกล่าวว่า "อากาศหนาวยะเยือกเช่นนี้ มีธุระอันใดท่านกงซุน
แค่ส่งคนมาแจ้งเป็นพอ ข้าไปที่กระโจมของท่านก็ได้"

กงซุนหยางโบกมือก่อนเอ่ย "ช่วงกลางวันมีข่าวมาว่าอดีตฮ่องเต้
สวรรคตแล้ว พวกหวังป่ากับต่งเจิงหนุนหลิวเหยียนขึ้นเป็นฮ่องเต้
หยวนเจ้อไปสวามิภักดิ์และได้รับแต่งตั้งเป็นสมุหกลาโหมแล้วขอรับ"

เว่ยเซ่านั่งอย่างสง่าอยู่เบื้องหลังโต๊ะ เถวร้างนั่งสนิทไม่ขยับเขยื้อน
มีเพียงดวงตาที่หริ่งเล็กน้อย

เว่ยเฉวียนกล่าวว่า "ตามหลักแล้วเมื่อหลิวเหยียนตั้งตนเป็นฮ่องเต้ ทั้งได้รับกำลังหนุนสองแสนจากหยวนเจ้อ เขาก็น่าจะฉวยโอกาสนี้ เคลื่อนพลยึดลั่วหยางถึงจะสมเหตุสมผล ทว่าหน่วยสอดแนมกลับ รายงานว่าเขาไม่มีความเคลื่อนไหวแต่อย่างใด ดูเหมือนไม่มีเจตนา จะบุกยึดลั่วหยางเลย"

เว่ยเซ้าเอ่ยเรียบๆ "นี่มีอันใดน่ากังขาเล่า หากหลิวเหยียนยกพลบุก ลั่วหยางในยามนี้ ซึ่งชีวิตจะต้องถอนทัพกลับไปปกป้องที่มั่นของตน แน่نون เช่นนี้ไม่เท่ากับเปิดโอกาสให้ข้าได้ฉกฉวยหรือกหรือ สิ่งที่เขาปรารถนาคือให้ข้ากับพวกซึ่งชีวิตและเยวี่ยเจิ้งกงสูญเสียอย่างหนัก กันทั้งสองฝ่ายก่อน เขาค่อยเข้ามาเก็บเกี่ยวผลประโยชน์โดยไม่ต้อง ลงทุนลงแรงก็เท่านั้นเอง"

เว่ยเฉวียนกล่าวตอบ "นายท่านกล่าวมีเหตุผล ยามนี้สภาพอากาศ แม้หนาวจัด ทว่าเมื่อพายุหิมะสงบลงก็สามารถเปิดศึกได้ทันที คาดว่า อย่างมากก็ไม่เกินปลายเดือน ชนชั้นเช่นหลิวเหยียนกับหยวนเจ้อไม่คู่ควร ให้ห้วนเกรงแม้แต่น้อย นายท่านแค่ทุ่มกำลังทั้งหมดมารับศึกกับทัพ ของซึ่งชีวิตและเยวี่ยเจิ้งกงก่อนจึงจะถูกรับ"

เว่ยเซ้าลุกขึ้นก้าวเดินเนิบนาบอยู่ในกระโจมใหญ่ของจอมทัพ ชั่วครู่ จึงค่อยเอ่ยต่อ "สำหรับสถานการณ์ศึกในปัจจุบัน ท่านกงซุนกับเสนาธิการ เว่ยมีความเห็นเช่นไรบ้าง"

กงซุนหยางสบตากับเว่ยเฉวียนปราดหนึ่งก่อนตอบ "ซึ่งชีวิตได้รับความช่วยเหลือจากเยวี่ยเจิ้งกง บัดนี้มีกำลังพลเหนือกว่าฝ่ายเราลิบลับ แม้ทัพและทหารต่างมีขวัญกำลังใจที่ฮึกเหิม ประกอบกับศึกนี้มิใช่การ

ตีชิงเมืองแต่อย่างใด การปะทะด้วยกำลังย่อมมิใช่ยุทธวิธีชั้นยอดอย่างแน่นอน"

เว่ยเซ้าครุ่นคิดก่อนเอ่ย "ความคิดของท่านกงซุนตรงกับข้าโดยมิได้นัดหมาย วันนี้ข้าไปยิงแม่น้ำหวงเหอสายเก่า ขึ้นที่สูงไปสังเกตการณ์ ค่ายศัตรูที่อยู่ปากตรงข้ามจากระยะไกล กระจาโจมทหารของชิงชวี่นกับเยวี่เจ็งกงสองทัพแม้จะแน่นขนัดไปทั่วบริเวณ ทว่าแบ่งฝักฝ่ายกันอย่างชัดเจนโดยมิรู้ว่ไม่ใฝ่คั่นกลาง อีกทั้งหน่วยสอดแนมรายงานมาว่าเมื่อหลายวันก่อนทหารของทั้งสองฝ่ายยังคงเกิดเหตุวิวาทชกต่อยกันด้วย"

เขาชะงักคำพูดแล้วเร่งสาวเท้าไปถึงหน้าโต๊ะ หยิบตะเกียบจุ่มสุรา ในจอกมาวาดเป็นรอยน้ำเส้นหนึ่งลงบนผิวโต๊ะ จากนั้นขีดตัดตรงกลาง ให้เส้นขาดออกเป็นสองท่อน

"ซึ่งชวี่นจับมือกับเยวี่เจ็งกงได้ ข้าก็จะทำให้พวกมันสองคนแตกคอกัน!"

เว่ยเจวี่ยนปรบมือแล้วยิ้มกล่าว "นายท่านปราดเปรื่องยิ่งนัก ที่ข้ากับท่านกงซุนมาพบนายท่านก็ด้วยเรื่องนี้เอง ได้ยินว่าเยวี่เจ็งกงได้ที่ปรึกษาชื่อจู่เจิงมาผู้หนึ่งและให้ความสำคัญกับเขาไม่น้อย ทว่าคนผู้นี้เคยเป็นที่ปรึกษาของชิงชวี่นมาก่อน จู่เจิงผู้นี้จึงมีเรื่องให้เราจัดการต่อได้มากที่สุดทีเดียว!"

ยามดึกสงัด จู่เจิงตริตรองเรื่องการศึกษาจนยากจะหลับได้เสียที่เขาจึงคลุ้มเสียเดินออกจากกระโจม เห็นหิมะหยุดตกแล้ว ผืนฟ้าเบื้องบนดำสนิทดูจุกจุกสาดด้วยน้ำหมึกหนึ่งซาม ด้านล่างคือค่ายทหารที่ทอดยาว

หลายสิบปีจันมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

ท่ามกลางความเงิบงัน เสียงดนตรีอันครึกครื้นที่ดังมาจากทิศทาง
ของกระโจมจอมทัพในค่ายซึ่งชววินจึงบาดหูเป็นพิเศษ กระทั่งถูกคั่นกลาง
ด้วยระยะทางที่ไกลเพียงนี้แล้วเสียงก็ยังลอยละล่องมาเป็นห่วงๆ

ในค่ายที่เสียงเป่าแตรเขาสัตว์อาจปลุกให้ศึกใหญ่ปะทุขึ้นได้ทุกเมื่อ
เสียงแปลกปลอมเช่นนี้ย่อมไม่เข้ากับสถานการณ์เลยสักนิด

จู่จึงเพียงเสี่ยหูสดับฟังอยู่ชั่วครู่ ในใจก็ประดังไปด้วยความรู้สึก
สสารพัน

ทั้งรู้สึกโชคดีที่ตนเองปลีกตัวออกจากค่ายของซึ่งชววินเปลี่ยนมา
เข้ากับเยวี่เจ็งกงได้ทัน่วงที ทั้งรู้สึกวิตกกังวลอยู่อย่างๆ

ศึกใหญ่กำลังจะเปิดฉากอยู่รอมร่อแล้ว ไม่ต้องเอ่ยถึงซึ่งชววิน
ที่ลำพองตนจนถึงขั้นประมาทศัตรูด้วยการขับร้องบรรเลงเพลงทุกราตรี
ท่าทีของเยวี่เจ็งกงต่อศึกใหญ่ที่ใกล้จะเกิดขึ้นนี้ก็ดูเหมือนจะระวางตัว
ถนอมกำลังอยู่เช่นกัน แม้เขามีได้พูดออกมาอย่างชัดแจ้ง แต่จู่เจ็งก็มอง
ในจุดนี้

ทัพพร้อมศึกนี้แม้ได้ประกาศตนว่ามีกำลังพลเป็นสองเท่าของทัพ
เว่ยเซ้า อวดตนว่ามีแสนยานุภาพบดขยี้อีกฝ่ายให้จมธรณีได้ ทว่า
สองผู้บัญชาการสูงสุดของทัพนี้ คนหนึ่งกลับจงหองถือดี ส่วนอีกคน
ยังสังเกตการณ์รักษากำลังไว้อยู่ หากคู่ต่อสู้ของพวกเขาเป็นคนทั่วไป
บางทีอาจไม่เป็นปัญหาใหญ่อันใด ลำพังทหารที่จัดออกไปก็สามารถ
ขยี้อีกฝ่ายให้ตายได้แล้ว แต่ศัตรูที่พวกเขากำลังเผชิญหน้าอยู่ในขณะนี้
คือเจ้าแห่งแดนเหนือเว่ยเซ้า

แม้जूเจิงจะยังไม่เคยเห็นหน้าตาของเว่ยเซ่า แต่คำโจษจันต่าง ๆ นานาเกี่ยวกับคนผู้นี้เขาล้วนรับรู้มาอย่างละเอียดชัดเจน

หากเว่ยเซ่าเป็นคู่ต่อสู้ที่รับมือได้ง่ายจริง อีกฝ่ายก็คงไม่มีทางมาถึง สถานะในปัจจุบันด้วยวัยเพียงยี่สิบสี่สิบห้าปีเป็นอันขาด

ไม่มีดินแดนของผู้ใดที่จะได้มาเพียงแค่อ้อมค้อมว่า ต่อให้อาศัยร่วมเงา ที่ยังหลงเหลือมาจากบรรพชนก็ตามที่ สงคราม...ก็ยังคงตัดสินกันไปที่ละศึกอยู่วันยังค่ำ

เว่ยเซ่าเป็นศัตรูที่น่าพรันพรึงอย่างแน่นอน

ทางซึ่งช้วนั่นก็แล้วไปเถิด แต่สำหรับเยวี่ยเจิ้งกงทางนี้ จูเจิง ตัดสินใจแล้วว่า จะต้องหาโอกาสเตือนสติผู้เป็นนายอย่างเต็มที่ให้ได้ ในเมื่อเข้าร่วมศึกปราบแดนเหนือแล้ว เช่นนั้นก็จำเป็นต้องทุ่มเงินสุดตัว คว้ากุมโอกาสงามๆ ในครั้งนี้ไว้ให้มั่น โคนล้มขุมกำลังของเว่ยเซ่าให้สิ้นซาก ในคราวเดียว ไม่อาจมอบโอกาสใดๆ ให้อีกฝ่ายได้พลิกฟื้นคืนมาใหม่ เป็นอันขาด

จูเจิงใคร่ครวญเสร็จแล้วก็หมุนกายกลับเข้ากระโจม เขาดับตะเกียง ก่อนจะขึ้นเตียงไป

ขณะที่จูเจิงยากจะหลับไหลเพราะห้วงพะวงสถานการณ์ศึกอยู่นั้น ในกระโจมอีกหลังที่อยู่ห่างจากเขาไปไม่ไกลนักยังมีคนอื่นอีกผู้หนึ่งที่นอน ไม่หลับในราตรีนี้

จางเยียนในฐานะที่ปรึกษาคนหนึ่งของเยวี่ยเจิ้งกง แม้ไม่อาจนับว่า มีสติปัญญาจนถึงขั้นวางกลยุทธ์เด็ดจศึกจากในกระโจมได้ ทว่าเขา

ก็ได้เสนอแผนและออกความคิดให้เยวี่เจ็งกงตลอดหลายปีที่ผ่านมา
เมื่อก่อนหลายศึกสำคัญในการช่วงชิงเมืองอันจงก็สร้างความชอบไว้
มิใช่น้อย ที่ผ่านมาจากเจียนจิ่งได้รับความสำคัญจากเยวี่เจ็งกงอย่างยิ่ง
แต่บัดนี้เขาพลันรู้สึกว่าคุณานะของตนสิ้นคลอนอย่างมาก จูเจ็งกำลัง
แทนที่เขาอย่างรวดเร็ว อีกฝ่ายราวกับได้กลายเป็นที่ปรึกษาที่เยวี่เจ็งกง
ให้ความสำคัญสูงสุดแล้ว

สำหรับศึกปราบแดนเหนือในคราวนี้ ตามจุดยืนของเขาย่อมจะ
คาดหวังให้เยวี่เจ็งกงได้รับชัยชนะ แต่เขาก็รู้ด้วยว่าหากโค่นล้มเว่ยเซ่า
ได้จริง เช่นนั้นนับแต่ความสำคัญของจูเจ็งที่อยู่เบื้องหน้านายตนก็จะ
ไม่มีผู้ใดแทนที่ได้อีกแล้ว

จางเยียนกลัดกลุ้มอยู่บ้าง ดึกคืนก่อนคืนแล้วยังคงจุดเทียน
อ่านม้วนตำราพิชัยสงครามในมืออยู่

ตอนนี้เองที่นอกกระโจมพลันมีเสียงฝีเท้าเข้าพื้นที่มืดสงบ
จากนั้นผู้ติดตามคนสนิทก็เลิกกระโจมเข้ามาแจ้งรายงานที่เพิ่งได้รับจาก
ทหารรักษาประตูค่าย ความว่ามีคนผู้หนึ่งนามหวังเหยียนรุตมาที่นี้
กลางดึกเพื่อขอเข้าพบเขา

จางเยียนตะลึงงวบ หวังเหยียนคือคนรู้จักเก่าซึ่งหลายปีก่อนเคยเป็น
ขุนนางที่ลี้ภัยมาเช่นเดียวกับเขา ตอนนั้นหวังเหยียนดำรงตำแหน่งเป็นถึง
เจ้ากรมอาญา ทว่าล่วงเกินซึ่งซวินเข้าจึงต้องละทิ้งตำแหน่งหนีเอาชีวิตรอด
จางเยียนกับหวังเหยียนแม้ไม่อาจนับว่าเป็นสหาย แต่เนื่องจากมีความ
ชื่นชอบด้านการแกะตราประทับหินและสำริดเหมือนกัน ปกติทั้งสอง
จึงมีติดต่อกันบ้างประปราย ตอนนั้นจางเยียนยังสะทกสะทอนใจกับ

คราวเคราะห์ที่อีกฝ่ายต้องประสบเลย ต่อมาตัวเขาเองก็ออกจากลั้วหยาง หันมารับใช้เวียเจ็งกงเช่นกัน นึกไม่ถึงว่าจากกันนานปี อีกฝ่ายจะมา เยี่ยมเยียนกลางดึกถึงที่นี่ได้

จางเยียนขบคิดเล็กน้อยก่อนเรียกให้คนสนิทพาอีกฝ่ายเข้ามา ทรงเหยียนเข้ามาในระจิมแล้วเอ่ยปนยิ้มระรื่น "นับแต่จากกัน ที่ลั้วหยาง พริบตาอีกหลายปีแล้ว ที่ผ่านมาพื่อให้เสียงสูญสลายดีกรรมัง"

จางเยียนมองประเมินอีกฝ่ายพลางขานรับพอเป็นพิธี ในใจพอจะ คาดเดาได้แล้วว่าทรงเหยียนน่าจะมาจากค่ายของเว่ยเซ้าซึ่งเป็นฝ่ายศัตรู เขาจึงลงเอยว่าจะเรียกคนเข้ามาจับอีกฝ่ายมัดไว้ดีหรือไม่

"คนรู้จักมาเยือนเพื่อสนทนาความหลัง หรือว่าพื่อให้เสียงคิดจะจับ ข้าส่งไปรับความชอบที่เบื้องหน้านาย?" ทรงเหยียนยิ้มอย่างไม่สะทก สะท้าน

ใบหน้าของจางเยียนร้อนวาบ รีบกล่าวตอบทันใด "น้องจางลู๋ เข้าใจผิดแล้ว!" ด้วยไมตรีเก่าก่อนระหว่างทั้งสอง แม้ยามนี้ต่างทำงาน เพื่อนายของตน ทว่าเขาก็มีอาภรณ์ทำการจับกุมอีกฝ่ายได้อยู่ดี ดังนั้น จึงเอ่ยไปตามตรง "เกรงว่าน้องจางลู๋คงไปทำงานให้เว่ยเซ้าแล้ว ขณะนี้ สองทัพกำลังทำศึก ไม่รู้ว่าน้องจางลู๋มาพบกลางดึกเช่นนี้ด้วยเรื่องอันใด"

ทรงเหยียนพลันเปลี่ยนจากใบหน้าเปื้อนยิ้มเมื่อครู่มาเป็นสีหน้า อันเคร่งขรึมขณะค้ำบัจางเยียนเต็มพิธีการอย่างลึกซึ้ง

จางเยียนรีบประคองให้เขายืนตรงก่อนกล่าว "ในนี้้องจางลู๋ ต้องค้ำบัจางเยียนเต็มพิธีการเช่นนี้ บันทอนอายุขัยของข้าโดยแท้!"

ตอนนี้ทรงเหยียนจึงค่อยเอ่ยเสียงเบา "ขอบอกพื่อให้เสียงโดยไม

ปิดบัง ที่เข้ามา...เพราะปรารถนาจะมาสวมมิกัดต่อฮันจงโฮว"

จางเยียนตะลึงงัน

"พี่อ้อเหลียงยังไม่รู้ว่าหลายปีก่อนตอนที่ข้าละทิ้งตำแหน่งในราชสำนักไปเข้ากับเว่ยเซ้า นั้น เดิมเพราะนึกว่าหากได้นายที่ยอดเยี่ยม ตนเองก็จะได้ไปถึงเป้าหมายในชีวิต ทว่าจนใจที่เว่ยเซ้ามีแต่ชื่อเสียงจอมปลอม ความคิดยังคับแคบตันเขิน เขาไม่ยอมมาใช้สอยข้า จวบจนบัดนี้ข้าก็ยังเป็นแค่ผู้ดูแลการเดินทัพที่แสนกระຈองก่องอย แต่เท่านี้ก็แล้วไปเถิด ยามนี้เขายังไม่เจียมกำลังตน ถึงกับคิดจะอาศัยไพร่พลเพียงสามแสนสู้ศึกกับทัพของชิงชวินและฮันจงโฮวอีก นี่มิได้ต่างอันใดกับการเอาไข่ไปกระทบหิน ทั้งยังชักนำหายนะมาสู่ตนเองชัดๆ ดังคำกล่าวที่ว่าผู้รู้จักสถานการณ์จึงจะเป็นยอดคน เวลานี้เว่ยเซ้าไม่อาจพึ่งพาได้แล้ว ผิดกับฮันจงโฮวที่เจิดจรัสดุจดวงตะวันยามเที่ยง ข้าแสนแค้นใจที่ตนไร้คุณงามความชอบใด ข้าอับจนหนทางที่จะมาขอสวมมิกัด เพราะหัตที่ข้ารู้มาว่า ยามนี้พี่อ้อเหลียงเป็นเสมือนแขนซ้ายขวาที่ฮันจงโฮวมืออาจขาดได้ ดังนั้นข้าจึงฉวยโอกาสในยามวิกาลแอบหนีออกจากค่ายของเว่ยเซ้ามาพึ่งพิงพี่อ้อเหลียง หวังว่าพี่อ้อเหลียงจะเห็นแก่ไมตรีในอดีต ฝากแนะนำข้าต่อฮันจงโฮวด้วย"

ทรงเหยียนหยิบแผ่นหนังแพะผืนหนึ่งออกมาคลีกลงบนโต๊ะก่อนเอ่ยต่อ "ข้าเป็นผู้ดูแลการเดินทัพ สามารถเข้าออกกระโຈมหลักได้ นี่เป็นแผนที่เชิงกลยุทธ์ของเว่ยเซ้าที่ข้าลอบคัดลอกออกมา ด้านบนแจกแจกที่ตั้งรวมถึงเส้นทางและการจัดสรรกำลังพลในอำเภอลี้หยางและอำเภอฟันจิน รวมถึงคลังเสบียงที่ตำบลหวงฉือโดยละเอียด ข้า

อยากจะทำมอบแผนที่นี้เพื่อแสดงถึงความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะมาสวมวิกิตัด
รับใช้"

จางเยียนเห็นบนแผนที่ที่มีระบุหมายเหตุไว้อย่างละเอียดแน่ชัด ในใจ
จึงยินดีเป็นล้นพ้น "เมื่อก่อนน้องฉางลูเป็นไข่มุกที่ไปตกอยู่ในมุกอับ
บัดนี้หันออกมาสู่ทิศทางที่ถูกต้องสว่างไสวแล้ว นายข้ากระหายที่จะ
เสาะหาผู้มีความสามารถ มีหรือจะปฏิเสธน้องฉางลูได้"

จางเยียนเก็บแผนที่เตรียมจะพาหรงเหยียนไปพบเยวี่เจิ้งกง
ในทันที ทว่ากลับถูกอีกฝ่ายดึงรั้งไว้ก่อน หรงเหยียนเดินไปแหวกเปิดประตู
กระโจม ลอบมองออกไปปราดหนึ่งแล้วค่อยหมุนกายกลับมาเอ่ยกระซิบ
ที่ข้างหูจางเยียน "ข้ายังมีความลับสำคัญอีกเรื่องจะแจ้งต่อพี่อีเหลียง
เมื่อหลายวันก่อนข้าอยู่นอกกระโจมแอบฟังเว่ยเซ่าสนทนาลับกับ
กุนซื่อกงซุนหยาง ได้ยินวาทะของพวกเขาสองคนเอ่ยถึงชื่อของจู่เจิ้ง
ทว่าตอนนั้นด้านข้างมีองครักษ์เดินมาพอดี ข้ากลัวจะถูกพบเห็นเข้าจึง
รีบจากมาโดยมิทันได้ฟังจนครบ เพียงฟังมาคร่าวๆ ว่าหลังจากจู่เจิ้งผู้นั้น
ไม่ได้อยู่กับซิงซวี่นแล้วก็หนีออกมาจากลั่วหยาง แต่เหมือนจะหลุดไปหา
เว่ยเซ่าก่อน และถูกรับตัวไว้ใช้สอยแล้ว ทว่าเขากลับมาอยู่ใต้บัญชา
ของฮั่นจงโหวเสียนี่ ข้าจึงแคลงใจว่าเขาเป็นได้ศึกที่เว่ยเซ่าส่งมา"

จางเยียนแรกเริ่มตกตะลึงพรึงเพริด จากนั้นก็ยินดีปานคัลมุลั้ง
เขาคว่ากุมขานเสื้อของหรงเหยียนไว้พลางถามย้ำ "วาทะนี้เป็นความจริง
หรือ"

หรงเหยียนเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "ข้าไม่กล้าแน่ใจนัก เพราะตอนนั้น
มิได้ฟังบทสนทนาของพวกเขาสองคนครบถ้วน แต่ก็รู้สึกแคลงใจจริงๆ"

เดิมทีข้าไม่อยากจะพูดหรอก ทว่านี่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึงส่วนรวม ดังนั้นหลังจากลังเลแล้วลังเลอีก จึงคิดว่าแอบแจ้งต่อพี่อ้อเหลียงไว้ก่อนจะเป็นการดีกว่า พี่อ้อเหลียงก็เก็บความลับนี้เอาไว้ก่อน เพียงลอบสังเกตพฤติกรรมของจู่เจิงเป็นใช้ได้ หากข้าฟังมาผิดจะได้ไม่ทำให้ความบริสุทธิ์ของผู้อื่นต้องมัวหมองทั้งที่ไร้มูล"

อารมณ์ของจางเยียนตื้นตันยิ่งกว่าเมื่อครั้งที่ได้เห็นแผนที่แผนที่นั้นเสียอีก เขาสาวเท้าเดินวนอยู่ในกระโจมหลายรอบ สุดท้ายเหมือนจะตัดสินใจได้แล้วแน่นอนแล้ว เขาก็กำมัดขวาทาบใส่ฝ่ามือซ้ายโดยแรงก่อนจะเอ่ยอย่างเฉียบขาด "ดังเช่นที่น้องนางลูกกล่าว นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึงส่วนรวม มีความล้มเหลวได้แม้แต่น้อย! ข้าต้องรีบรายงานต่อนายท่านโดยด่วน ให้นายท่านเพิ่มความระมัดระวัง หากเป็นแผนชั่วของเว่ยเซ้าจะได้ไม่หลงกล!" จบคำเขาก็พาหรงเหยียนลอบไปยังกระโจมใหญ่ของจอมทัพ

เมื่อเยวี่เจี๊งกงถูกปลุกให้ตื่น จางเยียนก็พาหรงเหยียนไปถึงเบื้องหน้าเขา ซี่แจงสาเหตุที่มาพบพร้อมเอ่ยยกยอหรงเหยียนอย่างเต็มที่

หรงเหยียนเดินขึ้นหน้าไปคารวะเยวี่เจี๊งกง

ศึกใหญ่กำลังจะปะทุขึ้นอยู่รอบร่อแล้ว สองฝ่ายต่างก็ส่งสายสืบสอดแนมกันไปมา เยวี่เจี๊งกงย่อมนรวบรวมได้ข้อมูลการศึกษาเกี่ยวกับผังการเดินทัพของเว่ยเซ้ามาบ้าง เพียงแต่ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลที่ไม่ปะติดปะต่อเท่านั้น เขาอาศัยแสงเทียนอ่านแผนที่ซึ่งหรงเหยียนมอบให้ อย่างละเอียดพลางลอบเปรียบเทียบกับข่าวกรองที่ตนรู้มา จุดที่ทับซ้อน

ล้วนสอดคล้องกันทุกประการ เขาจึงแน่ใจว่าแผนที่นี้มีใช้แผนที่ปลอม

สาเหตุที่ทรงเหยียนเปลี่ยนมารับใช้ตนก็พึงดูสมเหตุสมผล เดิมทีเยวี่ยเจ็งกงเชื่อตั้งแต่เดิยวนั้นแล้ว แต่ไม่นี่กว่าต่อจากนั้นจางเยียนจะฟ้องเรื่องจู่เจ็งขึ้นมา เยวี่ยเจ็งกงจึงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ครุ่นคิดอยู่นานก่อนจะหน้าเปลี่ยนสีในทันที ขว้างแผนที่ในมือลงพื้นแล้วเอ่ยว่า "เว่ยเช่าเห็นข้าเป็นเด็กสามขวบที่หลอกได้ง่ายๆ หรือไร เห็นชัดว่าเจ้าถูกเขาบงการให้แสร้งมาสวมวิกัดี้ หมายใช้แผนยุแหย่ให้แตกคอ ลูกไม้ตื่นๆ เพียงเท่านี้ก็มีหรือจะตบตาข้าได้!"

เยวี่ยเจ็งกงตวาดเสียงก้องเรียกให้คนเข้ามาจับทรงเหยียนมัด แล้วลากออกไปบันศิริระที่นอกประตูค่าย

จางเยียนตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี เขาที่อยู่ด้านข้างเยวี่ยเจ็งกงรีบขอความเมตตาให้ทรงเหยียนสารพัด

ทว่าเยวี่ยเจ็งกงไม่พูดเลยสักคำ สีหน้าก็อึมครึมยิ่ง

ทรงเหยียนถูกองครักษ์ของเยวี่ยเจ็งกงจับมัดผลักตัวออกไปแล้ว ทว่าเขากลับไม่แก้ต่างใดๆ ตรงกันข้ามยังหัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังไปตลอดทาง จนกระทั่งถูกผลักมาถึงประตูค่าย เพฆฆฆมาตพาดดาบบนลำคอ แล้วก็ยังคงหัวเราะไม่เลิกรา

เยวี่ยเจ็งกงจึงสั่งให้คนพาตัวเขากลับมาแล้วเอ่ยเสียงเยียบเย็น "ความตายมาถึงศิริระแล้วยังจะกำเริบเสิบสานถึงเพียงนี้ เจ้าเห็นความเกรียงไกรของกองทัพข้าอยู่ที่ใด ทว่าข้านับถือผู้กล้าใจเด็ดเสมอมา แม้เจ้าจะเป็นไส้ศึกแต่ก็นับได้ว่าเข้าตาข้า หากเจ้าสารภาพมาตามจริง ข้าอาจไว้ชีวิตเจ้าสักครั้ง!"

ตอนนี้ทรงเหยียนถึงค้อยหยุดหัวเราะ เชิดหน้ากล่าว "ในเมื่อไม่เชื่อถือข้า ยังมีวาจาได้นำพูดกันอีกเล่า เพียงเสียดายที่เข้าได้ยินมาว่าท่านเชี่ยวชาญพิชัยสงคราม มีชื่อเสียงเลื่องระบือ เป็นนายผู้ปราบปรามแห่งยุค ชายชาติตรีเกิดมาทั้งที่ควรยึดถือการสร้างคุณูปการเป็นภารกิจอันดับหนึ่งจึงจะน่านับถือ ข้าสู้เสียดายภัยคดลอกแผนทีของเว่ยเซ้ามาที่นี่เพื่อสวามิภักดิ์รับใช้ ไม่นึกว่าท่านช่างขี้ระแวงสงสัย มีชื่อเสียงก็คงเป็นชื่อเสียงที่จอมปลอมเท่านั้น ห้างชั้นจนเทียบเว่ยเซ้าไม่ติดด้วยซ้ำ ข้ามองคนผิดไปเอง สำนึกเสียใจก็สายเกินไปแล้ว ท่านจะฆ่าก็ฆ่าเถอะ นึกหรือว่าข้าจะครั่นคร้าม"

"นายท่าน ข้าสามารถเอาชีวิตตนเองรับรองได้ น้องฉางลูมิใช่ได้ศึกของเว่ยเซ้าเด็ดขาด! เมื่อครู่เขาเพียงบอกเล่าความคลางแคลงต่อหน้าข้าเท่านั้น ทั้งพยายามห้ามปรามข้ามิให้แจ้งต่อนายท่าน จะได้ไม่พลาดไปทำให้ความบริสุทธิ์ของจูเจิงต้องมัวหมอง ข้าเป็นพยานให้น้องฉางลูได้ขอรับ!"

จางเหยียนที่อยู่ด้านข้างสะเทือนใจอย่างเห็นได้ชัด

เยวี่ยเจ็งกงจับจ้องทรงเหยียนอยู่ครู่หนึ่ง พยับเมฆบนดวงหน้าจึงค่อยๆ สลายหายไป เขาพลันหัวเราะร่วน ก้มเก็บแผนที่ซึ่งตนขว้างทิ้งไปเมื่อครู่ขึ้นจากพื้น ก่อนจะสืบท่าไปเบื้องหน้าแล้วใช้สองมือกุมแขนของทรงเหยียนไว้แน่น ปากก็เอ่ยด้วยความยินดี "เมื่อครู่ข้าเพียงแต่ทดสอบดูเท่านั้น ฉางลูเป็นผู้กล้าโดยแท้ ความห้าวหาญทำให้ข้ายอมรับนับถือจนหมดใจ ต่อไปข้าก็จะมีขุนนางดีเพิ่มขึ้นอีกคนแล้ว สวรรค์เบื้องบนช่างเมตตาข้ายิ่งนัก!"

ตอนนี้หรงเหยียนถึงได้ระดับยี่มบนดวงหน้า แสดงคารวะซ้ำอีกหน
เยวี่ยเจ็งกงจึงแต่งตั้งตำแหน่งแก่เขา

จางเยียนใจร้อน เอย่เตือนอีกว่า "นายท่าน เรื่องของจู่เจ็งมีอาจ
ปล่อยไ้วนานได้ ควรจับกุมเขามาซักถามในทันที!"

เยวี่ยเจ็งกงครุ่นคิด เหตุที่ตนละทิ้งลั้วหยางเปลี่ยนมาช่วยชิงช้วน
ปราบแดนเหนือเป็นเพราะยามนั้นฟังแผนของจู่เจ็งทั้งสิ้น ยามนี้ศึกใหญ่
ใกล้จะปะทุ เว่ยเซ่ากำลังตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ในช่วงสำคัญเช่นนี้
กลับมีผู้มาขอสวามิภักดิ์ ทั้งพอเปิดปากแล้วก็นำข่าวมาแจ้งว่าจู่เจ็ง
เป็นได้ศึก ช่างน่าสงสัยโดยแท้ ดังนั้นเมื่อครู่เขาจึงงงใจทดสอบดู

ยามนี้แม้เชื่อได้ว่าหรงเหยียนมาสวามิภักดิ์ด้วยใจจริง แต่อย่างไร
ข่าวเรื่องจู่เจ็งเป็นได้ศึกเขาก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

หรือพูดอีกอย่างก็คือ...เขาไม่อยากจะเชื่อ

เยวี่ยเจ็งกงกล่าว "เมื่อครู่ฉางลู่กับบอกแล้วว่ามิได้ฟังคำสั่งนทนา
ของเว่ยเซ่ากับกงซุนหยางทั้งหมดอย่างชัดเจน ฉะนั้นยังมีต้องทำให้ผู้คน
แตกตื่น ซ้ำย่อมจะมีวิธีของตนเอง" จบคำเขาก็กำชับหรงเหยียนว่าสองสาม
วันนี้อย่าเพิ่งเผยโฉม

ในใจจางเยียนยอมไม่ยินยอม เขาแทบอยากไปจับตัวจู่เจ็งมา
เปิดโปงโฉมหน้าที่แท้จริงประเดี๋ยวนี แต่ก็มีกลัวเอ่ยปากอีก เขาจึง
ถอยออกไปพร้อมกับหรงเหยียน

วันต่อมาเยวี่ยเจ็งกงเรียกตัวจู่เจ็งมาที่กระโจมใหญ่ เขาเพียง
สอบถามถึงแผนการศึกอย่างยืมยั้ม ไม่เอ่ยถึงเรื่องเมื่อคืนแม้แต่น้อย

ลุงจึงไม่นึกเลยสักนิดว่าตนถูกผู้อื่นเพ่งเล็งเข้าแล้ว ได้ยินเยวี่ยเจ็งกงถามถึงการศึกจึงแจกแจงข้อบกพร่องในการคุมทัพของชิงชวี่น ก่อนเอ่ยเตือนผู้เป็นนายจนสุดความสามารถว่ามีอาจประมาทศัตรู จะต้องรวบรวมกำลังพลไว้ที่นี้เพื่อเตรียมพร้อมในศึกตัดสินครั้งใหญ่

เปลือคนอกเยวี่ยเจ็งกงแม้ดูเหมือนพ้อง ทว่าในใจกลับลอบกลางแคลง

เป็นเช่นนี้อยู่หลายวัน ในที่สุดพายุหิมะก็ยุติลงเสียที เยวี่ยเจ็งกงรีบเร่งเตรียมเปิดศึก แต่กลับได้ยินเสียงอะอะดังขึ้นที่นอกกระโจมแต่เช้า

ครั้นเยวี่ยเจ็งกงออกจากกระโจมมาก็เห็นติงชวีถือทวนวงเดือนยวนนำผู้ติดตามมากลุ่มหนึ่ง ท้าทางคล้ายจะใช้กำลังบุกเข้ามา ทว่าถูกเยวี่ยเจ็งจวินบุตรชายคนเล็กของตนนำคนไปขวางไว้ สองฝ่ายต่างชักอาวุธกันแล้ว เพียงแค่สะกิดการต่อสู้ก็พร้อมปะทุขึ้น

แม้ติงชวีได้ชื่อว่าห้าวหาญไร้ผู้ต้านทาน กระนั้นเขาก็เป็นคนยโสโอหัง ยามนี้เมื่อชิงชวี่นตั้งตนเป็นฮ่องเต้ เขาเองก็ได้อวยยศเลื่อนชั้นไปด้วย จึงยังไม่เห็นใครอยู่ในสายตา

เหตุที่ทหารสองฝ่ายวิวาทกันเมื่อหลายวันก่อนนั้นเป็นเพราะติงชวีส่งคนมาบังคับเอาถ่านและฟืนของทางฝ่ายตนไป

ชิงชวี่นขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้ว ในเมื่อตนติดตามเขามาออกรบก็ไม่อาจแตกหักกับเขาในเวลานี้ได้ ดังนั้นตอนที่ได้ยินข่าวเรื่องถ่านและฟืนเยวี่ยเจ็งกงจึงสั่งว่ามีต้องขัดขวาง ปล่อยให้อีกฝ่ายหยิบฉวยไปได้ แต่เรื่องนี้ก็ได้ทิ้งหนามแหลมเอาไว้ในใจตนแล้วเช่นกัน

ครานี้เยวี่ยเจ็งกงก็ยังคงข่มโทสะไว้ ก่อนจะสั่งให้เยวี่ยเจ็งจวิน

ถอยไป "แม่ทัพติงมาที่นี่แต่เช้ามีธุระใดหรือ"

ติงซวีก้าวอาดๆ มาถึงตรงหน้าเยวี่ยเจิ้งกงแล้วเอ่ยอย่างเยอหยิ่ง "ข้ารับพระบัญชามาเอาศิระชะคน!"

เยวี่ยเจิ้งกงชะงักไปเล็กน้อย "วาจานี้หมายความว่าอย่างไรกัน"

ติงซวีแค้นหัวเราะเย็นชา "ฉันจงใจคิดว่าฝ่าบาทไม่ทรงทราบก็สามารถหลอกหลวงพระองค์ได้กระนั้นหรือ จูเจิงล่งเกินฝ่าบาทแล้วยังลอบหนีมาอยู่กับท่าน ท่านยังกล้าให้การปกป้องมันเสียหรือ"

เยวี่ยเจิ้งกงใช้งานจูเจิงอยู่ก็จริง แต่ด้วยค่านึงว่าชิงชวินอยู่ในใกล้ๆ เพียงแค่นี้ ที่ผ่านมาก็ไม่ว่าจะเป็นงานสังสรรค์ในกองทัพหรือการพบปะหารือจึงไม่เคยพาจูเจิงไปด้วย ไม่รู้เช่นกันว่าชิงชวินล่วงรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนตอบ "ที่แท้เป็นเรื่องนี้เอง เมื่อก่อนจูเจิงเดินเล่อไปล่งเกินฝ่าบาทเข้า แท้จริงตัวเขาก็ประหวั่นพรั่นพรึงเช่นกัน ประเดี๋ยวข้าจะให้เขาเขียนหนังสือขอพระราชทานอภัยแล้วค่อยนำไปถวายเบื้องหน้าโต๊ะทรงงานให้ฝ่าบาททอดพระเนตร แม่ทัพติงกลับไปก่อนเถิด"

เพียงสะบัดทวนวงเดือนยาวที่อยู่ในมือ ห่วงเหล็กบนหลังทวนก็บังเกิดเสียงดังครืนครัน ติงซวีตวาดสวนทันใด "ท่านเป็นเพียงโหวเล็กๆ คนหนึ่ง บังอาจฝ่าฝืนรับสั่งเสียหรือ!"

ในมือเยวี่ยเจิ้งกงคุมทัพเกราะเหล็กอันเกรียงไกร บัดนี้ยกทัพมาถึงที่นี่ก็เพื่อรวมกำลังกันโจมตีเว่ยเซ่าเท่านั้น กระทั่งชิงชวินเขายังไม่เคยเห็นอยู่ในสายตา แล้วมีหรือจะไว้หน้าติงซวี ก่อนหน้านั้นผู้อดทนอ่อนข้อให้หลายหน ครั้นเห็นติงซวีได้คืบจะเอาศอกเพียงนี้ เยวี่ยเจิ้งกงจึงหัวเราะหยามหยัน "แม่ทัพติงช่างมีบารมีใหญ่โตเสียนี้กระไร! วันนั้นประเดมิ

ศึกแรกกับเว่ยเซ้าที่ทำข้ามฟากหู่เหลา ชื่อเสียงความเป็นผู้กล้าของแม่ทัพตึงไม่มีผู้ใดในใต้หล้าที่จะไม่รับรู้ ข้าเองก็เลื่อมใสยิ่งนัก"

ศึกแรกที่ข้ามฟากหู่เหลาในวันนั้นตึงซวีถูกจู่เจิงจั้นต้องละทิ้งหมวกเกราะถึงไซคตีหนีกระเซอะกระเซิงกลับมาได้ แม้ยอมรับว่าเป็นเพราะตนประมาทศัตรูไปชั่วขณะ แต่อย่างไรก็เป็นศึกที่แสนจะอัปยศอดสู ด้วยเหตุนี้ศึกต่อมาตึงซวีจึงเสี่ยงตายเพื่อคุ้มกันซึ่งขวัญฝ่าวงล้อมอันแน่นหนาออกมา ถึงพอจะผีนกอบกู้หน้าตาของตนเองคืนมาได้บ้าง

ยามนี้เมื่อถูกเยวี่เจ็งกงฉีกหน้าต่อหน้าธารกำนัล เขาจึงทั้งอับอายขายหน้า ทั้งเพลิงโทสะคุกรุ่น ขณะที่จะระเบิดออกมา เขาเหลือบมองไปรอบทิศและเห็นว่ามีแต่คนของเยวี่เจ็งกงอยู่ทั้งสิ้น หลังไตร่ตรองรอบหนึ่งจึงเพียงทิ้งว้าจ่าอันดูดีไว้ แล้วก้าวจากไปอย่างเคียดแค้นท่ามกลางเสียงหัวเราะดังสนั่นที่เบื้องหลัง

"ท่านพ่อ คนถ่อยไร้คุณธรรมสิ้นยางอายเช่นนี้จะแยะแสมันทำไมกัน เมื่อครู่ข้ากำลังจะฟาดมันออกไปอยู่แล้วเชียว!"

เยวี่เจ็งจวินหัวเราะร่วนเมื่อได้ระบายความขุ่นแค้นเสียที

เยวี่เจ็งกงกำชับบุตรชายให้เร่งกวาดขันการรักษาการณ์ค่าย ป้องกันตึงซวีมาก่อนเรื่องข้า จากนั้นจึงหมุนกายเข้าไปในกระโจมทัพ

เมื่อจู่เจิงไต้ยินข่าวว่าตึงซวีจะมาเอาศิระชะตน ใจก็สิ้นผวาไม่เลิกรา รีบตามหาเยวี่เจ็งกงแล้วอ่อยขอคุณทันที ทว่ากลับเห็นอีกฝ่ายไม่พูดจาทำเพียงจับจ้องตนด้วยแววตาชอบกล จู่เจิงจึงลั้งเลเล็กน้อยก่อนถาม

หญิงเชิง "นายท่านกังวลว่าปกป้องข้าแล้วจะล่วงเกินซึ่งชีวิตหรือขอรับ"

น้ำเสียงของเยวียเจ็งกวงพลันเปลี่ยนไป "ข้าได้ยินว่าก่อนที่เจ้าจะมาสวามิภักดิ์ข้า ได้ไปสวามิภักดิ์ต่อเว่ยเซ่าก่อนแล้ว"

จูเจิงตะลึงลาน "นายท่านโปรดพิจารณาด้วย ไม่มีเรื่องเช่นนี้เป็นอันขาดขอรับ"

"แต่ข้าได้รายงานกลับมาว่าเจ้าเป็นไส้ศึกที่เว่ยเซ่าส่งมากบดานอยู่ข้างกายข้า"

จูเจิงตื่นตระหนกเป็นกราวใหญ่ ร้องว่าถูกปรับปรับอย่างร้อนรน เยวียเจ็งกวงฟังเขาแก้ต่างอย่างเชื่อดังไม่เชื่อดัง จากนั้นจึงสั่งให้เขาถอยออกไปก่อน

จูเจิงจนใจ ได้แต่ถอยออกไปตามคำสั่ง พอจูเจิงออกไปแล้ว พวกจางเยียนกับหลัวเสียนก็ตามเข้ามา ศึกใหญ่กำลังจะเปิดฉากอยู่แล้ว เหล่าที่ปรึกษาจึงต่างโน้มหน้าวมิให้เยวียเจ็งกวงเป็นอริกับซึ่งชีวิตด้วยเรื่องของจูเจิง

ขณะที่เยวียเจ็งกวงยังคงสองจิตสองใจอยู่นั้น นอกกระโจมก็มีรายงานจากม้าเร็วส่งเข้ามาฉบับหนึ่ง รวจนเปิดออกอ่านเขาก็ตื่นตกใจอย่างยิ่ง เป็นสารจากเยวียเจ็งชายบุตรชายคนโตที่เขาทิ้งให้อยู่รักษาเมืองฮั่นจง

เยวียเจ็งชายแจ้งว่าหยางชินกับกัวเฉวียนจับมือกันยกทัพใหญ่ใช้ทางลัดอ้อมมายังเมืองฮั่นจง ตอนนี้อยู่ผ่านอำเภอหลูซื่อมุ่งตรงสู่ด่านซิงหนิงของภูเขาฮ่าวว่าซานมาราวกับน้ำหลาก ด้วยเกรงจะตั้งรับพลาดพลั้งจึงขอให้ท่านพ่อโปรดถอนทัพกลับมาช่วยสนับสนุนโดยด่วน

จางเยียนแตกตื่นจนหน้าถอดสี "นายท่าน เราหลงกลเข้าแล้วขอรับ จูเจิงเป็นไส้ศึกที่เว่ยเซ่าส่งมาอย่างไม่ต้องสงสัย! เขาโน้มน้าวให้นายท่าน ยกทัพตามซึ่งขวัญมาถึงที่นี่ อ้างว่ารวมกำลังกันบุกสังหารเว่ยเซ่า แต่แท้ที่จริงคือการล่อเสียออกจากถ้ำ ฉวยจังหวะที่การป้องกันเมืองฮั่นจง วางเปล่าหมายฉกชิงพื้นที่ทั้งหมดไป! ฮั่นจงคือฐานที่มั่นของนายท่าน จะสูญเสียไปไม่ได้เป็นอันขาด!"

เยวี่ยเจิ้งงงนึกคิดว่าหลายวันนี้จูเจิงที่อยู่เบื้องหน้าตนก็คอยชักจูง ให้ตนทุ่มสุดกำลัง อยาได้ลอบเก็บกำลังทหารไว้ เยวี่ยเจิ้งงงพลันเข้าใจ กระจ่างแจ้ง เขาไร้ความคลางแคลงใดๆ อีก เลยประณามด่าทอในทันที "เว่ยเซ่าเจ้าเด็กเมือวานขึ้น เจตนาต่ำช้าถึงเพียงนี้ ใช้กลชั่วทำให้ข้า จำต้องเสียศักดิ์ศรีมากับหัวรบใช้โจรเฒ่าซึ่งซกนึ จนไม่ทันระวังป้องกัน ว่ามันจะตะครุบฐานที่มั่นของข้าลับหลังเลยสักนิด!"

ชั่วขณะเดียวจิตใจของเยวี่ยเจิ้งงงก็ยุ่งเหยิงดูจโยปอ ทั้งเดือดดาล ทั้งเสียใจภายหลัง ทางหนึ่งรีบสั่งคนไปมัดตัวจูเจิงแล้วลากออกไป บันศิระษะที่นอกประตูค่ายเสีย อีกทางหนึ่งก็เรียกตัวแม่ทัพกับขุนนางฝ่าย วางแผนมาประชุมพร้อมกันที่กระโจมใหญ่เพื่อหารือแผนรับมือต่อไป โดยด่วน

คนทั้งหมดพอรู้ข่าวต่างโมโหไม่รู้หาย ระวังที่การหารือยังไม่ได้ ้อยู่ดีนั้นเองก็มีรายงานมาจากนอกประตูค่ายว่าเมื่อครู่ขณะจะประหาร จูเจิง มีไพร่พลกลุ่มหนึ่งซึ่งแต่งกายเช่นทหารฝ่ายซึ่งขวัญบุกมาซึ่งตัว จูเจิงไป แรกเริ่มนึกว่าเป็นคนจากค่ายตะวันออกของซึ่งขวัญ ครั้นไล่ตามไป จึงค่อยพบว่าทหารกลุ่มนั้นมุ่งหน้าไปยังค่ายของเว่ยเซ่าที่ฝั่งตรงข้าม

ของแม่น้ำหวงเหอสายเก่า ด้วยกลัวจะเป็นกลลวงจึงรีบกลับมารายงานก่อนโดยมิกล้าไล่ตามต่อ

เยวี่เจี๊งกงโกรธจัดจนแทบจะกระอักเอาโลหิตและปอดออกมา เขาตัวหนึ่งฝ่ามือคว้าโต๊ะที่อยู่ตรงหน้าแล้วบัญญัติให้หมอบุกค้ายใหญ่ของเว่ยเซ่าในทันที ทว่าถูกพวกจางเยี่ยนท้วงเตือนไว้ทันควัน ใจความว่าเว่ยเซ่าเจ้าเล่ห์วางอุบายได้ล้าลึกถึงเพียงนี้ ย่อมมีการป้องกันไว้ก่อนแล้วเป็นแน่ จะบุ่มบ่ามเคลือบพลมิดี

ครุใหญ่เพลิงโทสะที่ลุกโผลงอยู่ในอกของเยวี่เจี๊งกงถึงค่อยๆสงบลง เขาสาวเท้ากลับไปไกลกลับมาอยู่ในกระโจมหลายรอบก่อนจะเอ่ยวาจาในที่สุด "ทุกท่านกล่าวถูกต้องยิ่งนัก แค้นนี้ข้าจذبัญชีไว้แล้ว วันหน้าค่อยมาชำระสะสาง ถ้ายทอดคำสั่งซ้ำ จงเร่งถอนกระโจมค้ายกลับฮั่นจงโดยด่วน!"

ทางด้านชิงชวินเมื่อรู้ข่าวว่าจู่เจี๊งที่หลบหนีไปได้ถึงกับถูกเยวี่เจี๊งกงรับตัวไว้ใช้สอย มีหรือที่เขาจะยอมเลิกรา เมื่อเข้าจึงส่งตั้งขีไปเอาตัวคนที่ค้ายตะวันตก

ทว่าตั้งขีไม่เพียงคว้าน้ำเหลว มิหนำซ้ำยังถูกเหน็บแนมหยามหยันไไหนเลยจะกล้ากลืนโทสะนี้ลงไปได้ ทันทีที่ตั้งขีวิ่งกลับมาจึงตีไซ่ใส่สี่เบื่องหน้าซึ่งชวินว่าเยวี่เจี๊งกงเปลือกนอกสวามีก็ดีกว่าดีต่อฝ่าบาท แต่แท้จริงกลับบอดศักดิ์ดาว่ามีความชอบเหนือใคร อาศัยแค่ยกพลมาไม่เท่าไร กระทั่งบุตรชายของเขาก็ยังผยองจนมองไม่เห็นหัวใครแล้ว ไม่เห็นแม้แต่ฝ่าบาทอยู่ในสายตาเลยด้วยซ้ำ

ซึ่งชวีนไม่สบอารมณ์จึงส่งคนไปเรียกตัวเยวี่เจ็งกงมาสอบถาม
ต่อหน้า นึกไม่ถึงกลับได้รับรายงานว่าค่ายตะวันตกเหมือนจะมีความ
เคลื่อนไหวผิดปกติ ซึ่งชวีนจึงรีบส่งคนไปตรวจสอบให้รู้แน่ชัด ครู่เดียว
ก็ได้รับข่าวว่าเยวี่เจ็งกงถึงกับออกคำสั่งข้ามหัวตนให้ทหารถอนค่ายมุ่งหน้า
กลับฮั่นจงแล้ว

ซึ่งชวีนพลันเดือดดาลหนัก บัญชาให้ตั้งขีวไปจับกุมเยวี่เจ็งกง
มาทันที

ในเมื่อเยวี่เจ็งกงได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วที่จะถอนทัพกลับไป
แก้ปัญหาของตนเอง ไหนเลยจะแยแสวจากของซึ่งชวีนอีก ขณะเร่ง
ถอนทัพเขาจึงสั่งเยวี่เจ็งจวินให้นำรองแม่ทัพกับทหารหนึ่งกองไปเฝ้าคุม
แนวรั้วที่กั้นแบ่งสองค่ายไว้อย่างแน่นหนา

ตั้งขีวี่หมายบุกทะลวงรั้วกั้น ทว่าเยวี่เจ็งจวินก็หาใช่คนไร้ฝีมือ
ไหนเลยจะปล่อยให้เขาข้ามแดนมาได้ สองฝ่ายเปิดฉากต่อสู้ประดาบกับ
ทวนวงเดือนกันทันที

ค่ายตะวันออกและค่ายตะวันตกซึ่งแต่เดิมเป็นทัพพร้อมสู้กันนั้น
ถึงกับห้ำหั่นกันเองจนโลหิตอาบย้อมแนวรั้ว

เมื่อซึ่งชวีนรู้ข่าวจึงยิ่งขุนขาด ขว้างจอกแตกเป็นเสียงๆ ก่อนออก
คำสั่งให้จัดทัพหมายจะไล่ล่าเยวี่เจ็งกงเปิดศึกเดือดสักครั้ง ทว่าถูกจิงฉาง
ทักท้วงไว้ก่อน "ฝ่ายาทย่อมทรงเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าทุกเรื่องมีเร็วช้า
หนักเบา พระองค์เสด็จมาปราบแดนเหนือในครั้งนี้ ศิระะแรกที่ต้องเด็ด
ก็คือเว่ยเซ้า ยามนี้เป้าหมายยังไม่ลุล่วง หากทรงรบพุ่งกับค่ายตะวันตก
ย่อมเป็นศึกภายในที่จะต้องบอบช้ำกันทั้งสองฝ่าย เท่ากับทรงเปิดโอกาส

ให้เว่ยเซ่านั่งรอจนกว่าผลประโยชน์โดยไม่ต้องเปลืองแรง ในเมื่อ
เว่ยเจิ้งกงผู้นั้นต้องการจะไปก็ปล่อยให้เขาไปเสีย รอให้บดขยี้เว่ยเซ่า
แล้วผ่าบาทค้อยทรงบัญญัติทัฬหีไปปราบปรามฮั่นจง จับเป็นเว่ยเจิ้งกงให้
มารับโทษฐานหนีทัฬหีได้พะยะค่ะ"

ผู้คนที่เหลือต่างพยายามเกลี้ยกล่อมจนสุดกำลัง

เช่นนี้เองซึ่งชิวถึงถูกโน้มน้าวไว้จนได้ เขาฝืนกดข่มความแค้นในใจ
สั่งให้ทหารกลับเข้าหน่วยที่ตั้งแล้วเร่งกวาดขันป้องกันมิให้เว่ยเซ่าสบช่อง
จูโจมค่ายได้

คืนนั้นด้วยความที่จากไปอย่างเร่งรีบ เว่ยเจิ้งกงจึงเผาทำลายเสบียง
และอาวุธที่ไม่สะดวกจะนำไปด้วยจนหมดหมดไม่มีเหลือ

ภายในราตรีเดียวกระโจมซึ่งเนืองแน่นอยู่ทางค่ายตะวันตก
พลันหายไปสิ้น บนพื้นหิมะมีเพียงแสงเพลิงที่ลุกไหม้โชติช่วง

เหล่าทหารในค่ายของเว่ยเซ่าที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำหวงเหอ
สายเก่าล้วนมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าอย่างชัดเจน

ภายในกระโจมใหญ่ของจอมทัฬหีก็ก้องไปด้วยเสียงหัวเราะ
เว่ยเซ่านั่งอยู่ตรงกลางโดยมีพวกกงซุนหยาง หลี่เตียน หลี่ฉง
จางเจี้ยน และเว่ยเจี๋ยนแยกย้ายกันนั่งอยู่ด้านข้าง คนทั้งหมดกำลัง
สนทนาถึงเพลิงกองใหญ่ที่ค่ายตะวันตกฝั่งตรงข้าม ไม่มีผู้ใดไม่เอ่ย
ถ้อยหัวเราะ ก่อนจะมีคนถามสัพยอกขึ้นว่า "ทรงเหยียนจะปลอดภัยดี
หรือไม่หนอ"

เว่ยเซ่าหัวเราะจับก็เอ่ยคล้อยตาม "ต้องให้กลับมาเร็วหน่อยถึงจะดี

อีกไม่กี่วันหากรอจนเยวี่เจ็งงรู้ว่าหยางซิ่นกับกัวเฉวี่ยนเพียงส่งไพร่พล
ห้าพันไปสร้างสถานการณืขู่ขวัญเท่านั้น เกรงว่าจะไม่เป็นผลดีต่อ
หรงเหยียน"

"นายท่านวางใจได้ขอรับ" กงซุนหยางรีบชี้แจง "ข้าหาเรือกับเขา
ไว้ก่อนแล้ว เขาได้รับความไว้วางใจจากเยวี่เจ็งงจึงไม่มีอันตราย
ถึงชีวิตเป็นการชั่วคราว ยามนี้เขายังไม่อาจจากมาได้ หากจากมาแต่เพียง
เท่านั้นจะสะกิดให้เยวี่เจ็งงเกิดความคลางแคลง ความพยายาม
ก่อนหน้านี้ก็จะสูญเปล่า รอให้มีโอกาสเหมาะๆ แล้วเขาจะหนีกลับค่าย
มาเองขอรับ"

เว่ยเซ่าผงกวีระชะ "ที่เยวี่เจ็งงหลงกลครั้งนี้ล้วนพึ่งพาสติปัญญา
และความกล้าของหรงเหยียน กล่าวได้ว่าสร้างผลงานอันใหญ่หลวง
ท่านกงซุนต้องจัดเป็นความชอบครั้งใหญ่ของเขาด้วย เสรีจี้กัแล้ว
จะได้ปูนบำเหน็จให้ตามความชอบ"

กงซุนหยางขานรับ

ตอนนี้เองที่มือองครักษ์มารายงานว่าจู่เจิงถูกส่งตัวมาแล้ว เว่ยเซ่า
จึงเรียกให้นำตัวเขาเข้ามา

จู่เจิงถูกเชือกคล้องคอมัดแขนไพล่หลัง เดินเข้าสู่กระโจมใหญ่
ของจอมทัพท่ามกลางเสียงหัวเราะกังวานที่แว่วออกมาจากด้านใน
ก่อนจะเห็นว่าภายในกระโจมมีผู้คนสิบกว่าคนนั่งแยกย้ายกัน แสงเทียน
สว่างไสวฉายส่องให้เห็นฉากบังลมยาวที่อยู่ด้านหลัง ซึ่งเป็นฉากไม้ประดู่
สีม่วงที่ใช้กันแบ่งพื้นที่ชั้นนอกกับชั้นใน

บนฉากวาดลวดลายพยัคฆ์คำรามบนภูผาท่ามกลางสนเขียวกับ

เกลียวเมฆ แม้พยัคฆ์ร้ายสี่สันจับตาซึ่งกำลังหมอบอยู่บนภูผาสูงตัวนั้น จะไม่มีเสียงคำรามมาให้ได้ยินก็จริง ทว่ากลับดูคุดันน่ายำเกรงประหนึ่ง กำลังแผดเสียงลั่นปาดเขา รวากับเตรียมจะกระโจนลงมาในพริบตาถัดไป ก็ไม่ปาน เปี่ยมด้วยพลังสยบขวัญจนทำให้ไม่กล้ามองซ้ำเลยทีเดียว

ด้านซ้ายและขวาของฉกพยัคฆ์มีชั้นวางขนาดสูงเลยศีรษะอยู่ด้านละ หนึ่งชั้น บนนั้นเต็มไปด้วยกองสารและหนังสือไม่ใ้ประเภทต่างๆ

บนโต๊ะแม่ทัพที่อยู่ตรงกึ่งกลางตัวนั้นแยกวางป้ายคำสั่งกับตรา พยัคฆ์ไว้ทางซ้ายและขวา

หลังโต๊ะมีบุรุษวัยเพียงยี่สิบสี่ยี่สิบห้าปีผู้หนึ่งนั่งอยู่ บนมวยผม ที่ครอบเกี่ยวทองคำดำมิได้สวมหมวกนกรบ บนร่างสวมเกราะอ่อนซึ่ง ถักร้อยขึ้นด้วยห่วงโซ่ดุจเกล็ดกิเลน คลุมไหล่ด้วยเสื้อคลุมจอมทัพ ข้างเอวห้อยยอดกระบี่ ยิ่งทำให้รูปกายแลดูน่าเกรงขามดั่งมังกร ประเปรี้ยวปานเลือดดาว

ดวงหน้าของเขาคมคายเฉียบขาด ยามที่เอียงกายนิดๆ ก็ดูแสนจะ สง่างาม เขากำลังสนทนาสรวลเสกับบุรุษวัยกลางคนผู้มีใบหน้าซุบผอม ไว้เคราสวมกลุ่มที่นั่งอยู่ด้านข้าง ต่อเมื่อได้ยินเสียงรายงานว่าพายุเจ้าจิ้ง มาถึงแล้ว ชายหนุ่มผู้นี้ถึงได้หยุดพูดคุ้ยิ้มหัว หันหน้ากวาดสายตาทั้งคู่ มองมา

เจ้าจิ้งคาดเดาได้ว่าชายหนุ่มผู้นี้ น่าจะเป็นเว่ยเซ้าั่นเอง นี้ก็ไม่ถึงเลยว่า เว่ยเซ้าเจ้าแห่งแดนเหนือที่โจเซซานกันนั้นจะเป็นผู้มีสง่าราศีโดดเด่น ประดุจหงส์มังกรเช่นนี้ เจ้าจิ้งถึงกับมองค้างไปชั่วขณะ

จวบจนชายหนุ่มผู้นั้นหยุดพูดคุ้ยิ้มหัว นั่งยี่ตกายตรงแล้วซ่อนสายตา

ทั้งคู่กวาดมองมาที่ตน จู่เจิงถึงสัมผัสได้ว่ารอบกายของเว่ยเซ่าดั่งมีกลิ่น
โลหิตในสนามรบแผ่ฟุ้งมาปะทะใบหน้า

ในใจจู่เจิงพลันหนาววูบ ไม่กล้าสบตากับชายหนุ่มที่นั่งอยู่หลังโต๊ะ
แม่ทัพผู้นี้ก็อีก หัวใจของเขาสิ้นหวังแล้ว จู่เจิงรู้ว่าที่เว่ยเซ่าตั้งอกตั้งใจ
วางอุบายอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ร้ายตนจนสุดท้ายทำให้เหยี่ยวเจิ้งกงหลงกล
ถอนทัพไปเช่นนี้ ต้องเป็นเพราะคาดเดาได้ว่าแผนการที่ให้เหยี่ยวเจิ้งกง
ยกทัพมาสนับสนุนซึ่งขวัญในตอนแรกนั้นเป็นความคิดของตน เว่ยเซ่า
คงแค้นตนเข้ากระดูกดำเป็นแน่แท้

ตกมาอยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่นโดยไม่ทันรู้เรื่องราวเช่นนี้ ตนก็ได้แต่
รอลูกเชือดสถานที่เดียวเท่านั้น

จู่เจิงคาดไม่ถึงสักนิดว่าเว่ยเซ่าจะลุกขึ้นจากหลังโต๊ะ เดินมาถึง
ตรงหน้าแล้วแก้มือที่มัดตนเองกับมือ จากนั้นยังยิ้มพูดกับตนว่า
"เพื่อคลี่คลายสถานการณ์ศึกจึงทำให้จู่เจิงต้องลำบากแล้ว เจ้าตำหนิซ้ำ
หรือไม่"

เห็นเว่ยเซ่าประดับยิ้มเคลื่อนไหวใบหน้า จู่เจิงอดไม่ได้ที่จะตกตะลึง
พริ้งเพริด ครั้นมองดูผู้อื่นซึ่งนั่งอยู่ในที่นี้ แต่ละคนล้วนมองตนด้วยใบหน้า
ที่เปื้อนยิ้มอยู่เช่นกัน

เว่ยเฉวียนกล่าวว่า "นายท่านรู้ว่าเจ้าเปี่ยมความสามารถ ไม่อาจ
ทนเห็นเจ้าต้องศิระชะขาดได้คมดาบได้ จึงส่งทหารไปช่วยเจ้าออกมา"

จู่เจิงเพิ่งเข้าใจกระจ่างต่อนี่เอง เขารู้สึกนับถือเลื่อมใสเว่ยเซ่า
จากใจจริง จึงรีบโขกศิระชะค้ำนับก่อนกล่าวว่า "ขอบคุณเขียนไหวยิ่งนัก
ที่ให้ความสำคัญ ไม่ถือสาข้อบกพร่องรับข้าไว้ใช้สอย จู่เจิงยินดีสวามิภักดิ์

อยู่ใต้บัญชาเพื่อตอบแทนบุญคุณที่เขียนโนหเห็นคุณค่าขอรับ!"

เวย์เซ้าหัวเราะด้วยท่าทางที่สง่าผ่าเผย หลังจากสั่งให้คนนำสุรากลอบขวัญมามอบให้อีกฝ่ายดื่มและแนะนำให้อู้จักกับคนอื่นๆ แล้วจึงให้องครักษ์ส่งจู้เจิงออกไป

คนที่เหลือในกระโจมใหญ่ต่างทยอยตามออกไปเช่นกัน สุดท้ายเหลือเพียงกงซุนหยางที่รั้งอยู่เพื่อสอบถามเรื่องของมณฑลเหียนโจว

ขณะที่ทัพใหญ่ของชิงชิวินถูกสกัดให้ต้องคุมเชิงอยู่กับเวย์เซ้าที่ชิงชิวินได้สั่งให้โจวฉวินแห่งเมืองเหรินเจิงที่เคยบุกตีมณฑลเหียนโจวในอดีตนำทัพไปประชิดพรมแดนแล้วเปิดฉากรุกรานอีกครั้ง ทว่าเฉียวผิงนำทัพตีได้อย่างแข็งขันจนโจวฉวินถูกโจมตีให้ต้องล่าถอยไป

ด้วยไม่อาจยอมรับได้ชิงชิวินจึงเพิ่มไพร่พลให้โจวฉวินบุกไปรอบสอง ต่อมาเหียนโจวได้แม่ทัพนัยน์ตาสีมรกตนำทหารมาช่วยเหลือภายหลังการศึกอันดุเดือด ไม่เพียงปกป้องมณฑลเหียนโจวไว้ได้ โจวฉวินยังสิ้นชีพท่ามกลางกองทัพที่โกลาหลด้วย

ข่าวนี้เพิ่งจะส่งมาถึงบนโต๊ะของเวย์เซ้าเมื่อวานนี้เอง

"นายท่านมิต้องเป็นกังวลแล้ว" กงซุนหยางกล่าว "ดูจากสองศึกนี้เห็นชัดว่าสองสามปีที่ผ่านมาเหียนโจวเตรียมตัวรับศึกอยู่ตลอด มิได้อยู่ในสภาพอ่อนแอเช่นกาลก่อนแล้ว อีกทั้งมีปี่จู้จื่อมาช่วยหนุนย้อมไม่พลาดท่าเสียที่เป็นแน่ บัดนี้ทัพใหญ่ของชิงชิวินแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ สภาพอากาศก็ดีวันดีคืน จังหวะเหมาะแก่การรบอยู่เบื้องหน้าสายตาแล้ว นายท่านควรทุ่มกำลังทั้งหมดมารับมือกับชิงชิวิน"

ทั้งสองถกความเห็นเรื่องการศึกกันต่อ รู้ตัวอีกทีก็ตึกตื่นมากแล้ว

เว่ยเซ้าจึงส่งกงซุนหยางกลับไปที่กระโຈมด้วยตนเอง

ระหว่างเดินกลับกระโຈมใหญ่ของจอมทัพ เว่ยเซ้ารู้สึกว่อารมณัของตนขึ้นลงไม่สงบ เขาอดไม่ได้ที่จะหมุ่นกายเดินย่ำพื้นหิมะดังสวบสวบไปทางประตูค่าย

พลทหารที่เข้าเวรมลัดดีก็อยู่นอกประตูค่ายต่างรีบคารวะเว่ยเซ้าในแบบทหารเมื่อเห็นเขาเดินออกมา

เว่ยเซ้าผงกศึรชะให้ชนิดๆ ก่อนปลดเสื่อคลุมตัวใหญ่บนร่างไปหม่ลงบนป่าของทหารวัยเพียงสิบหกสิบเจ็ดปีนายหนึ่งซึ่งแววละอ่อนบนดวงหน้ายังคงสลัดออกไปไม่หมดสิ้น เว่ยเซ้าตอบว่ของหนุ่มน้อยคนนั้นแล้วเดินออกจากประตูค่ายไปตามลำพัง ปีนขึ้นไปบนเนินใกล้ๆ เนินหนึ่งที่สุ่มเต็มไปด้วยหิมะ หันหน้าไปยังทุ่งกว้างซึ่งในอดีตเป็นแม่น้ำหวงเหอสายเก่า ยามนี้ถูกกลืนกินด้วยสีแห่งรัตติกาล ก่อนจะสูดอากาศอันหนาวเย็นทว่ सदขึ้นเข้าปอดลึกๆ

ชั่วขณะนั้นในใจของเขาบังเกิดความรู้สึกเหิมอย่างหนึ่งขึ้นตามธรรมชาติ ความรู้สึกเหิมเช่นนี้ได้หล้านี้้นนอกจากข้าแล้วยังจะมีผู้ใดครอบครองได้อีก

เว่ยเซ้าระบายลมที่ขุ่นมัวในอกออกไป สูดทำยจึงทอดสายตาไปยังผืนฟ้าราตรีทางทิศเหนืออันไกลโพ้นแล้วยืนเสียบอยู่เนิ่นนาน

นางว่จะใกล้คลอดแล้ว แม้ว่าตนจะไม่อาจรุคกลับไปทันต้อนรับการกำเนิดของลูกพร้อมกับนาง ทว่เขาจะนำชัยชนะในศึกที่กำลังจะปะทุขึ้นนั้นมอบเป็นของขวัญที่ดีที่สุดให้แก่นางและลูกได้อย่างแน่นอน

ท่ามกลางสายตาวิจฉาของเพื่อนพ้อง หนุ่มน้อยที่ท่านโหวถอดเสื่อคลุมให้กำลังกดข่มอารมณัตื่นเต้น พลงางใช้สายตาว่กันเทิดทูนเพ่งมอง

เงาหลังบนยอดเนินไกลที่คล้ายดั่งหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับสี่แห่ง
รัตติกาลไปแล้วนั้น

สู้รบเพื่อท่านไหว ต่อให้โลหิตอาบย้อมดินทรายก็ไม่มันึกเสียตาย
แต่อย่างใด

หนุ่มน้อยเอยกับตนเองอยู่ในใจ

36

ในช่วงเวลาสั้นๆ เพียงเดือนเศษ มณฑลเหียนโจวถูกทัพใหญ่ รุกรานพรมแดนถึงสองครั้ง แรกสุดโดยโจวฉวินศัฏฐูเก๋่า ตามมาด้วยทัพ สนับสนุนของเขา

เฉียวผิงนำเฉียวฉือกับเหล่าแม่ทัพในสังกัดจัดกระบวนทัพต่อต้าน อย่างสุดกำลัง

ครั้งแรกโจวฉวินถูกโจมตีล่าถอยไปพร้อมกับความพ่ายแพ้ แต่ ไม่นึกว่าทหารและราษฎรเหียนโจวเพียงจะได้ระบายนมหายใจอย่างโล่งอก โจวฉวินก็ปรับกำลังพลยกทัพมารุกรานเป็นคำรบสอง ครั้งนี้เขาได้ทัพอื่น มาเสริมกำลัง แสนยานุภาพเกรียงไกรยิ่งกว่าครั้งก่อน ถ้าโจมตีตรงมาถึง จวีเหยียนอันเป็นเมืองหน้าด่านของมณฑลเหียนโจว ท่าทางคล้ายว่า หากไม่ได้ทำลายเหียนโจวให้สิ้นซากก็จะไม่เลิก

ยามนั้นเฉียวเยวี่ยหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งอย่างที่สุด คิดว่าเหียนโจว

ไม่มีทางโชคดีที่ขับไล่ผู้รุกรานไปได้เช่นครั้งก่อนเป็นแน่ เขาจึงหารือร่วมกับ
จางผู้และที่ปรึกษาคนอื่นๆ จนได้ข้อสรุปว่าควรโอนอ่อนตามสถานการณ์
ถวายหนังสือยอมจำนน ก็มีศักระเป็นขุนนางของชิงชวินเพื่อแลกมา
ซึ่งความสงบร่มเย็น

ปีที่แล้วยามที่ชิงชวินตั้งตนเป็นฮ่องเต้ สถาปนาแคว้นต้าเจียงนั้น
เคยออกราชโองการไปทั่วแผ่นดินบัญชาให้จู่โหวและผู้ว่าการมณฑลต่างๆ
มาเข้าเฝ้าถวายบรรณาการ ทว่าผู้ขานรับในตอนนั้นมันน้อยแสนน้อย

ในบรรดาจู่โหวและผู้ว่าการมณฑลทั้งหลาย บ้างครั้งคร่ำมต่อ
อำนาจใหญ่ บ้างกำลังประเมินสถานการณ์ บ้างก็มีแผนการอื่น
ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีผู้ใดซึ้งงเปล่งเสียงคัดค้าน ทว่าก็ไม่มีใครยินดีสนอง
ราชโองการอย่างเปิดเผยด้วยกลัวจะได้ชื่อว่าเป็นโจรภพฏ มณฑล
เหยียนโจวก็เฉกเช่นกัน

ทว่าจู่ๆ สถานการณ์กลับดำเนินมาถึงช่วงคับขันเช่นนี้เสียได้

เฉียวเยวี่จึงทันทนต่อแรงกดดันไม่ไหว ตัดสินใจเช่นนี้ออกมา
ในที่สุด และแน่นอนว่าย่อมต้องถูกเฉียวผิงคัดค้านจนสุดกำลัง

ยามนี้ในมณฑลเหยียนโจวนั้นเฉียวผิงมีอำนาจบารมีเหนือกว่า
แต่ก่อนแล้ว แม้ทัพในสังกัดส่วนใหญ่ล้วนฟังคำสั่งของเขา

เฉียวเยวี่จ้านนต่อคำโต้แย้ง ประกอบกับเฉียวผิงแจ้งว่ารู้จักกับ
แม่ทัพนัชนรดาสี่มรกดแห่งหลังปีผู้้นั้น และอีกฝ่ายก็ยินดีจะนำทัพมาช่วย
รบด้วย

เฉียวเยวี่ซึ่งเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งจึงได้แต่ฝืนใจเลิกล้มการตัดสินใจนั้น
ไปก่อน

ภายหลังการศึกอันโกลาหลอีกหลายศึก ในที่สุดเมื่อวานนี้
ทัพโจวฉวินไม่เพียงแค่อุบัติจนแตกพ่ายเท่านั้น ตัวโจวฉวินเองก็
สังเวทชีวิตท่ามกลางกองทัพอันปั่นป่วนด้วย คาดว่าในเวลาอันใกล้
ซึ่งชิวคังไม่มีกำลังจะเปิดศึกรุกรานมณฑลเหียนโจวอีก ทหารและ
ราษฎรของเหียนโจวจึงต่างรู้สึกภาคภูมิใจ เชิดหน้ายัดอกกันได้เสียที่

หากเอ่ยถึงคุณงามความชอบ อันดับหนึ่งย่อมต้องเป็นแม่ทัพ
นัยน์ตาสีมรกต ทั้งที่เขาอยู่ท่ามกลางกองทัพมหาศาล แต่ก็ยังเข้าออกได้
ประหนึ่งดินแดนที่ไร้ผู้คน

เหตุที่โจวฉวินศัตรูเก่านานปีของเหียนโจววิญญานดับที่จิวเหยีย
เป็นเพราะระหว่างที่พ่ายแพ้จนหนีเตลิดนั้นถูกแม่ทัพนัยน์ตาสีมรกต
จัดทัพสกัดขวาง โจวฉวินจึงถูกสังหารในที่สุด ศึกนี้หากมิใช่ได้เขา
เดินทางไกลมาช่วยเหลือก็คงไม่มีทางจะได้รับชัยชนะอันเกริกก้องถึงเพียงนี้

ทหารและราษฎรเหียนโจวไม่มีผู้ใดไม่โจษขานถึงผลงานในสนามรบ
ของแม่ทัพนัยน์ตาสีมรกต ต่างมุ่งหวังให้เหล่าผู้ชนะกลับเข้าเมือง
เพื่อจะได้ยลบุคลิกอันสง่างามของเขากันสักหน

เมื่อเฉียวฝิงและเฉียวฉือกลับจากจิวเหยียขี่ม้าเข้าเมืองมาก็ได้
รับการต้อนรับจากชาวเมืองที่มารอกันอย่างล้นหลามเต็มสองฟากถนน
แต่เนื่องจากไม่พบเห็นแม่ทัพนัยน์ตาสีมรกตที่เล่าลือกันร่วมทางมาด้วย
ชาวเมืองจึงผิดหวังอยู่บ้าง

เฉียวเยวี่ยนนำคนมารอที่หน้าจวนเพื่อต้อนรับเฉียวฝิงซึ่งกุมชัยชนะกลับมา
โบหน้าของเฉียวเยวี่ยนประดับยิ้ม ทว่ารอยยิ้มกลับเจือกลิ่นอายอันฝืดฝืน
อยู่เล็กน้อย

รอจนรับเชิญจึงเข้ามาแล้ว เชี่ยวเยวี่จึงเอ่ยถาม "แม่ทัพ
นัยน์ตาสีมรกตผู้นั้นเหตุใดไม่เข้าเมืองมาพร้อมกับเจ้าเล่า ก่อนหน้านี้
ข้าก็เคยได้ยินข่าวเกี่ยวกับเขา แม้สร้างตัวด้วยการเป็นผู้นำทัพคนเร่รอน
ชาติกำเนิดต่ำต้อยไปบ้าง แต่ก็เป็นเช่นคำกล่าวที่ว่าวีรบุรุษอย่าได้ถามถึง
ที่มา ในเมื่อครั้งนี้เหยียนโจวของเราได้รับความช่วยเหลือจากเขา
ข้าก็ควรกล่าวขอบคุณเขาด้วยตนเอง"

เฉียวผิงเชิญเฉียวเยวี่เข้าไปในห้องหนังสือ สั่งให้บริวารถอยออกไป
ก่อนเอ่ยตอบ "ข้าอยากจะสนทนาเรื่องนี้กับพี่ชายอยู่พอดี ขอบอกโดย
ไม่ปิดบัง แม่ทัพนัยน์ตาสีมรกตหาใช่คนนอกไม่ พี่ชายก็รู้จักเขาเช่นกัน"

เฉียวเยวี่กังขา "ผู้ใดหรือ"

"เขาก็คือปี่จื้อ"

แรกเริ่มเฉียวเยวี่ยังตอบสนองไม่ทัน ใบหน้าจึงเผยความฉงน "ปี่จื้อ
เป็นผู้ใดกัน" เขาชะงักไปเล็กน้อยคล้ายชุกคิดได้แล้ว สองตาพลันเบิกกลม
ในทันใด ทั้งยังฉายความไม่อยากเชื่อออกมา "เจ้ากำลังพูดถึง...ปี่จื้อ
บ่าวเลี้ยงม้าในจวนของพวกเราที่ล่อลวงบุตรสาวข้าไปคนนั้นนะหรือ"

เฉียวผิงพยักหน้า "ใช่ขอรับ"

เฉียวเยวี่แข็งทื่อไปทั้งร่าง

"ยามนี้ปี่จื้ออยู่นอกประตูเมืองนี้เอง เขาปรารถนาจะขอพบพี่ชาย
เพื่อขอขมา" เห็นเฉียวเยวี่ยไม่พูดจา เฉียวผิงจึงเอ่ยโน้มน้าว "เมื่อครู่พี่ชาย
ก็พูดเองว่าวีรบุรุษอย่าได้ถามถึงที่มา แม้เมื่อแรกปี่จื้อไม่สมควรลักลอบ
พาหลานสาวของข้าหนีออกจากบ้านก็จริง อีกทั้งการที่พวกเขาสองคน
ผูกพันเป็นสามีภรรยาโดยยังไม่ผ่านความเห็นชอบของบุพการีก็เป็นเรื่อง

ที่ขัดต่อจารีต ทว่าเขากับหลานสาวมีใจตรงกัน การกระทำในยามนั้น ก็เป็นเพราะอับจนหนทาง อีกทั้งบัดนี้หลานสาวไม่เพียงให้กำเนิดบุตรชาย เพิ่มหลานตามาให้พี่ชายหนึ่งคนเท่านั้น ปีจ้อในอดีดยังไม่อาจนำมา เทียบเปรียบกับยามนี้ได้ เขามีกองทัพอันกล้าแข็งเป็นของตนเอง ทั้งเคย ช่วยเหยียนโจวของเราจากวิกฤตหลายหน หวังว่าพี่ชายจะละทิ้ง เรื่องหมองใจแต่เก่าก่อนแล้วยอมรับเขาไว้ เช่นนี้ก็จะเป็ โชคดีของ สกุลงเจียวและเป็นโชคดีของเหยียนโจวด้วย"

"เขาเคยช่วยเหยียนโจวหลายหน?"

"เมื่อครั้งที่เซี่ยไท่บุทตีเหยียนโจว สองฝ่ายจัดกระบวนทัพที่จิวเหยี่ย ตอนที่ฉือเอ๋อร์เผชิญอันตรายอยู่หน้าแนวรบก็เป็นเขาที่ปรากฏกายยื่นมือ ช่วยเหลือไว้ทันท่วงที ฉือเอ๋อร์ถึงโชคดีพ้นเคราะห์มาได้ ตอนนั้นข้า ไม่รู้หรือกว่าผู้มีพระคุณก็คือปีจ้อ ต่อมาเมื่อรู้แล้ว เป็นเพราะไม่สะดวกจะ ชี้แจงจึงมิได้รายงานต่อพี่ชายในทันที หวังว่าพี่ชายอย่าได้ตำหนิ"

เจียวเยวี่รู้สึกว่ารุ่นใจไปหมด ชาวซึ่งมาอย่างกะทันหันนี้ส่งผลให้ เขาทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ

บ่าวเลี้ยงม้าชั้นต่ำที่เขานึกถึงคราใดก็แค้นใจจนอยากจะจับมา ปั่นกระดูกผู้นั้น ยามนี้ถึงกับทะยานคราเดียวถึงขั้นฟ้า พลิกสถานะ กลับมาอยู่ต่อหน้าเขาในโฉมหน้าผู้มีพระคุณของเหยียนโจวเสียแล้ว

หากว่ากันตามจริง เขารู้ว่าสิ่งที่เจียวผิงพูดมานั้นมีเหตุผล เกิดมา ในยุคที่ระส่ำระสายนี้ยังมีผู้ช่วยมากยิ่งดี อีกทั้งด้วยขุมกำลังในปัจจุบัน ของบ่าวเลี้ยงม้านั้นก็คู่ควรที่จะดึงตัวมาเป็นพวกจริงๆ ทว่าการจะยอมรับ คนที่แต่เดิมคือบ่าวในจวนมาเป็นเขย เขาก็ยังรู้สึกอึดอัดอันต้นใจอย่างที่สุด

ครั้นเห็นเฉียวผิงยังจะโน้มน้าวต่อ เขาจึงโบกมือด้วยความกัลลัคลุ่ม
"เจ้าเองก็คงจะเพ็ญแล้ว ไปพักผ่อนให้เต็มที่ก่อนเถิด เรื่องนี้ขอให้ข้า
ได้ไตร่ตรองอีกสักครั้ง"

ด้วยรู้ว่าข่าวนี้กระทบกระเทือนจิตใจพี่ชายมิใช่น้อย เฉียวผิงจึง
ขอตัวออกไปโดยไม่บังคับใจเขาอีก

รจนเฉียวผิงออกไปแล้ว เฉียวเว่ยก็รีบเรียกจางผู้มาพบ เล่าเรื่อง
ที่เพิ่งรับรู้ให้อีกฝ่ายฟังรอบหนึ่งอย่างละเอียด ก่อนจะขมวดคิ้วกล่าว
"เจ้าว่าควรทำเช่นไร ปี่จี้คนนี้...ข้าจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ"

จางผู้เองก็ตกตะลึงไม่หาย หลังจากอุทานหลายประโยคและ
ครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งถึงได้เอ่ยตอบ "มีวาจาประโยคหนึ่ง ไม่รู้นายท่านจะ
อนุญาตให้ข้ากล่าวหรือไม่"

"พูดมาเป็นใช้ได้"

จางผู้เปิดประตูมองสำรวจด้านนอกรอบหนึ่ง เมื่อเห็นว่าปลอดภัย
แน่แล้วจึงปิดประตูให้สนิทก่อนย้อนกลับมาเอ่ยเสียงเบา "ตามความเห็น
ของข้า ปี่จี้คนนี้...นายท่านจะชักนำเข้าสู่เหยี่ยวใจมิได้เป็นอันขาด"

"วาจานี้หมายความว่าเช่นไร"

"เดิมทีนายท่านคือประมุขของเหยี่ยวใจ ฐานะสูงส่งเป็นที่เทิดทูน
ทว่าเมื่อเอ่ยถึงเหยี่ยวใจในช่วงสองสามปีมานี้ ผู้คนกลับรู้จักแต่นาม
ของเจ้าเมืองตงเฉียวผิง นามของนายท่านยังจะมีผู้ใดเอ่ยถึงอีกบ้าง
กระทั่งชาวเหยี่ยวใจสืบสวนยังมีถึงเจ็ดแปดส่วนที่ไม่ว่าประสบเรื่องใด
เป็นต้องนึกถึงท่านเจ้าเมืองก่อนเสมอ นายท่านมีเมตตาโอบอ้อม
เห็นคุณค่าของความผูกพันพี่น้อง ไม่ไยดีในชื่อเสียงอันจอมปลอม

แต่ข้ากลับรู้สึกหวั่นวิตกแทนนายท่านยิ่งนัก หากปล่อยให้มันเป็นเช่นนี้ต่อไป
เกรงว่าตำแหน่งของนายท่านคงยากจะรักษาไว้ได้แล้ว"

เฉียวเยวียมีสีหน้าแปลกพิกล ไม่พูดจาเลยสักคำ

"มิใช่ข้าชี้ระวางไปเอง หากแต่เรื่องราวมีพิรุณให้สืบสาว นายท่าน
น่าจะยังจำได้ ก่อนหน้านี้นายหญิงเคยกลับมาเมืองตงมาหนหนึ่ง พอนาง
จากไปแล้ว ท่านเจ้าเมืองก็เกณฑ์ทหารซื้อม้าโดยไม่สนใจคำทัดทาน
ของนายท่านเลย นั่นเพื่อสิ่งใดกันเล่า ท่านเจ้าเมืองชี้แจงต่อหน้านายท่าน
ว่าเพื่อสร้างความเข้มแข็ง ต่อต้านการรุกรานจากภายนอก แต่ในความเห็น
ของข้า เกรงว่าประสงค์ของท่านเจ้าเมืองหาได้เรียบง่ายเช่นต่อต้านการ
รุกรานจากภายนอกไม่ บัดนี้ผลสำเร็จปรากฏชัดในเบื้องต้นแล้ว อีกทั้ง
ท่านเจ้าเมืองยังชักนำปี่จ้อกลับมาอีก เมื่อครู่ข้าฟังจากคำบอกเล่าของ
นายท่านก็รู้ได้ไม่ยากว่าท่านเจ้าเมืองติดต่อกับปี่จ้อเป็นการส่วนตัว
มานานแล้ว แม้ปี่จ้อได้ชื่อว่าเป็นบุตรเขยของนายท่าน แต่แท้จริง
กลับเป็นคนของท่านเจ้าเมืองมาแต่แรก เขี่ยนใจจะมีท่านเจ้าเมืองอยู่หนึ่ง
คนแล้ว หากยังเพิ่มปี่จ้อมาอีกคน วันหน้าตำแหน่งของนายท่านยังจะ
มั่นคงอยู่อีกหรือ นายท่านโปรดใคร่ครวญให้ถี่ถ้วนด้วยเถิด!"

วาจានี้ของจางผู้กล่าวจี้กระทบกับโรคใจที่มีอาจเอื้อนเอ่ยทว่า
ฝังอยู่ในหัวอกของเฉียวเยวียมาสองสามปีแล้ว เขาจับฟังจนแผ่นหลัง
หลังเหงื่อเย็น "โชคดีที่ตามเจ้าก่อน มิเช่นนั้นข้าก็เกือบจะชักศึกเข้าบ้าน
แล้ว! เจ้าพูดถูกต้องยิ่งนัก ปี่จ้อเป็นเพียงบ่าวเลี้ยงม้าที่ต่ำต้อย สกุลเฉียว
ของข้าจะรับเขยเช่นนี้ได้อย่างไร บุตรสาวคนนั้นของข้าทอดทิ้งบิดาไม่ไยดี
บรรพชน ข้าคิดว่าไม่มีนางมานานแล้ว ในเมื่อไม่มีบุตรสาว ข้ายังจะมี

บุตรเขยมาจากที่ใด เพียงแต่ว่า..."

"เหตุใดนายท่านยังขมวดคิ้วไม่คลายเล่า" จางผู้สังเกตเห็นวาจาและสีหน้าของผู้เป็นนายอยู่ด้านข้าง

"เดิมทีข้านี้กว่าหลานสาวแต่งให้เว่ยเซ่าแล้วต่อไปเหยียนโจวก็นับว่ามีที่พึ่งพิง ไม่นึกเลยว่าบัดนี้เว่ยเซ่ายังยากจะเอาตัวรอดได้ แล้วนับประสาอะไรกับปกป้องเหยียนโจวเล่า แต่โรมาสกุลเดียวของข้ากับชิงชวี่นไม่เคยระรานกัน ตอนที่ชิงชวี่นตั้งตนเป็นฮ่องเต้ ทุกมณฑลทั่วหล้าก็มีไช้เหยียนโจวของข้าแห่งเดียวที่ไม่ขานรับ ทว่าเขาไม่บุกตีผู้อื่น จำเพาะส่งโจวฉวนี่มาบุกแต่เหยียนโจว ต้องเป็นเพราะสกุลเดียวของข้าต้องญาติกับเว่ยเซ่าเป็นแน่ ตอนนั้นน้องรองก็ไม่ยอมฟังคำข้า ฉีกหน้าชิงชวี่นอย่างเด็ดขาดไปแล้ว ตอนนี้แม้โชคดีชนะได้สองศึก แต่วันหน้าก็ไม่แน่ว่าชิงชวี่นอาจมาหาเรื่องอีก หากยามนี้ข้าไม่รับป้อจ้อเอาไว้ วันหน้าชิงชวี่นยกทัพมารุกรานใหม่ เหยียนโจวจะรักษาตนได้อย่างไรเล่า" เขาทอดถอนใจยาว "เมื่อแรกที่แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับสกุลเว่ย เดิมทีนี่ก็จะให้มีที่พึ่งพิงเพิ่มขึ้น ไม่คิดว่าบัดนี้กลับถูกตั้งให้ต้องลำบากไปด้วย จะรุกหรือถอยล้วนแต่อัปจนอยู่ที่กั้นเหว ไปซ้ายหรือขวาล้วนแต่ตกที่นั่งลำบาก"

จางผู้กล่าว "สิ่งที่นายท่านเป็นกังวลนั้นถูกต้องแล้ว ภายหลังชิงชวี่นขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็เคลื่อนพลมหาศาลไปปราบปรามเว่ยเซ่า เดิมทีเว่ยเซ่าก็ตกเป็นรองอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยามนี้ชิงชวี่นยังได้เรียยเจ็งกงมาสวมมิภักดีด้วยแล้วก็ยังเป็นเสมือนพยัคฆ์คัมภีร์ติดปีก คู่ต่อสู้สองฝ่ายต่างคุมเชิงกันอยู่ที่แม่น้ำหวงเหอสายเก่า แม้ผลการศึกยังไม่ปรากฏออกมา แต่ทุกคนที่มีตาล้วนรู้ว่าความพ่ายแพ้ของเว่ยเซ่าได้ถูกกำหนด

เป็นที่แน่นอนแล้ว ยามนี้เขาเป็นเพียงธนูแผ่วปลายที่ผ่นดินร่นอยู่เท่านั้น"

เฉียวเยวี่ยจับพั้งจนกลัดกลุ้มเป็นเท่าทวี อยากรจะนั่งก็นั่งไม่ติดได้แต่ลุกขึ้นเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องพลางถอนใจแล้วถอนใจเล่า

จู่ๆ จางผู้ก็เอ่ยขึ้นว่า "ที่จริงนายท่านมีต้องรู้มร้อนใจถึงเพียงนี้ ยามนี้ยังมีโอกาสหนึ่งที่จะช่วยให้นายท่านพลิกสถานการณ์เลวร้ายได้"

เฉียวเยวี่ยชะงักกึก หันขวับมาถามทันที "โอกาสใดกัน"

จางผู้สาวเท้าไปถึงหน้าโต๊ะแล้วหยิบพู่กันเขียนอักษรไม้ก่ีตัว

เฉียวเยวี่ยเดินไปอ่านดู จากนั้นก็ต้องตกตะลึงไม่สิ้นสุด "หิวเหียน?"

"ถูกต้องขอรับ!" จางผู้ผงกศีรษะ "กลางหยาชื่อจื่อผู้เคยได้รับบุญคุณจากสกุลเฉียวในกาลก่อน ยามนี้ถูกผู้กล้าทั่วหล้าหนุนให้ขึ้นครองราชย์แล้ว คาดว่านายท่านคงได้ยืมข่าวมาเช่นกัน"

เฉียวเยวี่ยขมวดคิ้ว "ข้าย่อมรู้ข่าวนี้เช่นกัน แล้วอย่างไร นี่เกี่ยวอันใดกับข้าเล่า"

จางผู้เอ่ยที่ข้างหู "เรียนนายท่านโดยไม่ปิดบัง ตอนที่หิวเหียนพักอยู่ที่เมืองตง ข้ากับเขาก็นับได้ว่าคู่กันเคยกัน เมื่อไม่กี่วันก่อนนี้เขาให้คนส่งสารฉบับหนึ่งมาให้ข้า ผากให้ข้ามอบต่อนายท่าน"

ภายใต้สายตาดตกตะลึงของเฉียวเยวี่ย จางผู้พูดจบก็หยิบสารผ้าไหมสีเหลืองม้วนหนึ่งจากในแขนเสื้อ ส่งมอบให้อย่างพิถีพิถาด้วยสองมือ

เฉียวเยวี่ยรีบรับมาคลี่อ่านรอบหนึ่งอย่างรวดเร็ว ชั่วขณะนั้นกระแสดความคิดพลันโหมกระหน่ำจนส่งผลให้นิ้วมือซึ่งถือสารผ้าไหมอยู่สั่นเทิ้มนิดๆ

จางผู้ชี้แจงอย่างเยือกเย็น "ซึ่งชวีนมีชื่อเสียดวงใจไปทั่วในฐานะ

ผู้ซึ่งราชสมบัติ เป็นสิ่งแรกที่หาความชอบธรรมมิได้ ข้าเร็วผู้คนที่หัวล้าน ก็ต้องลุกฮือขึ้นต่อต้าน ผิดกับหิวเหียนที่ครองความได้เปรียบทั้งด้าน จังหวะเวลา สถานที่ และความเป็นหนึ่งเดียวกันของผู้สนับสนุน ต่งเจิง ไต้วู่ และตั้งชวินล้วนเป็นขุนนางเก่าแก่คนสำคัญที่มีชื่อเสียงบารมี ด้านกำลังพลก็มีเจ้าเมืองต่างๆ ที่ไปสวามิภักดิ์รับใช้ กระทั่งหยวนเจ๋อ ยังหนุนเขาเป็นฮ่องเต้ ไพร่พลมีแสนยานุภาพเกรียงไกร ดึกที่แม่น้ำ หวงเหอศึกนี้ย่อมจะเป็นเส้นแบ่งภาพรวมของไต้หล่า ต่อไปแผ่นดิน จะถูกแบ่งเป็นสองส่วน ซึ่งชวินกับเยวี่เจ็งกงครองเมืองหลวงของฝ่ายกบฏ ส่วนหิวเหียนเป็นผู้นำไต้หล่าในฐานะฮ่องเต้ฮั่นโดยชอบธรรม บัดนี้ นายท่านลวงเกินฝ่ายซึ่งชวินเพราะเว่ยเซ่าเป็นเหตุ นายท่านยอมไม่เหลือ ทางถอยอื่นได้อีก ต่างจากฝ่ายของหิวเหียนซึ่งรำลึกถึงบุญคุณที่เคย ช่วยเหลือ ถึงกับเขียนสาส์นมาเองกับมือ ยศถาวรตราศักดิ์รอพร้อมอยู่แล้ว เมื่อครู่ที่ข้ากล่าวว่าเป็นโอกาส นายท่านเห็นว่าข้ากล่าวผิดหรือไม่เล่า"

ในดวงตาของเฉียวเยวี่มีรอยยิ้ม ค่อยๆ เปลี่ยนประกายวิบวับผิดจากธรรมดา เขาเอาสองมือโพล่หลังเดินไปมาอยู่ในห้องหลายรอบด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะลุกคิดอะไรได้ เขาจึงชะงักแล้วเอ่ยอย่างลึกลับ "แต่ว่า...ทางด้าน นื่องรองของข้า..."

"นายท่านลืมสิ่งที่ข้าพูดเมื่อครู่ไปแล้วหรือ เว่ยเซ่าเป็นบุตรเขย ของท่านเจ้าเมือง ส่วนท่านเจ้าเมืองก็ลอบกีดกันนายท่านอยู่ เกรงว่าคงจะมีเจตนาขึ้นแทนที่นายท่านนานแล้ว นายท่านยังจะคาดหวังให้นาย ท่านเจ้าเมืองร่วมแรงร่วมใจกับนายท่านอีกได้อย่างไรขอรับ"

เฉียวเยวี่มีสีหน้าไม่ค่อยชวนมอง ใจลอยไปพักใหญ่ถึงได้เอ่ยปาก

"เจ้าเองก็รู้นี่ว่าบัดนี้ไม่อาจเทียบกับกาลก่อนได้แล้ว หากเขาไม่พยักหน้า บรรดาแม่ทัพนายกองก็ไม่แน่ว่าจะยอมฟังบัญชาข้าทั้งหมด"

จางผู้กล่าว "ข้ามีแผนหนึ่งจะเสนอขอรับ นายท่านสามารถขับไล่ปีศาจไปเสียก่อน เรื่องนี้ นายท่านเป็นผู้มีสิทธิ์ขาดอย่างแน่นอน ต่อให้ท่านเจ้าเมืองไม่เต็มใจก็ไม่อาจโต้แย้งได้ หลังจากขับไล่ปีศาจไปแล้ว นายท่านสามารถคัดเลือกคนสนิทให้ช่วยโอกาสคุมตัวท่านเจ้าเมืองเอาไว้ ตอนที่เขาไม่ทันป้องกัน จากนั้นประกาศต่อภายนอกว่าท่านเจ้าเมืองป่วยหนักไม่อาจจะเสวยงานได้ เช่นนี้ก็สามารถชิงอำนาจทางทหาร ในมือเขามาครองได้แล้ว เขี่ยนโจวก็จะกลับมาเป็นของนายท่านเช่นเดิม ถึงตอนนั้นจะทำอย่างไรต่อไป มิใช่ นายท่านมีสิทธิ์ขาดแต่เพียงผู้เดียวหรือหรือ"

เฉียวเยวี่ยังคงสองจิตสองใจ

"นายท่านขอรับ เมตตาไม่อาจคุมกองทัพอันไร้อำนาจ มิใช่บุรุษ นายท่าน ยังไม่ได้รับบทเรียนจากความใจอ่อนในอดีตอันเป็นเหตุให้ตำแหน่งต้องสั่นคลอนอีกหรือ คึกนี้เว่ยเซ่ามีแต่พ่ายแพ้สถานเดียวแล้ว เมื่อใดที่ชิงขวัญโค่นเว่ยเซ่าลงแล้วก็จะหันหัวหอกมาที่เขี่ยนโจวอีกครั้งแน่นอน หากนายท่านยังลังเลอยู่อีก เกรงว่ารากฐานร้อยปีของเขี่ยนโจวคงต้องพังพินาศในวันเดียวแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ไซ่ว่านายท่านจะเอาชีวิตท่านเจ้าเมืองเสียเมื่อไร เพียงคุมตัวเขาเอาไว้เท่านั้น ไฉนนายท่านยังต้องลังเลใจอยู่อีกเล่าขอรับ"

เฉียวเยวี่เห็นอึดอัดทำนองนี้ เขากัดฟันพลางตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ก่อนจะผงกศีรษะกล่าว "ทำตามที่เราว่าก็แล้วกัน!"

จางผู้นั้นดีเป็นล้นพ้น เขาคุกเข่าคำนับทันใด "นายท่านโปรดเปรี๊ยะ
ยิ่งนัก หลิวเหยียนปรีชาสามารถเหนือใคร เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คน
ทั่วหล้า จะต้องเป็นเจ้าของแผ่นดินผู้คืนความรุ่งเรืองสู่ราชวงศ์ฮั่นได้อย่าง
แน่นอน นายท่านมีความชอบในฐานะผู้ค้ำจุนบัลลังก์ ลากยศสรรเสริญ
เพียงเอื้อมคว้าก็ได้มาครองแล้ว!"

วันที่หนึ่งเดือนสาม จันทรเสี้ยวจตุสดมภ์

บนท้องทุ่งไพศาลสุดลูกหูลูกตาของทุ่งมู่เหยีย โอหนาวในฤดูวสันต์
ยังคงเย็นเยียบอยู่บ้าง ผืนหิมะที่ปกคลุมสมหนามาจากฤดูเหมันต์
อันยาวนานยังคงละลายไม่หมด ทว่าระหวางร่องหินและหลืบผาเริ่มมี
ตะไคร่คืนความเขียวชอุ่มกลับมาอย่างเจียบเจียบแล้ว สายลมในทุ่งกว้าง
ที่เปล่งด้วยเสียงหวีดหวิวเวียนวนอยู่ทุกคืนวันเหมือนจะมีได้พัดพาโอหนาว
อันเสียดกระดูกมาอีก หากหลับสองตาลง บางที่ยังจะสุดได้กลิ่นของ
สายลมวสันต์ด้วยเล็กน้อย

ฤดูวสันต์ปีนี้ของทุ่งมู่เหยียแม้จะมาช้า ทว่าในที่สุดก็มาเยือนแล้ว
จนได้

ภายหลังที่เยี่ยเจิ้งกงถอนทัพไปไม่กี่วัน ซึ่งชว้นซึ่งคุมเชิงกับเว่ยเซ้า
มานานหลายเดือนก็อดกลั้นไม่ไหวอีกต่อไป ในยามใกล้รุ่งอันมีดสลัวนี้
เขาจึงสั่งเคลื่อนพลสามสายลัดเลาะแม่น้ำหวงเหอสายเก่าไปบุกค่ายศัตรู
ที่อยู่ปากตรงข้ามอย่างเต็มกำลังด้วยท่าทีที่จะบดขยี้ให้จมดิน

ไพร่พลของเว่ยเซ้าทั้งกองทัพล้วนสวมเกราะถืออาวุธ จัดกระบวนทัพ
รอเข้าศึกอยู่ก่อนแล้ว

เมื่อแตรเขาสัตว์เปล่งเสียงหุ้มยาวสะท้านจิตใจออกมา คึกใหญ่
ซึ่งถูกลิขิตให้เลือดนองดุจทองธาก็ได้เปิดฉากขึ้นแล้ว

การรบพุ่งดำเนินเป็นระลอกตลอดสามวัน

เมื่อหนึ่งพันกว่าปีก่อน บนผืนดินที่เรียกว่าทุ่งมูเหยี่ยแห่งนี้ก็เคยเกิด
สงครามที่ทำให้ฟ้าดินเปลี่ยนสี ตะวันจันทราอับแสงเงาเช่นกัน

ภายหลังสงครามในครั้งนั้น คนที่ได้รับการขนานนามว่ายอดరాชน
แห่งยุคเป็นผู้ก่อตั้งราชวงศ์ซึ่งดำรงอยู่ถึงแปดร้อยปี ทว่าก็มีคนปิดฉาก
อันมัวหมองไปจากหน้าประวัติศาสตร์ด้วยวิธีการซึ่งไม่อาจเชิดหน้าชูตา*

กล่าวกันว่าความสำเร็จของจอมทัพผู้หนึ่งต้องแลกด้วยโครงกระดูก
นับหมื่น แล้วนับประสาอะไรกับการช่วงชิงแผ่นดินไพศาลหมื่นสี่

ดวงวิญญาณของนักรบซึ่งหลับใหลอยู่ใต้ผืนดินมานับพันกว่าปี
เหล่านั้นดั่งถูกเลือดสดๆ และเสียงอาวุธปลุกให้ฟื้นตื่น ทลายผืนดินขึ้นมา
จากโลกเบื้องล่างกันอีกครั้ง

มังกรสี่ประยุทธ์กันกลางทุ่ง โลहितพวยพุ่งท่วมฟ้าและพสุธา

เมฆาวายุคำรามตวาดกร้าว ดั่งภูตผีหมู่เทพสะอื้นให้

เหล่าทหารหาญต่างจ้วงอาวุธโหมบุก ตวัดปลายคมให้ดื่มเลือด
ร่างกายมิใช่ร่างกายอีกต่อไป ความคิดหนึ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่คือ
เบิกสองตาอันแดงฉาน อาบร่างด้วยโลหิต กระชับอาวุธในมือพร้อมกับ
คุมรถศึกให้โลดแล่นติดตามธงผืนใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้าไป...

ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623754.html>